לגליון זה מצורף
דיסק חינם!!

אלבום חדש!!!
Destruction

אלבום חדש!!!
Sonata Arctica

ISRAELI METAL

HAMMER

ISRAELI TRUE METAL FORCE

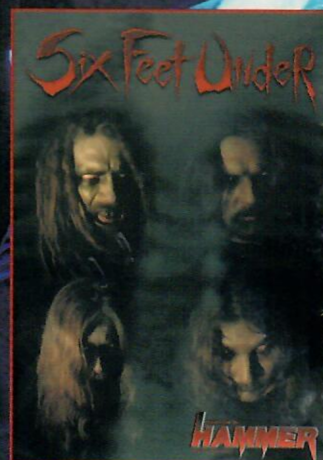
גליון מס' 16 המחיר 29.90 ש"ח כולל מע"מ

RAGE

WAYNE

ICED EARTH

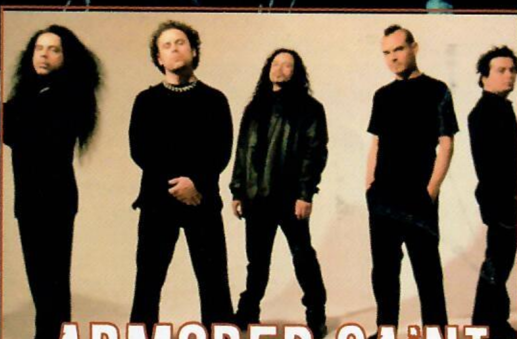
IAN PARRY • W.A.S.P. • ARTCH • MISANTHROPE • שמוליק אביגל
DIVINE DECAY • LIONS SHARE • BAL-SAGOTH • ARMORED SAINT • ABSU
MYSTIC CIRCLE • RAWHEAD REXX • TO/DIE/FOR • JACOBS DREAM

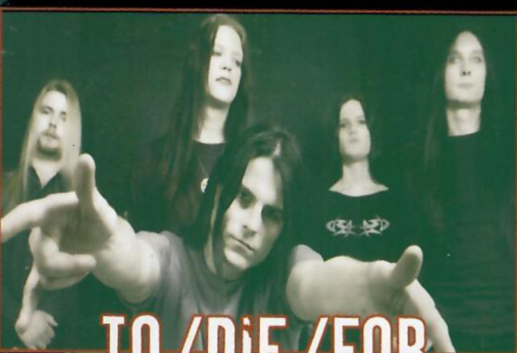

Special reports: Bloodstock 2001 • No Mercy Festivals • King Diamond • iron Savior

ICED EARTH

MYSTIC CIRCLE

ARMORED SAINT

TO/DIE/FOR

גליון מס׳ 16

ISRAELI METAL HAMMER

מו״ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע״מ

מערכת:
חן רותם, אלון מיאסניקוב, בועז בר לוי, מאור אפלבוים, שי ברקוביץ׳, גידי פרסקי, איתי קרש, כרמית מזרחי.

EU Correspondents
Amit

Yvette Salthouse

US Correspondents
Asaf Bar lev
Asaf@metalhammer.org

Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
Metal Heart בולוס
Bullos@metalhammer.org

מנהל שיווק
איגור שניידר
Igor@metalhammer.org

גרפיקה
רבין
Rabin@metalhammer.org

עריכה לשונית
רינה חבר
Rina@metalhammer.org

כתובת המערכת
ת.ד.52043, תל-אביב 67212
טל׳: 03-6881410
פקס: 03-6885187
info@metalhammer.org

המערכת אינה אחראית לתוכן המודעות

מנכ״ל
גארי שניידר
Garry@metalhammer.org

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel-Aviv 67212
Israel
Ph: +[972-3] 688-1410
Fax: +[972-3] 6885187
info@metalhammer.org
www.metalhammer.org

Eidolon התחילה כפרויקט צדדי של גלן דרובר, הגיטריסט לשעבר של קינג דיאמונד ושל אחיו, המתופף שון דרובר. האלבום הראשון שלה, שיצא בשנה שעברה, נתן את הטון לתחילת הזינוק שלה. הלהקה צברה תאוצה, צמחה וגדלה ואף אספה לעצמה קהל קטן אך נאמן של מעריצים. בינתיים עזב גלן דרובר את קינג דיאמונד ועתה הוא מקדיש את כל זמנו ללהקה, שבימים אלה משחררת אלבום שני בשם "Hallowed Apparition".

ספר לי על האלבום החדש, "Hallowed Apparition".
האלבום החדש שלנו כבד, אך עם זאת מלודי, במיוחד השירה היא מלודית יותר ופחות אזוטרית וגם אין בו שירים עם גיטרה אקוסטית, כמו שהיו באלבום הקודם. האלבום הוא פשוט מאה אחוז רוק כבד ישיר.

אני מבינה שהעבודה על האלבום התחילה די מזמן.
מכיוון שהאלבום הקודם שלנו, "Nightmare World" יצא זמן רב יחסית לאחר שסיימנו את העבודה עליו, בגלל המעבר לחברת התקליטים החדשה שלנו Metal Blade, יצא שהעבודה על האלבום הנוכחי נמשכה לאורך תקופת זמן ארוכה יחסית. האלבום הקודם היה כבר גמור, אך עוד לא יצא ושון כבר התחיל לכתוב שירים חדשים. את העבודה המשותפת על האלבום התחלנו גם כן יחסית מוקדם מפני שאז עוד ניגנתי עם קינג דיאמונד ורצינו להימנע ממצב שבו לא יהיה לי זמן מספיק ללהקה או מהתנגשויות של לוחות זמנים. את השלב של ההקלטות התחלנו כבר באפריל. יש לנו אולפן הקלטות משלנו, כך שאין בעיה של תקציב ואין מי שנושף בעורפנו ומצביע על השעון כל הזמן. הקלטנו בקצב שלנו ובצורה שהתאימה לנו.

עכשיו, שאתה כבר לא מנגן עם King Diamond, יהיה לך יותר זמן ללהקה.
כן, זה נכון. כמעט לא הופענו בעבר, גם בגלל בעיות של חוסר זמן ואנחנו בהחלט מתכוונים לעשות את זה עכשיו כשאני פנוי ללהקה. נאלצתי לעזוב את קינג דיאמונד, כי פשוט לא נשאר לי זמן לשום דבר, לא ללהקה שלי ולא לחיים האישיים שלי. הרגשתי שחוק.

ועכשיו אתה מרוצה מהמצב?
אני לא יודע אם אני מאושר, אבל אני שבע רצון. לא הייתי מאוד נרגש לעזוב, כי ניגנתי עם King Diamond הרבה זמן, למדתי המון ומאוד נהניתי מהעבודה איתו, אבל לפעמים צריך לעשות דברים שלא כל כך צריכים לעשות. בשורה התחתונה, אני שמח שבסופו של דבר עשיתי את הצעד הזה.

מה עושה הלהקה בימים אלה?
בינתיים פשוט ממתינים ליציאה של האלבום לחנויות ומתכוננים להופעה הראשונה שלנו.

האם אתה רואה הבדל בין שני האלבומים הראשונים שלכם, לבין השניים המאוחרים יותר, שיצאו בחברת Metal Blade?
באופן כללי אפשר לומר, שהאלבום הזה וקודמו חזקים וכבדים יותר מן האלבומים הקודמים שעשינו. גם ההפקה יותר מהוקצעת. וגם, באופן טבעי, האלבומים המאוחרים יותר מבטאים את השיפור שחל בנגינה שלנו ובעבודת הצוות שלנו כלהקה. למרות זאת אני אוהב את כל מה שעשינו עד עכשיו.

אני יודעת שחברי הלהקה גרים רחוק זה מזה ועד לא מזמן, גם אתה היית לא כל כך זמין. ספר לי איך בדיוק נכתב שיר שלכם עם כל הבעיות הלוגיסטיות הללו?
בכל פעם קורה משהו אחר, אבל אני אתאר לך את מה שקרה בשני האלבומים האחרונים. שון כותב את המילים ואת הקטעים של התופים ושולח לי אותם לקנדה. אני מקשיב, עובד על הגיטרות עוד קצת ומוסיף גם בסים. לבסוף כמובן יש את החלק של ההפקה. למעשה, אין דפוס קבוע לכתיבה שלנו, אבל תמיד התופים יבואו קודם והגיטרות אחר כך.

במה עוסקים השירים שלכם? כאשר קוראים את המילים מהחוברת, יש כל כך הרבה מטאפורות שזה לא תמיד ברור.
המילים חשובות לנו מאוד, בדיוק כמו המוסיקה. שון כותב את המילים של השירים ויש לו נטייה לכתוב על נושאים אפלים, בהשפעת סרטי אימה, שהוא מאוד אוהב. השיר "Feed The Machine", למשל, מדבר על מאבקו של אדם המכור להרואין. שיר אחר בשם "Forgotten City" מספר את סיפורה של העיר האחרונה מתחת לפני המים ואיך דברים רעים מתחילים לקרות בה. הנושאים באלבום מגוונים מאוד ושונים זה מזה, בכולם יש אלמנטים של פנטסיה, אך עם זאת הם מאוד ריאליסטיים.

לאיזה מוסיקה אתה מקשיב?
הרבה Pink Floyd. אני אוהב מאוד ג'אז, אל דמיולה למשל. אני מקשיב להרבה חומר של גיטריסטים וגם ללהקות מטאל כמו Manowar ולהקות ישנות יותר.

ולהקות צעירות יותר אתה לא אוהב?
רוב הלהקות החדשות לא מדברות אליי. למשל Korn. זה אולי נחמד ואופנתי מה שהם עושים, אבל זה לא מטאל ואני לא יכול לאהוב את זה. אני יותר שייך ל– old school. אני מקשיב ללהקות כמו Sanctuary, Opeth, Queensryche ו־Dream Theater. בכלל, אני מאוד אוהב פרוגרסיב מטאל.

מה השיר האהוב עליך באלבום?
אני אוהב את כל השירים, אבל זו לא חכמה, כי אני כתבתי אותם. אני אוהב מאוד את השיר "Atomic Rage" כי הוא חזק יותר מהאחרים. אני אוהב גם את "Prelude Into Fear" ואת "Feed The Machine". אני מאוד גאה באלבום הזה במיוחד מפני שיש בו שירים מכל מיני סוגים. זהו סוג של התקדמות עבורנו, אם כי בכולם יש משהו שווה. מין תחושה של משהו רע שעומד לקרות. גם באיור שעל העטיפה ניסינו להעביר את הרעיון הזה, של משהו מאיים שמתקרב ובא. נעזרנו באותו המאייר של האלבום הקודם שלנו, "Nightmare World".

איזה מהאלבומים שלכם אתה מעדיף?
קשה לי להצביע על אלבום אחד שאני אוהב יותר מהאחרים. באופן כללי אני אוהב את החומר החדש יותר של הלהקה, כי כרגע אני נמצא בנקודה שבה אני מרגיש שאנחנו משתפרים כל הזמן והופכים טובים יותר ויותר. אני אוהב מאוד את האלבום הזה, אבל גם את הקודם.
אתם מתכננים סיבוב הופעות מתישהו בקרוב?
לא, לא מתוכנן לנו סיבוב הופעות, אבל אנחנו כן נופיע ביום השני של פסטיבל Bang Your Head בגרמניה. אנחנו ממש מרגישים רעבים לעשות את ההופעה הזאת ולנגן שם מצוין. כמובן שאנחנו רוצים גם להגיע למקומות אחרים בעולם ולנגן בעיקר באירופה, אבל כרגע אנחנו פשוט מחכים לראות איך הדברים יתגלגלו.

בימים אלו אתה גם עובד על פרויקט צדדי.
כן, אני עובד עם ג'ף מ–Nevermore ועם כמה חברים מ–Crimson Glory על פרויקט צדדי, אבל זה עוד בשלבים מוקדמים.

ואיך אתה רואה את העתיד של הלהקה?
רוב הזמן שלי כרגע מוקדש ל־Eidolon. הגדרנו לעצמנו את המטרות, אנחנו רואים את הכיוון. אנחנו חושבים אותו דבר, מתווכחים לפעמים, אבל בדרך כלל הדברים הולכים חלק. אנחנו מאוד ביקורתיים זה כלפי זה כי אנחנו שואפים לעשות את הטוב ביותר ולהשתפר כל הזמן. הכי חשוב זה שאנחנו עובדים טוב יחד ומנגנים הרבה יחד.

כרמית מזרחי

לאחר איחודם המפתיע בשנת 1999 ואלבום קאמבק מצוין בשם "Revelation", מוציאים עכשיו Armored Saint אלבום הפתעות הכולל מיקסים חדשים לאי פי והקלטות דמו נדירות שלהם מתחילת שנות השמונים. באלבום גם שתי גרסאות כיסוי וכן שני שירים חדשים שנכתבו על ידי בסיסט הלהקה ומנהיגה בהווה גו'אי וורה. חובה לשמוע את ההקלטה המחודשת לשירם הקלאסי "March Of The Saints", לא רק על מעריצי הלהקה.

שלום ג'ון! אני די מופתעת, ציפיתי לראיון עם גו'אי.
כן, אני יודע. היו לגו'אי כמה ראיונות די קשים היום, אז הצעתי להחליף אותו. אני חושש שתצטרכי להסתפק בי!

זה בסדר גמור, אתה יותר ממספיק! נתחיל בכך שתספר לי מדוע החלטתם לעשות אלבום של גרסאות משופרות לשירים הישנים ולא אלבום רגיל.
חברת התקליטים שלנו Metal Blade התעקשה שנוציא השנה אלבום, אבל לנו היו בעיות בלוח הזמנים. כפי שאת וודאי יודעת, אני חבר בלהקת Anthrax, ג'ואי מנגן עם Fates Warning וגם לשאר החברים יש להקות אחרות ועיסוקים משלהם. לא היה לנו זמן לכתוב חומר שיספיק לאלבום שלם ולכן החלטנו לעשות אלבום של קטעים נדירים מהאי.פי שהוצאנו בשנת 1983, של דמואים ישנים וכמה גרסאות כיסוי. האלבום בכל זאת כולל שני שירים חדשים.

אז לוח הזמנים היה למעשה הסיבה היחידה להוצאת האלבום הזה?
כשאני אומר בעיות בלוח הזמנים, אני לא מתכוון שאנחנו לא רואים אחד את השני. עקרונית, אנחנו תמיד ביחד ונפגשים לעתים מאוד קרובות. העניין הוא שבתקופה האחרונה אני עסוק מאוד בכתיבת שירים ובכתיבת חומר חדש עבור Anthrax. למרות חוסר הזמן הזה, רצינו להוציא אלבום איכותי ולא סתם שליפה, רק על מנת לרצות את חברת התקליטים. ואלבום איכותי זה דבר שלוקח זמן. לכן נפלה ההחלטה לעשות את הפרויקט הזה, שהוא במידה רבה המשך של האלבום הקודם, אלבום האיחוד שלנו, "Revelation". אנחנו, ב-Armored Saint, תמיד היינו ביחד ותמיד נמשיך להיות ביחד.

איך היה לעבוד על האלבום בלי דייב פריצ'רד?
צריך לזכור שאנחנו לא ממש הקלטנו את החומר מחדש, אלא רק עשינו מיקסים חדשים. אם היינו עושים הקלטה מחדש של השירים, בלי דייב, זה היה ממש מוזר. השארנו את הקטעים פחות או יותר שהם וזה די מצחיק שכל כך הרבה זמן לאחר מותו, דייב ממשיך להיות חלק מ-Armored Saint עם נגינת הגיטרה שלו. זה טוב שהוא עדיין איתנו.

אני מבינה שג'ואי עשה את רוב העבודה על הפרויקט?
כן, אפשר לומר שג'ואי הוא עכשיו המנהיג, הקפטן של הספינה הנקראת Armored Saint. הוא המנוע מאחורי כל הפעילות וגם המוח מאחורי ההפקה של האלבום. ג'ואי כתב גם את שני השירים החדשים באלבום. זה לא תמיד היה כך. בעבר ג'ואי היה בחור די מכונס בעצמו וחבר פסיבי יחסית בלהקה. היום הוא השתנה לחלוטין והוא מאוד מאורגן, די אגרסיבי וכזה בחור שמסדר הכל. בעבר, כשהיינו צעירים יותר, היו מריבות על המנהיגות וזה יצר חיכוכים בין חברי הלהקה. יש ביטוי באנגלית, אני לא יודע אם מכירים אותו אצלכם, על התבשיל שנשרף כי יותר מדי טבחים הסתובבו במטבח וזה היה בדיוק כך.

כן, אצלנו קוראים לזה "יותר מדי טבחים מקדיחים את התבשיל".
הה, נראה שזה ביטוי בינלאומי. בכל מקרה עכשיו זה גו'אי שנמצא לבד במטבח...

אולי לג'ואי קל יותר להיות מנהיג עכשיו, כשלך אין די זמן להוביל את הלהקה, כי אתה מקדיש את רוב זמנך ללהקה העיקרית שלך, Anthrax?
לא, קשה לומר את זה. ג'ואי עושה היום דברים שאני פשוט לא יודע לעשות, כמו טכנאות קול, הפקה ובישולי סאונד. אבל בכל זאת גו'אי צריך אותי ואת גונזו, המתופף שלנו. אפשר לומר שאנחנו שלוש פינות של משולש או, אם הלהקה היתה ממשלה, אז אנחנו היינו הקבינט בפסגה. היום המצב דומה לפעם, מבחינה זאת שהוא כותב ואני שר, אבל היום הוא עושה גם הרבה עבודה שחורה שלאחרים אין ידע לגביה ואין מספיק זמן ויכולת לעשות אותם.

מסתובבות שמועות, בין מעריצי הלהקה, שאתם מתכוונים להקליט מחדש עוד דברים ישנים.
לא, אין לנו כוונות להקליט מחדש עוד חומרים ישנים שלנו. למעשה, הקלטנו מחדש רק שני שירים באלבום: "March Of The Saints" ו-"Tainted Past", שעשינו לו גירסה אקוסטית. בהתחלה היה בריאן סלייגל, מנהל חברת Metal Blade ואנחנו חשבנו שנעשה ל-"March Of The Saints" מיקס חדש בלבד, כמו שעשינו לשאר השירים הישנים באלבום, אבל אז הסתבר שזה ייקח יותר זמן מאשר הקלטה חדשה. בסופו של דבר החלטנו להקליט את השיר מחדש ובדרך זו גם לגרום לו להישמע כפי שתמיד רצינו שיישמע. מעולם לא היינו מרוצים מההפקה של הגרסה הראשונה והקודמת של השיר. זה היה האלבום הראשון שלנו, השירה היתה הורסת, הנגינה היתה מצוינת, אבל ההפקה לא היתה כל כך טובה. בהקלטה החדשה ניצלנו גם את ההזדמנות לעשות שינויים קלים בשיר ואפשר לומר שיש בגרסה הזאת הרבה יותר מאשר בקודמת.

איך היית מתאר את השנתיים שעברו מאז האיחוד שלכם?
במילה אחת – כיף. להקת Armored Saint תמיד היתה דבר שבעצם נעשה למען הכיף וזו היתה גם המטרה העיקרית שלנו באיחוד. מאז מותו של דייב, עבר עלינו כל כך הרבה, גם מבחינה מקצועית וגם מבחינה אישית. לא רצינו שהאיחוד יהיה דבר המונע על ידי כסף. אמנם בעבר הרווחנו כסף מן הפעילות של הלהקה, אבל גם אז זה לא היה הרבה. האיחוד מבוסס על ההיסטוריה של החברות בינינו. זכרנו שהיו לנו קונפליקטים בעבר ולא רצינו שזה יקרה שוב. היום אנחנו ביחד כי אנחנו חברים שרוצים לבלות ולעשות דברים זה עם זה. ממש נהנינו מהדברים שעשינו בשנתיים האחרונות. היה כיף להגיע למקומות חדשים ולהופיע במקומות חדשים, היה כיף לעשות את "Revelation".

יש לכם תכנונים לסיבוב הופעות או אפילו להופעות בודדות?
אני עדיין לא יודע כמה נופיע. מתוכננת לנו הופעה בפסטיבל Bang Your Head בגרמניה. בדיוק סיימנו, לא מזמן, סיבוב הופעות בארצות הברית. בחלק מההופעות היינו המופע המרכזי ובחלקן ניגנו עם Dio. אני חייב לומר שזה היה דבר נהדר. הופענו גם במספר פסטיבלים בגרמניה ועשינו סיבוב הופעות משלנו באירופה. לגבי העתיד - אני עדיין לא יודע. אני רק יכול לומר, שנעשה את המיטב שאנחנו יכולים לעשות.

כולכם עסוקים בלהקות ובפרויקטים אחרים. מה עושים חברי הלהקה בימים אלה?
אנחנו חברים טובים ומדברים כל יום, אבל עושים דברים בנפרד. בימים אלה Anthrax כותבים שירים וחומר חדש, כי באמת הגיע הזמן לאלבום חדש. עבר הרבה זמן מאז האלבום האחרון שלנו ואנחנו מאוד מרוכזים בעבודה על האלבום הבא. ג'ואי מופיע בימים אלה עם Fates Warning. לגיטריסט ג'ף יש גם כן להקה משלו שמקליטה בימים אלה. כל הדברים האלה מצוינים, כי הם למעשה מורידים לחץ מ-Armored Saint ואנחנו יכולים להמשיך להתייחס אליה כאל משהו כיפי.

לאיזו מוסיקה אתה מקשיב בימים אלה?
מוסיקה מתקופת האבן... פנתרה, Faith No More. אני אוהב מאוד את האלבום "Who Made Who" של AC/DC ושומע גם הרבה ג'אז. מה שאני שומע תלוי גם במצב הרוח שלי...

מוסיקה חדשה יותר אתה לא אוהב?
Korn – הם מאד 'קוליים' בעיניי. הם עושים סאונד חדש ואנשים מחקים אותם והולכים אחריהם. צריך לתת להם את הקרדיט על כך שהם הצליחו לעשות משהו שונה. אני לא מעריץ גדול של לימפ ביזקיט. המוסיקה שלהם היא לא משהו שמדבר אליי. מרילין מנסון התפתחו מאוד, אף על פי שעשו קצת חזרה לאחור. אני אוהב את זה שהם יודעים לשמור על התלהבות המעריצים שלהם כל הזמן. אפילו פגשתי אישית את מרילין מנסון ומאוד התרשמתי ממנו.

האם יש לכם תכניות אחרות לעתיד? אולי אלבום מקורי?
בינתיים לא. כרגע כולנו עובדים על דברים אחרים ובסך הכל חיים מיום ליום בלי תכנונים גדולים מדי לעתיד.

תודה ג'ון על הזמן שהקדשת לנו. אני מקווה שלא הרגזתי אותך כמו שהראיונות האחרים היום הרגיזו את ג'ואי!
תודה לך ותודה גם לכל המעריצים שלנו בישראל. תיהנו מהאלבום החדש שלנו וכל טוב לכם!

אתר האינטרנט הרשמי של Armored Saint נמצא בכתובת: http://www.armoredsaint.com

כרמית מזרחי

ראיון עם Byron - סולן להקת Bal-Sagoth

אני מניח שיש רבים מכם אשר אינם מכירים את הלהקה. ניתן לסלוח לכם. הלהקה אינה בדיוק חוד החנית של להקות ה-black הידועות בתבל, והאמת היא שאי אפשר בדיוק להגדירם כלהקת black, וגם לא heavy ולא power. אם הייתי מוכרח, הייתי מגדיר אותם כ-epic metal, כלומר, להקה ששיריה הם סיפור ארוך ומתמשך של פנטזיה, של ממלכות אבודות, ושל לוחמים מתקופה נסתרת. לא, לא בצורה ה-Rhapsody-ית המטופשת שאנו מכירים כה טוב, של הלוחם מאגלורד וכדומה, אלא בצורה מורכבת, מסופרת היטב, מלאה בטקסטים מורכבים, שלצערי הם לא עבור כולם. אלה, חלשי האנגלית מבין הקוראים, יכולים להסתפק במוסיקה הסימפונית העשירה, קיצונית לא פחות מ ה-Dimmu Borgir האחרון, אך עשירה בקלידים גרנדיוזיים, עמוסת ריפים רצחניים ומעוטרת בקולו המלודרמטי של לורד Byron.
לכבוד צאת התקליט החדש "Atlantis Ascendant", שוחחתי עם אותו ספק סופר-פנטזיה - ספק אמן רוק כבד, והתוצאה לפניכם:

מהו בדיוק הקונספט שמאחרי התקליט החדש?
הכיוון של התקליט הוא המשך ישיר לאלבומים הקודמים שלנו, שהיוו קו סיפורי מתמשך שהחל בתקליט הראשון וממשיך לאורך כל הקריירה שלנו. זה בעצם החלק החמישי של הסאגה המתמשכת - Bal-Sagoth, שהיא קונספט מתמשך של יצורים אפלים, עולמות מוזרים, וסיפורי פנטזיה מורכבים.

מבחינת הסאונד, התקליט הזה נשמע בדיוק כמו התקליטים הקודמים שלכם. אני מבין שזה תמיד אותו מפיק שעובד אתכם לא חשבתם לשנות או לגוון?
המפיק שאנחנו עובדים אתו, Mags, ממוקם באולפן סמוך מאד למקום המגורים שלנו, Yorkshire, ולכן נוח לנו מאד לעבוד אתו, מלבד זאת יש כאן גם עניין אידיאולוגי, אנחנו מאד אוהבים את הסאונד שלנו. אנחנו חושבים שהוא מאד מיוחד, ואני, באופן אישי, מעוניין להמשיך להשתמש רק באולפן ובמפיק הזה, זה לדעתי חלק מהייחוד שלנו. אנחנו כן עושים שינויים מסוימים בסאונד מתקליט לתקליט, אבל לא בולטים במיוחד. כמו שאמרתי, זה לדעתי סממן של הייחודיות שלנו.

מה בעצם המטרה שמאחרי הטקסטים שאתה כותב?
כל הרעיון של Bal-Sagoth התחיל כשאני, שתמיד נהניתי לקרוא ספרי פנטזיה למיניהם, החלטתי ליצור להקה שתהווה בעצם פס קול כבד לסיפורי פנטזיה שאני יוצר. כך התחיל הכל. במרוצת השנים שיפרנו גם את המוסיקה שיצרנו, ואני מאד אוהב את איך שאנחנו נשמעים היום, אבל הבסיס לכל הן המילים, המהוות סיפור פנטזיה על יצורים מעולמות רחוקים, על לוחמים קדומים, ועל המלחמות והחיפושים של האדם בתקופות שונות, דמיוניות.

מהיכן ההשפעה המוסיקלית הראשונית?
בהחלט הייתי מסמן את Bathory כהשפעה חשובה, וגם את Manowar, שניהם תרמו לרעיון של הלהקה במוסיקה האפית העשירה שלהם. רוב הדברים שאני כותב מושפעים מאד מ-Manowar, מלבד כמובן כל הסופרים האהובים עלי, כמובן שיש קטעים יוצאי-דופן, כמו שיר על הקומיקס "Silver Surfer" שכתבתי בתקליט האחרון.

מבחינת סופרים, אני חושב שזה די ברור שאתה מושפע הכי הרבה מ-Robert Howard, ומהדמות Conan שיצר.
נכון מאד. הוא ללא ספק הסופר האהוב עלי ביותר, והרבה מהעולמות שאני משתמש בהם בשירים שלי, מקורם בספרים שלו על עלילותיו של Conan. אבל, אני משתמש גם בהרבה H.P. Lovecraft.

כל הדמויות של Cthulu וכל שאר ה-ancient ones שיצר?
כן, אני הרבה יותר אוהב את כל דמויות ה-pulp שיצרו הסופרים בשנות השלושים. אני לא ממש מכיר ואוהב את הסופרים המודרניים.

אני כן הייתי אומר שאתה מכיר וגם מושפע מ Michael Morcock, ועלילות Elric.
כן, אבל הוא כתב את סיפורי Elric בשנות השישים, הוא לא ממש סופר מודרני.

מה עם סופרים אנגלים עכשוויים יחסית, כמו David Gemmel?
כן, אותו אני דווקא אוהב, במיוחד דמות ישנה שלו בשם "Druss The Legend".

יש לי ספר ישן שלו שבו מופיע לראשונה Druss, הוא באמת אחד הטובים, אבל אם אתה באמת רוצה ספר טוב, תקרא את "ספר של קרח ואש", של ג'ורג' מרטין, זו לדעתי הפנטזיה הטובה ביותר שנכתבה בשנים האחרונות (לידיעת הקוראים!)
כן, דווקא הרבה המליצו לי עליו. אני בהחלט אקרא אותו מתי שהוא.

מה בדיוק הרעיון בתקליט האחרון?
טוב, זה בעיקרון סיפור על ארכיאולוג המגלה שאריות של תרבות קדומה, מהתקופה הטרום אטלאנטית. הוא מגלה יצורים דמויי Lovecraft, כל מיני אלים קדומים ומפלצתיים, אבל השאר מורכב מדי. קשה להסביר על רגל אחת.

בוא נשנה נושא. מה עם השינוי בחברת התקליטים, שעברתם לא מזמן?
היינו חתומים הרבה זמן ב-Cacophonous, שלא ממש שירתו טוב את המטרות שלנו. קיבלנו הרבה תלונות ממאזינים שלנו שאי אפשר להשיג את הקליטים שלנו, והחלטנו לעשות שינוי ולעבור ל-Nuclear Blast.

איך הם בינתיים?
הם חברה ענקית, עם רשת עצומה של הפצה, אנחנו כבר לא מקבלים תלונות לגבי כמות התקליטים שלנו המופצת. הבעיה היחידה היא שהם כל כך גדולים ואנחנו להקה קטנה יחסית אצלם, כך שמבחינת הופעות, המצב לא משהו, וקצת קשה לנו להשיג תמיכה שלהם להופעות שלנו.

אני מניח שבארץ מולדתכם המצב מסריח כרגיל מבחינה מוסיקלית.
כן. הכל פה מת מבחינת מטאל, זה מדהים, אבל דווקא פה אנחנו זוכים לכמות הקטנה ביותר של תמיכה. יש לנו קבוצה קטנה ונאמנה של מעריצים. אבל, מבחינת עיתונות, רדיו, וכדומה, אנחנו פשוט לא קיימים.

אני מניח שהם כותבים על להקות באמת חשובות כמו Limp Bizkit.
(צוחק) כן, Metal Hammer פה, לא היה בכלל טורח לדבר איתי.

טוב, להבדיל אלפי הבדלות, פה אנחנו עושים עיתון מטאל אמיתי. אנחנו בררניים ודואגים לא להכניס חרא לעיתון שלנו.
(צוחק שוב), אני שמח שאנחנו לא קולעים להגדרות החרא שלכם!

אתם ממש לא עומדים בקריטריון של חרא. אני מתאר לעצמי שדווקא בשאר אירופה מצבכם יותר טוב.
כן, יש לנו דווקא קהל טוב בספרד, בפינלנד ובעוד כמה מקומות, שזה מוזר, כי האנגלית שלהם בדרך כלל לא ממש משהו.

ואתה כותב באנגלית, ארכאית למדי, אבל ברמה גבוהה הרבה מהממוצע.
למדתי אנגלית באוניברסיטה. שייקספיר ולורד ביירון הם מהיוצרים האהובים עלי, ואני מניח שקיימת השפעה רבה שלהם על הכתיבה שלי.

את שייקספיר הייתי מתאר ככותב הפנטזיה הראשון.
לא חשבתי על זה! אני מניח שכן, יש בסיפורים שלו מספיק דם ואלימות כדי להתאים להגדרה!

אני מניח שכמו רוב האנגלים, אתם שתיינים מכובדים.
כמובן! כולנו בלהקה שתייני בירה רציניים. היינו בסיבוב הופעות משותף עם כמה להקות אחרות שנקרא "No Mercy Tour", והלהקות האחרות לא היו בדיוק ברמתנו,

המשך בעמ' 36

Misanthrope

Misanthrope - מיזנטרופיה: שנאת אדם, נון קונפורמיזם, תיעוב סביבה חברתית, נטייה לניהיליזם אישי...

נציגיה המוסיקליים של המיזנטרופיה לא מנגנים כצפוי בלאק מטאל עם סאונד מן המערה, אלא progressive melodic death metal, עשיר במלודיות, עם שינויי קצב, סולואים, רבדים אמנותיים ומוטיבים הלקוחים מהאמנות העתיקה של צרפת ארץ מולדתם. על באגט לוהט התיישבנו עם S.A.S. de Largiliere, המיזנטרופ הראשי ומנהיג הלהקה.

"Immortal Misanthrope", זהו האלבום השישי שלכם, וכמו שני קודמיו, גם הוא הוקלט ב-Fredman Studio, אותו אולפן ממנו יצאו מפלצות כמו Dark Tranquility ו-At The Gates. הסאונד יותר ממצוין וגם מיוחד ומזוהה מיידית עם החומר שבאלבום.

למען מי שלא מכיר את הלהקה, תן קצת רקע על העניינים?

Misanthrope, הוקמה בתחילת שנות התשעים והוציאה עד היום ששה אלבומים. כיוון החומר בהתחלת הדרך היה יותר עצוב ומלודי, הוא היה במובן מסוים יותר doom metal. באלבום השלישי "1666 Theatre Bizzare" עשינו שינוי כיוון בחומר והוא הפך ליותר פרוגרסיבי ומתוחכם, אלבום מאד מיוחד ומאד טכני ומקורי, אני בטוח שהוא הקדים את זמנו. אז היינו רק שלושה בהרכב ואני כתבתי את כל החומר המוסיקלי של הלהקה. באלבום הרביעי, "Visionaire" שיצא שנה וחצי אחר כך, נכנסנו לראשונה ל-Fredman Studio והחלטנו להפסיק לנסות לכתוב את החומר הכי מתוסבך בעולם, אלא לנסות לכתוב שירים טכניים, אך הנשמעים אחידים ומעניינים כאחת. "Libertine Humiliation" היה האלבום הבא שהקלטנו שם. ועכשיו, אחרי שנתיים כמעט, יוצא "Immortal Misanthrope" שהוא לדעתי המעניין והטוב ביותר שלנו. דרך אגב אני רוצה לציין שבאלבום "Visionaire" הלהקה כולה היתה שותפה בכתיבת החומר ואיני כותב כבר את כל החומר לבד כמו בעבר.

זה נותן יותר הרגשה של להקה נושמת ושל קבוצה יוצרת ומאוחדת.
וגם האלבום הזה מסמן שינוי מוסיקלי לעומת שני קודמיו.

כן, בהחלט. ישנם כאן כל האלמנטים שעשו את "1666 Theatre Bizzare" לאלבום מוצלח כל כך, היה בו שילוב עם אלמנטים משני האלבומים הקודמים שלנו. השירה יותר זורמת עם המוסיקה, נעשה שימוש נכון בקלידים ובכל הכלים ובכלל, זה האלבום המגובש ביותר שלנו.

זה מזכיר, בקטעים מסוימים, מעט Children Of Bodom, בגרסה מתקדמת יותר. ממה אתה מושפע?

אני חושב שאנחנו יותר טכניים מהם ובנוסף, אנחנו משלבים קטעים איטיים. אני שר בשלוש שפות במקביל ולמוסיקה שלנו יש רובד אמנותי גבוה יותר עקב ההשפעות הצרפתיות העתיקות שבה. ממה אני מושפע? מה שתמיד אהבתי: Candlemass הראשון, Morbid Angel, "Blessed Are The Sick", את האלבום השני של Septic Flesh אני מאוד אוהב. (על "Denim & Leather" לא שמעת? – העורך)

הזכרת את זה קודם: אתה שר בשלוש שפות במקביל ובעיקר בשילוב של אנגלית וצרפתית ספרותית, קל לך יותר לכתוב בצרפתית? אינך חושב שזה קצת סוגר אופציות ללהקה בארצות שאינן דוברות צרפתית? בכלל כל הקונספט שלכם הוא מאד צרפתי. הסבר בבקשה?

קודם כל, רק מחצית מהשירה היא בצרפתית וחצי באנגלית וזה משתנה בתוך השירים עצמם. יש הרבה שירים שכתבתי בצרפתית שמאד קשה, או בכלל בלתי אפשרי לתרגם לאנגלית, זו צרפתית ספרותית עם מוטיבים מקומיים שכל ניסיון לתרגם את זה נדון מראש לכשלון. הקונספט שלנו מתרכז בענין הזה. אני מודע לזה שאולי, אם היינו שרים את הכל באנגלית, היינו מוכרים יותר, אבל אני יודע שמהלהקה גם ככה לא נהיה מיליונרים ועוד חמשת אלפים דיסקים שנמכור לא יעשירו אותנו בהרבה, כך שהענין הוא לא לעשות כסף, הענין הוא לעשות מה שאנחנו רוצים ומה שאנחנו מרגישים הכי הכי שלמים איתו. מן הצד השני אנחנו להקה מאד מאד פופולרית וחזקה בצרפת וההופעות שלנו מפוצצות תמיד. מוזר שמחוץ לצרפת אנחנו עדיין נחשבים ללהקת Underground קטנה ובתוך צרפת אנחנו ממש גדולים, אצל רוב להקות המטאל זה ההפך... הם מצליחים מחוץ לארצם ונשארים להקת שוליים בארצם. אבל מה שרציתי לציין לגבי הקונספט: כולו מבוסס על רגשות שלי בתור האחראי לרוב הטקסטים ואני משלב בזה השפעות ורעיונות שנלקחו מיוצרים ומחזאים צרפתיים כמו מולייר למשל, שהוא האחראי לקונספט של שניים מהאלבומים שלנו (התלמידים שבינינו יזכרו אולי את "החולה המדומה" שלו שלומדים לבגרות.– ג.פ.). אני מחבר את הפואטיקה של מולייר עם המיזנטרופיה הטבעית שבאה מהטקסטים שלי וזה מה שיוצא. שים לב שאנחנו מנסים ליצור משהו שעוד לא נעשה, גם הצורה בה אנו מתלבשים, התמונות, הטקסטים וכיו"ב ולדעתי זה מה שמייחד את הלהקה.

יש קו מנחה גם בין כל עטיפות האלבומים שלכם?

כן. כולם צוירו על-ידי אותו צייר ועוצבו על-ידי אותה מעצבת. ישנו המוטיב החוזר של ידי הבובה ובכלל יש דימיון בכיוון הכללי ביניהם. זה נעשה כך מתוך רצון ליצור המשכיות. אני מעונין שהקהל שלנו יידע שעומד לצאת אלבום חדש ל-Misanthrope. גם אם לא היינו על שערי המגזינים, ויצירת קו מנחה באלבומים תגרום לאנשים לזהות את הדיסק בחנויות, מעבר לזה אני לא רואה כל צורך לשנות את הלוגו או את הכיוון הכללי. תראה: אנחנו מהדור הראשון של הלהקות שפרצו בתחילת שנות התשעים עם המוסיקה המלודית. להקות כמו, Nightfall, Sadness, Anathema, Celestial Season, The Gathering ועוד...

תראה מה קרה לרובם המכריע, הם שינו לוגו, שינו מוסיקה, ומיסחרו את עצמם, וחלקן נעלם בכלל מהשוק. אנחנו נשארנו נאמנים לקו שלנו וביגרנו ופיתחנו את המוסיקה בתוך הזרם הקיים. לנו קרה ההפך: הפכנו כבדים יותר ומתקדמים יותר ואני בטוח שזה לטובה. יש לנו הרבה קהל חדש שלא הכיר את שני האלבומים הראשונים שלנו והצטרף באלבום השלישי ואני מאמין שעם האלבום הזה יצטרף אלינו עוד קהל חדש מפני שכל מי שבאמת אוהב מטאל טוב ומעניין העשוי בצורה אינטיליגנטית, אך ללא דאווין מיותר, ימצא באלבום הזה את הרגעים שלו.

איזה קהל מגיע אליכם להופעות? איך אתה מאפיין את המאזין הממוצע שלכם?

זה די מסובך. בשני האלבומים הראשונים היה הקהל ברובו אנשי מוסיקת מטאל מלודי, קהל שאהב את הלהקות שהזכרתי קודם. בשנתיים האחרונות אני רואה את כל סוגי הקהל. הקהל הישן עדיין איתנו, כי נשארנו נאמנים לו ורק פיתחנו את הסגנון שלנו. אנשי ה-death metal מוצאים מקום במוסיקה שלנו בגלל השירה ובגלל הטכניקה הגבוהה ואיכות הנגינה. אני רואה גם קהל של heavy metal וזה כנראה בגלל הגיטרות והריפים שחלקם משלבים אלמנטים כאלה וגם קהל של black – בעקבות הקונספט הטקסטואלי-המיזנטרופי והקיצוני ובגלל השילוב בין מטאל לבין שורשים מהמקום ממנו הגענו – דבר מקובל מאד בבלאק מטאל, כך שהקהל הוא מאד הטרוגני ולא בא מכיוון אחד. אני שמח שאנחנו מדברים אל הרבה סוגי מטאליסטים. גם אני, כמאזין וכאוהב מטאל, לא נתקעתי על כיוון אחד ותמיד חיפשתי את הטוב ביותר והמעניין ביותר שיכולתי למצוא.

איך מתנהל תהליך כתיבת החומר אצלכם?

בחלק מהמקרים אני מגיע עם טקסט מוכן וביחד אנחנו מרכיבים לאט לאט את המוסיקה. לבסיסט שלנו Jean Jacques Moreac יש אולפן ביתי מצוין ומאד יקר בו אנחנו מקליטים בדרך כלל את הסקיצות ואט אט מפתחים את הכיוון של החומר. יש מקרים בהם מישהו מגיע עם קטע או ריף מסוים וסביב זה נבנה הקונספט הכללי של השיר.

Jean Jacques Moreac, הוא אחד הבסיסטים המדהימים ביותר שפגשתי, קשה להסביר, למי שלא שמע אלבום שלכם מעולם, אבל עבודת הבס פשוט יוצאת מהכלל, וירטואוזית בצורה חסרת תקדים, למרות זאת הוא לא זכה להערכה לה זוכים בסיסטים הרבה פחות טובים והרבה פחות מעניינים ממנו...

שוב, זה בגלל שמחוץ לצרפת אנחנו לא מוכרים מספיק. עד היום עשינו ארבעה סיבובי הופעות מחוץ לצרפת – וזהו. עדיין לא הזמינו אותנו לפסטיבלים הגדולים. הרבה עיתונים, שמדרגים בסיסטים או נגנים בכלל, לא עושים זאת על פי סטנדרט של רמה טכנית, אלא על פי סטטוס הלהקה: אם הגיטריסט של אמפרור נבחר לגיטריסט הטוב ביותר במגזין אנגלי מוכר, אתה יכול להבין. לעומת זאת מתוך שניים משלושת המגזינים בצרפת, הוא נבחר למקום שני!!! בין סטיב האריס לסטיב דיגורגיו!!! אני מאד גאה בזה וזה נותן תחושה מצויית של סיפוק לדעת שיש המעריכים את העבודה שלנו. אני מאד מקווה שעם האלבום הזה נוכל לפרוץ לשווקים שעד היום היו זרים לנו, כמו למשל לשוק האמריקאי וגם לשוק הישראלי, אני יודע שאצלכם מכירים את השם מזמן, אבל אף פעם האלבומים שלנו לא היו אצלכם בצורה מסודרת. עכשיו, עם האלבום החדש ועם שיתוף הפעולה בין חברת התקליטים שלנו Holy Records לבין המפיץ הישראלי, אני מקווה שהאלבום יביא את פריצת הדרך.

מה קורה באינטרנט? יש אתר?

יש אתר: www.misanthrope.darkriver.net ואפשר ליצור איתנו קשר דרכו. האתר חדש יחסית, אבל ניתן למצוא בו את כל האינפורמציה על הלהקה.

או קיי בנאדם, שמחתי לשוחח אתך. המון הצלחה עם האלבום, הוא מצוין, ואני מקווה להפגש בסיבוב הבא בשאנז אליזה...

שלום עליכם....(הוא אומר את זה בעברית...)

גידי פרסקי

LIONS SHARE

New and Improved

אלבום רביעי ללהקה השוודית, Lions Share המנגנת רוק כבד מלודי. לאחר שנפטרו מהסולן הבעייתי שלהם וגם החליפו נגן קלידים, הם חוזרים אלינו לא רק עם סולן חדש ומצוין, אלא גם עם סגנון מלוטש יותר. לארס כריס, הגיטריסט ומנהיג הלהקה, מדבר כאן על האלבום החדש "Entrance", בסגנון רוק קלאסי, ששווה כל אגורה שתשקיעו בו.

הי לארס. ספר לי על האלבום החדש "Entrance".
זהו האלבום הרביעי שלנו. באלבום הזה יש לנו סולן חדש וקלידן חדש. עשינו בו שינוי סגנון קל, לא משהו רציני. הפעם אין אלמנטים של פרוגרסיב בכלל, הקצב מהיר יותר, הנגינה ישירה יותר וכל האלבום קל יותר להבנה. מה שיותר חשוב הוא שעכשיו היחסים בין חברי הלהקה הם נפלאים ואנחנו מתחילים לגלות שיש לנו אפילו מעריצים.

מתי התחלתם לעבוד על האלבום?
ההרכב הנוכחי של הלהקה הושלם במאי שנה שעברה. אז גם התחלנו לנסות חומר חדש ולהקליט דמואים עם הסולן החדש. ההקלטות של האלבום התחילו בסוף אוקטובר ואת המיקסים הסופיים עשינו בינואר.

כמה זמן לקח לכם למצוא סולן חדש?
קיבלנו קלטות ודיסקים מהרבה מאוד אנשים, מתוכם בחרנו עשרה וביקשנו מהם לשיר את השירים שלנו ולשלוח שוב. כך בחרנו שלושה והזמנו אותם לנגן איתנו. טוני היה הראשון שהזמנו וכל כך התלהבנו ממנו, שלא המשכנו יותר לחפש. ידענו שהוא האיש המתאים.

מדוע עזב הסולן הקודם, אנדי אנגברג?
בעיקר בגלל בעיות משפחתיות. היתה לו גם עבודה רגילה בנוסף ללהקה והוא לא היה מסוגל לתת מאה אחוז מעצמו למוסיקה. המצב הזה גרם למתח גדול בין החברים בלהקה. העזיבה שלו היתה דבר טוב מאוד עבורנו. יש לנו עכשיו גם קלידן חדש. הקודם גם הוא עזב מבעיות משפחתיות. הוא גר בעיר אחרת והיה צריך לנסוע הרבה כדי להגיע לחזרות. זה היה בעייתי במיוחד, כי גם לו היתה עבודה שם. אבל בניגוד לסולן, איתו לא היו לנו בעיות של מתחים, זה פשוט לא הסתדר.

ספר לי על טוני ניבה, הסולן החדש.
טוני לא הקליט הרבה בעבר. הוא ניגן עם להקה שבדית והקליט איתם רק שיר אחד ואחר כך היתה לו להקה בשם Niva ששחררה אלבום בודד. טוני הוא זמר נהדר. בשלוש השנים האחרונות הוא למד ולכן לא היה לו זמן לעשות הרבה מבחינה מוסיקלית, אבל בדיוק לאחרונה הוא סיים וזה עיתוי מושלם גם עבורו וגם כמובן עבורנו.

מדוע הפקת את האלבום בעצמך?
הפקנו תמיד את האלבומים שלנו בעצמנו. בהתחלה זה היה מסיבות כלכליות, אבל בהמשך פשוט כי היינו מרוצים מהתוצאות. התרגלנו לעובדה שאנחנו שולטים ומפקחים על הסאונד שלנו ולא רצינו לסכן את זה על ידי עירוב מישהו חיצוני בתהליך העבודה. בהתחלה היו כוונות כאלה, אבל בסוף ניצח השיקול של שימור הסאונד.

מהו השיר האהוב עליך באלבום?
אני אוהב את כולם, אבל יכול לומר שהשיר הכי פחות אהוב הוא "Free Your Mind". אני אוהב את השירים "Shotgun Messiah" ואת השיר "Waiting". השיר "Believe" גם מיוחד עבורי כי הוא מלודי יותר, אבל בסך הכל קשה לי ואני גם מרגיש שמוקדם מדי להצביע על שיר מסוים שאני מעדיף על פני אחרים. אני גם תמיד מנסה לכתוב אלבום שלם ולא שירים בודדים, יצירה שיש בה קשר בין כל החלקים.

למה אתה לא אוהב את "Free Your Mind"?
אני לא יודע להצביע בדיוק על המרכיב. המנגינה היא החלשה ביותר באלבום, זה אמנם שיר רוק טוב, לא רע בכלל, הוא בסדר לסוף האלבום, אבל קצת חלש יותר מן האחרים.

ואיזה מהאלבומים שלכם אהוב עליך?
אני אוהב את האלבום הזה "Entrance" ואת "Fall From Grace", האלבום הקודם. אני פחות אוהב את שני האלבומים הראשונים של הלהקה. הם היו מאוד פרוגרסיב מצד אחד זה מעודד אנשים ללמוד לנגן, אבל מצד שני לאנשים שלא מנגנים קשה להתחבר לסוג כזה של מוסיקה, של אוננות מוסיקלית. אני גם חושב שהאלבומים הראשונים לא כל כך הצליחו כי אנשים לא אהבו את הקול של אנדי.

אתה חושב שיש לביקורות החיוביות על האלבום החדש קשר להחלפת הסולן?
תראי, לא שינינו את דרך כתיבת השירים באלבום האחרון ולא שום דבר אחר פרט לזה. אני בטוח שהשינוי בהרגשה שלי וגם ביחס אלינו קשור להחלפת הסולן ולקולו של טוני. האלבום החדש גם הוא לא פרוגרסיב בכלל, ואני מניח שגם זה תרם. אני רק יכול להגיד שאני מקווה שעם האלבום הזה נגיע להצלחה גדולה יותר. עד עכשיו התגובות חמות ואוהדות. לאנדי יש קול טוב אבל הוא לא ידע כל כך לשלוט בו. ההפקה של השירה לקחה הרבה זמן, בין חודש וחצי לחודשיים. זה היה ממש מתסכל. עם טוני זה לקח שישה ימים. אני והבסיסט הסתכלנו אחד על השני ולא יכולנו להאמין שזה הולך כל כך חלק וטוב. גם בהופעות חיות אנחנו ניגנו מצוין, אבל אנדי לא היה מסוגל להסתדר אפילו עם זכירת המילים של השירים וזה היה במיוחד גרוע כי הם היו כתובות לו מול העיניים! אנחנו כל כך משתדלים לפני הופעה, מגיעים מרוכזים, אף פעם לא שותים לפני כן, זוכרים תמיד שאנשים שילמו כסף כדי לראות אותנו ורוצים לתת את ההופעה הטובה ביותר וזה תמיד מעצבן ומרגיז אותי שמישהו הורס את זה. המתח ביני לבינו הלך וגבר עד לפרידה הבלתי נמנעת.

לאיזה מוסיקה אתה מקשיב?
גדלתי על המטאל של שנות השבעים והשמונים, להקות כמו KISS, Judas Priest, Black Sabbath, Rainbow, Queensryche, Saxon ו-Rush. מטאל קלאסי מלודי ופרוגרסיב מטאל. היום אני מקשיב גם לפופ ולרוק, אם כי לא לגראנג' היפ הופ וכל הדברים הלא מלודיים שאופנתיים היום. לא אכפת לי אם זה לא מטאל, כל עוד יש לזה מנגינה טובה. מלהקות המטאל החדש אני לא בדיוק מתלהב, רק SymphonyX ממש עשתה לי את זה, זו להקת פרוגרסיב מטאל מעולה. בימים אלה אני מקשיב כמו תמיד לדיסקים הישנים שלי, גם לפעמים לשירים שמנגנים ברדיו, אפילו אם זה פופ. לפעמים גם שיר פופ יכול להעניק לי השראה לכתיבת שיר מטאל.

אתם קיימים כבר כמעט עשור שלם ובכל זאת לא הצלחתם ממש לחדור לתודעה. אתה חושב שזו מין בעיה כללית של הרוק כבד המלודי משבדיה? גם ל-Narnia , שעושה מוסיקה דומה לשלכם יש את אותה הבעיה.
כן, זה נכון. אבל דווקא בגלל זה תמיד השתדלנו להופיע עם להקות גדולות יותר מאיתנו ולא עם להקות קטנות. הופענו עם כל אלילי הילדות שלי, Saxon למשל או U.D.O. כל ההופעות האלה היו משהו בלתי ייאמן עבורי. אני עדיין לא יכול להאמין שדיברתי עם Dio וניגנתי איתו. אני חושב שאני מאוד בר-מזל בעניין הזה. אנחנו חושבים שטוב לנגן עם להקות גדולות יותר כי לא נוצר מצב של תחרות. הלהקה הגדולה יותר תמיד תשמח לתת לנו יותר קרדיט ויותר תמיכה מאשר להקה במעמד שלנו. כולם תמיד עזרו לנו, גם הצוות שלהם היה נכון תמיד לעזור והכל תפקד כמו משפחה אחת גדולה ומאושרת.

בכל ההופעות הגדולות האלה היה קהל שבא במיוחד עבורכם?

המשך בעמ' 37

JACOBS DREAM

כעיקרון, כל החיבור של נצרות ורוק כבד הוא לא בדיוק החיבור המוצלח ביותר, לפחות לפי ניסיון העבר שלי. להקות כמו Believer, או אפילו Narnia, דאגו ליצור שילוב די מביך של המוסיקה שלהם והאמנות שלהם. אסביר: מבחינה מוסיקלית, הלהקות לא שונות מכל אלה העוסקות באותו סגנון מוסיקלי, אבל ההתעקשות שלהם לדחוף את אמונותיהם הדתיות בכוח לתוך כל שיר ושיר, הניסיון להטיף לך את הבשורה, כמעין מיסיונרים חובשי גיטרות במקום קולרי כמורה, פשוט עיצבן אותי. אני מודע לכך שלהקות בסגנונות שונים מביעות דעות שהן כביכול תומכות בקיומו של השטן ובהערצה עיוורת אל אדון הזבובים המרושע, אבל אפילו אותן להקות בעצם הודו לא פעם ובפה מלא, שהכל זה גימיק והשירים שלהם היו מובנים יותר כסיפור ולא כדרשה של יום ראשון. רק מעטים ומטופשים התעקשו כי הם אכן מאמינים בכוחו של השטן, ואותם מתי מעט, הם אכן בעלי איי.קיו השואף להדביק את מפלס הכינרת.
ועכשיו נדבר על Jacobs Dream, להקה שחבריה בעלי אמונות נוצריות, ובראש רשימת התודות שלהם בתקליט, מופיע המושל במרומים, אבל הם דואגים לעשות הפרדה בין הטקסטים לבין פנאטיות דתית כל שהיא. כן ניתן להבחין בגישה נוצרית חיובית וגישה מעט מחנכת בשיריהם, אבל הכל נעשה בטוב טעם, עם קצב כבד, שלא מעצבן אתאיסט מושבע כמוני. הלהקה פרצה די בגדול לשוק עם צאת תקליטם הראשון, שזכה להצלחה מפתיעה בשוק ה-power metal, מפתיעה בעיקר כי הם לא ממש זכו לתמיכה עצומה של חברת התקליטים שלהם, בה הם יחסית להקה קטנה. כעת מגיח תקליטם החדש "Theater Of War", המהווה קפיצת מדרגה נוספת בדרכה של הלהקה לעילית ה-power metal האמריקאי. על קו הטלפון - David Taylor.

איך בדיוק התחילה הלהקה?
בהתחלה היה לנו הרכב די שונה, אבל מאז היו הרבה חילופי כוחות, קראו לנו Iron Angel, אבל כמו שקורה להרבה להקות, מסתבר שכבר היתה להקה עם השם הזה, וניגשנו לפתרון הדמוקרטי המושלם: לשלוף שמות מכובע! השם שיצא היה Jacobs Dream, וכולנו היינו מרוצים ממנו, אז הוא נשאר.

הוא די יוצא דופן, אני חושב שזה דבר טוב ללהקה.
נכון, הוא בהחלט משרת את המטרה שלנו, אנשים מתפלאים למצוא שם כזה, וזה יוצר התעניינות בלהקה.

אחד הדברים המדהימים בקריירה שלכם, היא ההצלחה הגדולה שזכה לה התקליט הראשון שלכם, איך בדיוק הצלחתם להגיע לדרגה כזאת של הצלחה עם תקליט ראשון שבעצם לא זכה ליותר מדי דחיפה מאורגנת?
האמת היא שמי שתרם לכך רבות, הוא המנהל של האתר באינטרנט ומגזינים בשם Sentinel Steel, העוסק ב-true metal, הוא השיג דמו שלנו, והתחיל לדחוף אותו באתר ובעיתון שלו. פתאום התחלנו למכור כמות עצומה של דמואים, והתחילה התעניינות של כמה חברות, בחרנו ב-Metal Blade, בגלל די הרבה סיבות, כשאחת מהן היא כמובן ההיסטוריה המפוארת של החברה.

דברים כמו Metallica?
בדיוק, איך אתה יכול ליפול כשאתה חתום בחברה שבה Metallica התחילו? בכל אופן, המנהל שם, Brian Slagel, התגלה כאדם רציני, ושמחנו לעבוד אתו, משם והלאה דברים התגלגלו, והתקליט עשה די הרבה רעש כשהוא יצא.

איך אתם מסתדרים בארה"ב, אני מבין שהשוק למטאל אמיתי שם, די מת.
יש בזה משהו. קשה להשיג פה הופעות נורמליות. יש לנו סיבוב הופעות, אבל מספר האנשים שמגיעים לא ממש גדול. אין ספק שבאירופה המצב הרבה יותר טוב.

כן, יש שם עליה גדולה בכל התחום הזה, בשנים האחרונות, אבל ארה"ב הצמיחה להקות power

הצמיחה להקות power מוצלחות, כגון Iced Earth, ו-Nevermore.
נכון, יש לנו קצת יבוא מוצלח, אבל פה העיתונות עסוקה יותר בלהקות הראפ מטאל החדשות. מטאל אמיתי מעניין אותם פחות.

הבנתי שהיתה לכם הצלחה גדולה בשנה שעברה ב-Wacken.
נכון, היינו בשוק. כמות האנשים שבאו לראות אותנו היתה מדהימה. זה היה ממש בית-ספר בשבילנו. כמות אדירה של קהל ששולט במילים שלך, זה היה ממש מהמם.

בתקליט החדש ניכר שינוי בולט, בעיקר מבחינת הסאונד, שהוא הרבה יותר crunchy, הרבה יותר עמוק.
אני מסכים לחלוטין. עבד אתנו טכנאי חדש, שעזר לנו המון. הוא בנה לנו סאונד הרבה יותר חזק, וזה הפך את האלבום ליותר תוקפני. גם מבחינת הטקסטים, הלכנו פה לכיוון של קונספט, לא בסגנון של "...Seventh Son", או משהו, אלא יותר קטע של רעיון שעובר בכל השירים, כולם עוסקים בזוועות של המין האנושי, המלחמה, אלימות, סכסוכים, ומצד שני, אהבה וערכים, את השם של התקליט, בחרנו במהלך הבלגן של ההקלטות, השם תיאר נכון את כל הכיוון הכללי של התקליט.

מה בדיוק עושה השיר "Sarah Williams" שם?
(צוחק) כן, בלדה שקטה, נשמעת די יוצאת דופן בתקליט, זה משהו שנורא רצינו לעשות. השיר הוא במקור מהדמו שלנו, ורצינו לעשות אותו גם בתקליט. השיר עוסק בכל הנושא של נהיגה בשיכורות, הוא מספר על מקרה שנוגע בנו. חבר שלנו, הוא שעלה על הרעיון, זה משהו שקרה למישהו שהוא הכיר, על מישהיא שנדרסה למוות בידי נהג שיכור. הנושא הזה היום חם מאד בארה"ב, ואנחנו בעלי דעות חזקות בנושא הנורא הזה.

אתה יודע, זאת תמיד היתה בעיה בשבילי, איך לשלב את האהבה שלי לאלכוהול, עם הצורך לנהוג. יש שירים כמו "Sixes And Sevens", של Annihilator, שכמו השיר שלכם, עוסקים בנהיגה בשיכרות, ואני פשוט מוצא את עצמי מקשיב לשירים כאלה, מרים בקבוק בירה לפה, ופתאום נתקף ברגשי אשמה: לשתות? או לא לשתות? זה קונפליקט לא קל למטאליסט, משהו כמו המלט.
אני מאד מבין אותך, גם אני מת על בירה, אבל פשוט צריך לדעת איך לשלב את הדברים.

אני מניח שכנוצרי, יש לך תחושות מיוחדות לארץ ישראל.
אין לך מושג עד כמה. כשאמרו לי שיש לי ראיון עם מישהו מישראל, פשוט לא הפסקתי להתרגש. לארץ ישראל יש משמעות כל כך מיוחדת מבחינתי, הייתי עושה הכל כדי לבוא להופיע אצלכם.

אם נחזור למוסיקה, יש לכם בשני התקליטים כמות גדולה של guitar synth, מי מנגן על זה?
במקור זה היה הגיטריסט הקודם שלנו שהכניס את המוטיב הזה ללהקה. כשהוא עזב, אז הגיטריסט הנוכחי שלנו תפס את הכלי, והתלהב ממנו, כך שהוא כותב היום המון לכלי, וזה, לדעתנו מוסיף הרבה.

מה מתוכנן לכם מבחינת הופעות?
טוב, יש לנו סיבוב בארה"ב, ואפילו איזה פסטיבל בברזיל. אנחנו מאד מקווים לקבל סיבוב הופעות באירופה. גם הבנתי שאנחנו מסומנים על ידי Metal Blade להופיע שם. אני מאד מקווה שכך אמנם יהיה.

טוב, תודה ובהצלחה בהמשך!
המון תודה גם לכם!

אלון מיאסניקוב

רציתי לדבר עם Jon Schaffer על האלבום החדש"Horror Show". רציתי לקחת שיר שיר ולנתח את הטקסט והמוסיקה ביחד עם המנהיג של הלהקה המצוינת הזו, א-ב-ל כמו שקורה בחיים פעמים רבות, התכנון לא יצא לפועל ותוך חמש דקות תפס הריאיון הזה גוון אישי ועמוק מאד, שסיקרן את שנינו ולכן המשכנו בכיוון זה לשיחה של שעה שלמה, שעה שבמהלכה התוודעתי לעולמו המטורף של אדם, שאצלו הקרבה למען המטרה זה לא סלוגן, אדם שעברו השנה האחרונה היתה באמת Horror Show......

המון מזל טוב לרגל האלבום החדש!! הוא מצוין כרגיל, אפל יותר במובן מסוים?

תודה רבה. כן, הוא בהחלט אפל יותר מ- "Something Wicked..." האלבום הקודם, זה אמנם המשך ישיר של הקו שהתחלנו כבר ב- "Dark Saga", אבל הוא יותר כבד ויותר אפל משניהם. זו תוצאה ישירה של דברים שעברו על הלהקה בשנתיים האחרונות ועלי כדמות העיקרית בלהקה.

שמתי לב לחילופי ההרכב הרבים בלהקה לאורך השנים. באלבום הזה מנגנים שני נגנים מאד מוכרים: Steve Degiorgio מ-Testament, Sadus, Death וכל מי שרק נרצה... ועל התופים יושב Richard Christey שהחל את הקריירה שלו ב-Acheron והמשיך אותה ב-Death וב-Control Denied, מה הסטטוס של שני האנשים האלו בלהקה כיום?

לגבי Steve הוא ניגן באלבום, הוא לא ימשיך איתנו. למען האמת אני לא כל כך מרוצה ממנו. הוא מנגן בהרבה הרכבים וקשה לו להתמקד בהרכב אחד. חוץ מזה החומר שלנו בנוי מאד חזק על גרוב של גיטרות ותופים והוא בא מנגינה של "יותר", אם אתה מבין למה אני מתכוון. בהתחלה הוא היה בטוח שהוא, הבסיסט הידוע, יוכל בקלות רבה לבצע את החומר שלנו ללא כל בעיה, אבל מסתבר שלדעת לנגן מהר ווירטואוזי זה לא בהחלט לדעת לנגן בקצב ועל פי הליין הבסיסי ולפתע הוא מצא עצמו מסתבך... אני מאד מרוצה ממה שהוא עשה באלבום אבל לא נראה לי שמקומו ב-Iced Earth. לגבי Richard, הוא יעשה איתנו את סיבוב ההופעות ומה שיהיה אחר כך נתון למה שיקרה בסיבוב ההופעות. אני מעוניין לנסות ולעבוד איתו קדימה ולכן הוא יוצא איתנו לסיבוב הזה. נראה מה יקרה אחר כך ונקווה לטוב.

לאורך השנים היו לכם הרבה חילופי הרכב, מה הסיבה לכל זה? זה ממש מקשה על העבודה, הלא כן?

הסיבה העיקרית היא חוסר יציבות של אנשים וחוסר כיוון מוגדר שלהם. מה שכן, מעולם לא הרשתי לחילופי ההרכב הללו לפגוע במוסיקה או בכיוון שלIced Earth. המשכתי במה שאני הכי מאמין בו ומה שאני עושה הכי טוב. היה לנו מתופף ב- "Something Wicked...", שהיה ממש כשרוני, בחור צעיר שניגן מצוין, ממש אהבתי את הסטייל שלו, אבל מה? הבחור היה לא יציב, ממש לא יציב, למשך יומיים בסיבוב הוא היה ב"היי" שקשה להסביר, על גבול האופוריה ולאחר יומיים אלה היו לו ארבעה ימים שבהם לא היה מדבר עם אף אחד ולא רצה לנגן ובכלל לחיות. ניסיתי לדבר איתו ולעזור לו, ממש ניסיתי לעזור לו, אבל הוא התחיל גם עם סמים, שממש לא הלכו טוב עם סוג האישיות הזה... הבחור פשוט נדפק לגמרי ולא רצה לעזור לעצמו, כמה שניסיתי זה לא הלך, כך שכמה שאהבתי את הסגנון שלו, היינו חייבים להיפרד. לעיתים אתה מוצא באדם שאמנם מתאים מוסיקלית אבל נופל במובנים אחרים. השקעתי את החיים שלי בלהקה הזאת ואני לא מוכן שהיא תיפול. היו תקופות שלא היה לי מה לאכול בגלל ההרכב הזה, אבל מעולם מעולם לא התייאשתי, תמיד הלכתי עד הסוף עם זה.

ראיתי אותך בפסטיבל Wacken עם "מחזיק צוואר" מסוים, מה קרה שם?

שם? שם לא קרה כלום... שם זה כבר היה הסוף של התהליך וההחלמה מהניתוח...

החלמה ממה?

מהניתוח .....

מה קרה? מתי? איך? אתה יודע, אין סודות בחבר'ה...

(צוחק...) בהופעה שעשינו באיטליה לפני שנתיים בערך, הייתי כרגיל על הבמה, מזיע ודופק ראש כמו שתמיד עשיתי לילה אחרי לילה, פתאום באמצע אחד השירים אני מרגיש "קראאאאק" בצוואר והצוואר כאילו נתקע במצב שבו הוא נמצא ולא זז, וכל זה קורה באמצע השיר כשאף אחד לא שם לב...

מה עשית?

המשכתי לנגן עד סוף ההופעה בלי לדפוק את הראש בכלל אלא רק לעמוד במקום, בסיום ההופעה ירדתי לאחורי הקלעים, מפוצץ מכאבים וסובל כהוגן ומיד ביקשתי לנסוע לבית החולים. היינו בדיוק באמצע הסיבוב של "Something Wicked..." וזה היה האלבום הכי חשוב לנו, בכל אופן הגעתי לבית החולים וביקשתי שיזריקו לי קורטיזון (חומר לחיזוק שרירים פגועים-דיסקים נפרצים-לאחר ניתוחים וכיו"ב-ג.פ.) הרופאה הזריקה לי קורטיזון, אבל קיבלה שוק כששמעה מה אני מתכוון לעשות בחודש הקרוב... העצה שלהם היתה, כמובן לא להמשיך את סיבוב ההופעות, אבל אני לא הייתי מוכן אפילו לשקול את זה, לא הייתי מוכן שזה ייפגע בלהקה וכמובן שיום אחר כך כבר היינו במקום אחר, שוב מנגנים... הריטואל הזה חזר על עצמו כשמדי יומיים אני הולך לקבל זריקת קורטיזון (מ-א-ד לא בריא לקבל את הזריקות האלה בתדירות כזו-ג.פ.) וסובל כל סיבוב ההופעות מכאבי תופת שלא ניתן לתאר.

ואיך העניין התפתח?

בערך שבועיים וחצי אחרי הפעם הראשונה שזה קרה, כשכבר ידעתי שזה לא צחוק וכשאחזור לארה"ב אצטרך לעבור כנראה ניתוח, ניגנו בהופעה ושוב הרגשתי את הכאב מכה והפעם הרבה הרבה יותר חזק... ירדתי לחדר ההלבשה ומיד אמרתי לאנשים "רבותיי, הפעם זה לא צחוק - פנו אותי לבית חולים" בבית החולים כבר הבנתי את חומרת העניין בצורה שממש הפחידה אותי. שבוע אחר-כך מצאתי את עצמי בבית חולים אמריקאי על שולחן הניתוחים. מה שקה זה שנפרץ דיסק בעצם הצוואר וכתוצאה מההופעות, הלחץ, המשקל של הגיטרה, הבדלי זיעה חום וקור והנסיעה על גבי כבישים "קופצים" כל יום, כל היום, במהלך סיבוב ההופעות, המצב רק החמיר והחמיר. הם השתילו לי פלטינה בצוואר וציוו עלי חודשיים מנוחה. ואז... עשרה ימים אחר כך היתה הופעה ב-Wacken בגרמניה... שאני אוותר עליה?? לא יקום ולא יהיה!! נסעתי לשם עם המגן צוואר הזה ומיד אחרי ההופעה חזרתי הביתה. עכשיו המקום בהחלמה מלאה ואין כרגע שום בעיה נראית לעין, אבל לדפוק ראש לא אוכל עוד לעולם... אהיה חייב לסגל לעצמי סוג שונה של עמידת במה ושל הופעת במה...

אז headbanging זה דבר די מסוכן בסופו של עניין, הא?

זה יכול להיות מאד מאד מסוכן. אמנם, אם הייתי מפסיק את סיבוב ההופעות לגמרי, מייד אחרי הפעם הראשונה שזה קרה לי, אז פיזיותרפיה וזריקה או שתיים של קורטיזון היו מספיקות, אבל כפי שאמרתי קודם וזה לא היה סתם משפט או סלוגן, אני השקעתי את החיים שלי בלהקה הזאת, השנה הזאת בכלל היתה נוראה בשבילי, ממש שנה גרועה מבחינה אישית, בנוסף לכל זה גם התגרשתי מאישתי... אמנם אנחנו חברים מצוינים גם היום ובקשר קבוע ומצוין, אבל היא רצתה משפחה ואני רציתי להמשיך עם ההרכב הזה קדימה ולא רציתי שהילד שיולד יסבול מסיבובי ההופעות שלי. אני רוצה להיות חלק מלא בהתפתחות של הילד ולא שהוא יגדל בלי אבא פעיל, אז באותו זמן זה לא היה טוב בשבילי לעצור הכל ולהקים

המשך בעמ' 36

שמוליק אביגל

Picture s Of Home

בכל השנים בהן האזנתי למטאל נתקלתי בלא מעט קשרים ישראליים של כל מיני חברי להקות למיניהם, הבולט ביותר הוא כמובן Gene Simmons איש להקת KISS, אשר היה ידוע לפני כן כחיים וייס מחיפה. אבל לגמרי במפתיע נחת על שולחני דיסק מתחילת שנות השמונים של להקה הולנדית וותיקה בשם Picture שלפי כל הנתונים שצורפו לדיסק היוותה בעצם את הלהקה הראשונה שעשתה רוק כבד בהולנד, מדינה שסיפקה לנו מאז כמה ענקי מטאל כמו Vengence, Ayreon, ו-Elegy. מסתבר שהרבה לפני כל אלה באה לעולם להקת Picture שעשתה רוק כבד מושפע רבות מהגל החדש של הרוק הכבד (NWOBHM). הופתעתי מכך שבדיסק של הלהקה נראה בחור מחייך ששמו נרשם באנגלית כ-Shmoulik Avigal. כשהאזנתי לדיסק , פשוט נדהמתי, הבחור הצעיר (דאז) פשוט ניחן בקול מדהים, קול הבוקע מהבטן ונעזר בזוג ריאות רב עוצמה, קול המזכיר בעיקר את קולו האגדי של Ronnie James Dio. ההלם שהכה בי היה מיידי, איך קרה אי צדק כזה שאדם כה מוכשר, לא נודע כאן בארץ בקרב שוחרי הסגנון, ומדוע אדם בעל קול כה עוצמתי לא הגיע להרכב כל שהוא שיביא לו את הסיקור והפרסום המתבקשים.
בשיחה טראנס אטלנטית לביתו של שמוליק בארה"ב זכיתי לקבל ממנו את סיפורו המדהים:

ערב טוב שמוליק!
צהרים טובים!

אני חייב לומר שלא ממש שמעתי על להקת Picture וגם העובדה שישראלי היה סולן מצליח בלהקות הולנדיות שונות לא היתה ידועה לי. בוא וספר לי קצת על הקריירה הארוכה שלך.
טוב, הכל התחיל בארץ, בסוף שנות השבעים, כבר אז האזנתי ללהקות כמו Deep Purple ו-Black Sabbath. אז הזמנתי כל מיני תקליטים מחו"ל, מלהקות כמו Led Zeppelin שלא ניתן היה להשיג בארץ. ואז גם החלטתי להקים להקה והתחלתי לשיר בהרכב שנקרא "הגל החדש". בלהקה היה בין השאר גם אח של דני קרפל מגל"צ. לצערי לא ממש הצלחנו להגיע למשהו. אנשים לא ידעו איך לאכול את הסגנון שלנו. מה שהלך אז בארץ היה הדיסקו, והמוסיקה המקומית, ואף אחד אז לא הקשיב לרוק ולא ידע איך להתמודד עם מה שעשינו, כך שהייתי חייב לחלטר בכל מיני חתונות ואירועים כדי להשיג פרנסה. בסופו של דבר, פנתה אלי החברה שלי והציעה לי לעבור אתה להולנד, שם התגוררה אחותה. מכיוון שלא ראיתי איך אני יכול לעשות משהו בארץ, קיבלתי את ההצעה שלה במשמחה, ועברנו להולנד. במשך תקופה מסוימת עסקתי בחיפושים אחרי להקה. פרסמתי מודעה ברדיו המקומי, ושום דבר לא זז עד שקיבלתי טלפון מלהקה בשם Mover, שישבה באיזו עיר ליד האג. הלהקה היתה בעצם הרכב של גיטריסט צעיר בשם Arjen Anthony Lucassen, שאתה בטח מכיר היום מהפרויקט שלו - Ayreon.

כן, וגם מלהקה הקודמת שלו Vengeance.
אז הוא היה ילד עם הרבה אגו, שאהב לעמוד מול הראי עם הגיטרה ביד ולהעמיד פנים שהוא מנגן. על-כל-פנים, הגעתי לשם והסתבר שכבר היה להם סולן. כשהגעתי הם היו באמצע נגינה אתו, למרות זאת הם הציעו לי לשבת ולשתות אתם בירה. ישבתי וחיכיתי. כבר עמדתי ללכת כשהם פנו אלי ואמרו לי שאולי בכל זאת אשיר אתם איזה שיר או שנים, קמתי והתחלתנו לנגן ביחד, ובסיום השיר הם הודיעו לי שאני הסולן החדש של הלהקה. הספקנו להוציא דמו של ארבעה שירים והלהקה התפרקה. אני מניח שזה נבע הרבה מהאדם שהיה Lucassen בזמנו, הוא היה בעל אגו עצום, והיה עסוק בהרבה דברים מלאכותיים, כך שהלהקה לא החזיקה מעמד, אז קיבלתי הצעה מלהקת Hammerhead, אני לא יודע אם שמעת עליהם.

כן, הלהקה לשעבר של Ian Parry מ- Elegy.
נכון, כשהצטרפתי, העפנו את הגיטריסט, הבאנו אחד אחר, הרבה יותר מוצלח והוצאנו דמו, לאחר מכן פנו אלי Picture, הם כבר היו להקה גדולה אז, הם בעצם היו הלהקה הכבדה הראשונה שבאה מהולנד וכבר היו להם שני תקליטים לפני שהצטרפתי. הם הציעו לי להצטרף ללהקה ואני נכנסתי כשהם כבר היו באולפן. תוך שלושה שבועות לקחתי את כל המילים שכתב הסולן הקודם, החלפתי אותם במילים שלי ויצרנו תקליט חדש. הייתי איתם במשך תקופה מסוימת, ואז פחות או יותר הועזבתי.

הבנתי שזה היה בגלל סכסוך עם מנהל הלהקה.
נכון, אני במהלך התקופה שלי איתם שמתי לב שהלהקה מרוויחה הרבה כסף אבל כלום מזה לא מגיע לחברי הלהקה, ואז הבנתי שבעצם המנהל לוקח לעצמו חלקים גדולים מהרווחים, פניתי אליו עם זה, והוא התעצבן, והחליט להחליף אותי. בסופו של דבר, החלטתי שגם הולנד לא מספקת לי את כל האפשרויות שרציתי, והחלטתי לעבור לארה"ב.

הבנתי ששם הקלטת עם להקת ה-Rods.
נכון, ה-Rods הם בעצם גלגול של להקת Elf, הלהקה שבה התחיל Ronnie James Dio.

יש כאן הגיון מסוים, הקול שלך מאד מזכיר את שלו.
נכון, ללהקה כבר היו ששה תקליטים לפני שהצטרפתי, וכבר היו במעמד מסוים בסצנה, הוצאנו תקליט אחד ביחד, אבל אז הדברים התחילו להתפרק, המתופף, Carl Canedy, התחיל להפיק עבור Megaforce ללהקות כמו Anthrax, והלהקה כבר היתה די שרופה מבחינת ההצלחה שלה, הגיטריסט David Feinstein פתח מאז מסעדה בשם "The Hollywood" שמצליחה מאד כיום.

אפשר להבין את השיקול העסקי שלו.
נכון, אין ספק שהוא מרוצה יותר מבחינה פיננסית ממה שהוא עושה עכשיו.

מצד שני, אם אתה אמן רוק כבד, אתה לא יכול להיות בזה בשביל הכסף בלבד.
נכון, בכל מקרה, מהרגע שהלהקה התפרקה, לא ממש עשיתי משהו קבוע, עשיתי כל מיני פרויקטים, פה גם הכרתי את אישתי, ובניתי פה את החיים שלי, כך שלא היתה לי סיבה להמשיך לנדוד בעולם.

הבנתי שיש לך פרויקט חדש - Moonrock.
נכון, לפני כמה זמן, קיבלתי צלצול מבחור ישראלי בשם דני שיטרית, שאמר לי שהוא רצה שנעבוד יחד מאז שהוא שמע את Picture, ושכבר לפני הרבה שנים הוא עסוק בלחפש אותי, אני לא ידעתי בדיוק מה לומר, אבל שמחתי להזדמנות לדבר קצת עברית עם מישהו, אז הזמנתי אותו אלי. מסתבר שדני הוא גיטריסט מוכשר, ותוך כמה שעות כבר כתבנו שני שירים. היה ממש תענוג לעבוד אתו, כי היו לנו כל כך הרבה נושאים משותפים!

הבנתי שהוצאתם תקליט בהפקה עצמית.
נכון, יש לנו חברה עצמאית שקראנו לה "חנטריש רקורדס", והוצאנו את הדיסק בעצמנו.

למה לא חיפשתם חברה שתחתים אתכם.
פשוט כי לא לקחנו את העניין ברצינות מלאה, זה נעשה בשביל הכיף, הכנסנו למוסיקה כל מיני השפעות אוריינטליות, יש אפילו השפעות מ"הגשש החיוור".

סליחה???
כן, היכנסו איזה ריף שלקוח מ"פאלפילו" של הגשש, אתה בטח מכיר...

כן. רק לא ממש ציפיתי ללהקה כבדה שתושפע מזה...
אז הנה לך הפתעה. בשנה שעברה גם יצאתי לסיבוב הופעות עם גיטריסט אמריקאי בשם Joe Stump.

אני מכיר אותו, הוא בסגנון Malmsteen כזה...
בדיוק. על-כל-פנים, במהלך הסיבוב ראיתי איך המטאל חזר באירופה, ושפתאום יש למוסיקה שוב ביקוש, ואני ודני התחלנו לחפש גישה קצת יותר רצינית.

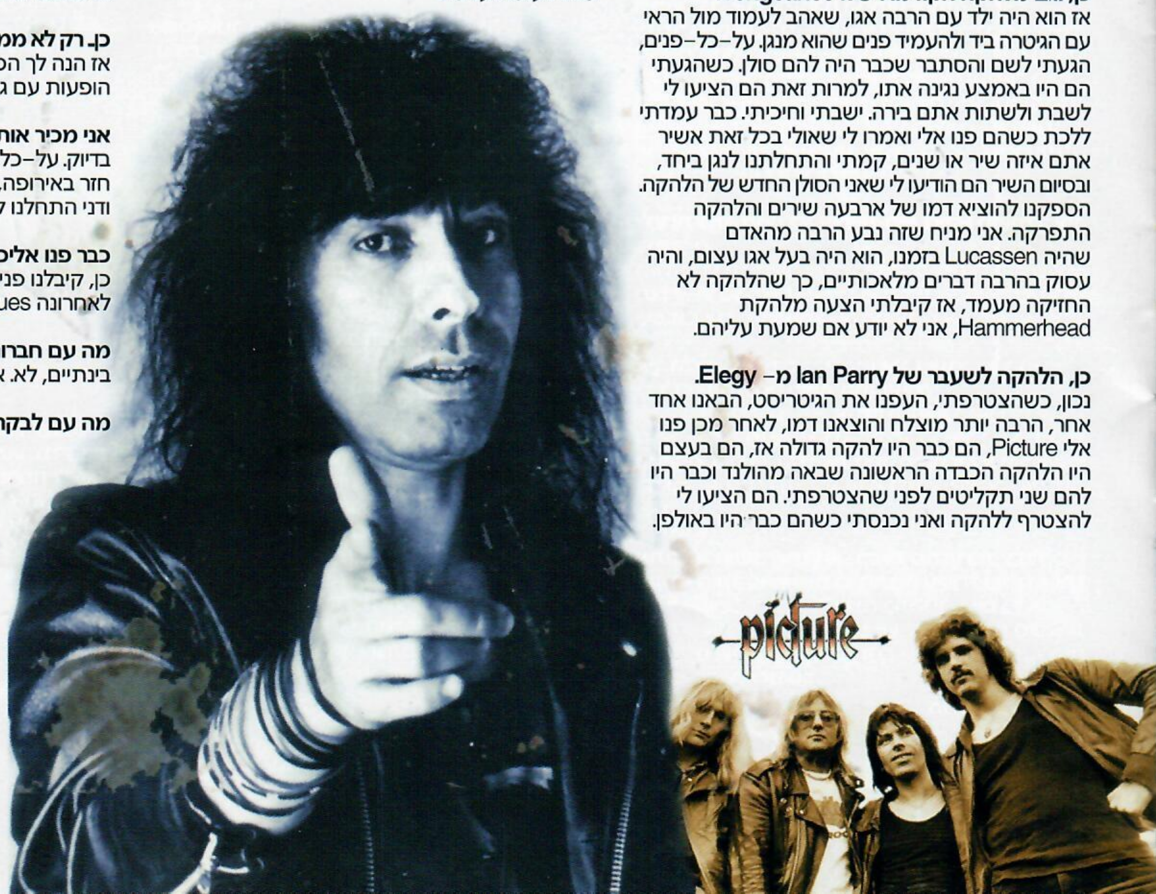
כבר פנו אליכם חברות תקליטים?
כן, קיבלנו פניה מחברת Transmission שגם הוציאה לאחרונה re-issues של Picture.

מה עם חברות גדולות יותר?
בינתיים, לא. אבל אנחנו עדיין מחכים...

מה עם לבקר בארץ מתי שהוא?
האמת היא שהפעם האחרונה שהייתי בארץ היתה לפני איזה עשר שנים, ואני די מתגעגע...

אז תבוא, נקח אותך לאכול שווארמה באלנבי!
(צוחק) תודה על ההזמנה! אני מקווה לנצל אותה מתי שהוא!
www.shmoulik.com

אלון מיאסניקוב

W.A.S.P.

אני מקווה לטובתכם שאין רבים מבינכם שאינם מכירים את .W.A.S.P. אני יודע שהם לא ממש הדבר החם ביותר בשנים האחרונות, אבל ההיסטוריה של הלהקה לוקחת אותם עד תחילת שנות השמונים, עם תקליטים כמו "Into The Electric Circus", ושירים ידועים כמו "I Wanna Be Somebody", וכמובן לשערוריות כגון "Fuck Like A Beast", שירם המבריק. לא להכיר את .W.A.S.P, זה כמו לא להכיר את Iron Maiden - זה חור בהשכלה.

במרוצת השנים, לבשה הלהקה כובעים רבים, ועברה מספר שינויים קיצוניים בסגנון, מ-hard rock עם נטיות לרוקנ'רול ("W.A.S.P."), ל-heavy metal עצבני ועמוס גיטרות ("The Headless Children"), עד למטאל חצי-תעשייתי ("K.F.D."), אבל משהו אחד תמיד נשאר קבוע, וזהו Blackie Lawless, הסולן, הגיטריסט, והכותב היחידי, תמיד צבעוני, תמיד מופרע, ותמיד מעניין. הוא נודע בין השאר בחילופי המכות שלו עם מספר חברי להקות-על אחרות, וגם עם גיטריסט הלהקה הבא וההולך, Chris Holmes. לאחר שלפני שנתיים הם הוציאו תקליט רטרו, שהיווה חזרה לסגנון שעשו בתקליט הראשון, הוציאה הלהקה תקליט מופת, המצטרף ל-"Headless Children", התקליט האהוב ביותר עלי, ומכיל ערמות של גיטרות, מאות סולואים, והרבה שירים טובים.
לקראת צאת תקליטם,"Unholy Terror", שוחחתי עם האדם והאגדה, Blackie Lawless:

הדבר הראשון שעלה במוחי עם קריאת המילים של הדיסק החדש, הוא מאיפה כל ההקשרים הדתיים שבו?
טוב, האמת היא שהרבה אנשים לא מודעים לזה, אבל אני גדלתי בבית דתי מאד, אבי היה פעיל נוצרי, ואת הילדות שלי העברתי הרבה בכנסיה. כל יום ראשון בכנסיה, עזרתי לכמרים, וכל מיני דברים בסגנון, ועוד דבר שכדאי שתדע, וזה לא הרבה אנשים יודעים, הוא שאני חצי יהודי, במקור של חצי ממשפחתי, כך שספגתי אפילו יותר דת.

אבל התקליט לא בדיוק בא מנקודת מבט דתית.
נכון, בגיל שמונה עשרה נשבר לי לחלוטין מהדת, והתרחקתי ממנה עד כמה שיכולתי, למדתי על העל טבעי במשך שלוש שנים, כישוף שחור וכדומה, עד שהתעוררתי וקלטתי שפשוט החלפתי דת מאורגנת אחת בדת מאורגנת אחרת, ואז פשוט התמוטטתי לחלוטין, במשך תקופה ארוכה סבלתי התקפי חרדה. זה נשמע קצת קיצוני, אבל אתה צריך להבין שנשארתי בלי כלום, בלי שום אמונה להחזיק אותי, וכל העולם שלי נראה מעוות בתקופה ההיא.

למה בעצם נטשת את הדת מלכתחילה?
אף פעם לא הייתי אנטי אמונה, תמיד האמנתי שאנשים צריכים להאמין במשהו רוחני, אבל הייתי מאד נגד הדת המאורגנת, מאד נגד הדרך שבה הנצרות דוחפת לך את הדוקטרינות שלה, מכריחה אותך לעבוד את האלוהים בדרך שלה, חשבתי שכעסתי על האלוהים, עד שהבנתי שאני כועס על האדם ועל-מה שהוא עשה לכל מושג האלוהים, והכי גרוע - שהוא מדכא בשם האלוהים את המחשבה העצמאית, ומוביל אותך ככבשה בעדר, תמיד תמכתי במחשבה עצמאית והרגשתי שהדת המאורגנת לא מאפשרת לי אותה, לכן נטשתי את הדת.

איך בעצם נרגעת בתקופה המאוחרת יותר?
האמת היא שלא חשבתי על זה במשך תקופה ארוכה, עד לפני עשר שנים בערך. התחלתי לחפש את האמת בתוכי, עד שמצאתי את התשובות שחיפשתי.

אצלנו בארץ יש תוצאה די הפוכה, לפחות אצלי, פה אתה מוגדר כיהודי מגיל אפס, ואז עוד דוחפים לך את זה כל החיים, אתה מכיר את המושג בר-מצווה, הוא בעצם אומר שכשאתה ילד שלא יודע כלום, מכריחים אותך לעבור איזה טקס בגרות שאוטומטית מקשר אותך לדת, וזה פשוט דחף אותי להיות אתאיסט, משהו שאני מבין שלא קרה לך.
לא, תראה, אני בן ארבעים וחמש, עברתי המון בחיים, הייתי מלא בכעס רוב החיים שלי, ולקח לי הרבה זמן להרגע ולתת לכעס להעלם. אתה לא יכול לדעת מה יקרה לך עד שתגיע לגילי, אתה עובר המון דברים (מיאסניקוב: אתה עוד תחזור בתשובה! - העורך).

היו לך בעיות בגלל עירוב הדתות של המוצא שלך?
המון, כיום אני נוטה יותר לכיוון היהדות, אבל היו לי המון קונפליקטים, עד שלפני שבע, שמונה שנים, חבר שלי הכיר לי את מוחמד עלי, המתאגרף לשעבר, הוא כבר הרבה שנים מוסלמי אדוק, והלכתי לפגוש אותו עם אבי, שהוא נוצרי אדוק, ואני רוצה להגיד לך, שהייתי בשוק, כל כך הרבה שקט פנימי, וכוח נוסף מהאדם הזה שהיינו פשוט בשוק. כשיצאנו, פניתי לאבי ושאלתי אותו: "אתה באמת מאמין שהאדם הזה לא ילך לגן עדן כשימות?", ואבי ענה: "הוא בהחלט ילך לגן עדן", ואני הייתי המום, אבי, שלפי אמונתו, שום מוסלמי לא יכול להגיע לגן עדן, מודה שמוחמד עלי כן יגיע לשם, הייתי המום מהעניין הזה, והגעתי למסקנה, שכל הדתות הן בעצן די זהות, והבסיס הוא האמונה עצמה.

אתה אומר בעצם שהגעת לאיזה הארה?
תראה, בתנ"ך אומר שלמה המלך, שהוא חשב וחשב ולא מצא תשובות, עכשיו, שלמה נחשב לאדם החכם ביותר בתנ"ך, ואם הוא לא מצא תשובות, אז אני לא מניח שאני אמצא כאלה, אבל מצאתי לי מספיק שקט נפשי כדי להיות רגוע יותר.

אני לא יודע אם ראית את זה, אבל לפני כמה שנים, יצא סרט בשם "Stigmata", והוא כביכול מגלה שם כתבים קדומים שכתב ישו עצמו, שבהם הוא מתנגד לבתי תפילה מאורגנים, וטוען שאת האל יש לעבוד בכל מקום, וכל מקום שתבחר הופך לקדוש, מה שבעצם שומט את השטיח מתחת לכל מבנה הכנסייה.
לא ראיתי את זה, אבל אני חושב שיש קטע בתנ"ך לגבי זה, על ההתנגדות של אלוהים למקדשים בנויים.

טוב, בוא נעבור למוסיקה, אתה כבר הרבה שנים בעסק הזה, אתה מרגיש שהגעת לאיזה שהוא מעמד שאתה מרוצה ממנו בגלל הוותק?
בהחלט, אני עושה משהו שאני חושב שלא הרבה עושים. אני לא כותב מנקודות מבט של אנשים אחרים, אני לא מוכר סיפורים סתם, אני כותב דברים שבאים ממני, את הדעות שלי, את הרגשות שלי, כך שהמאזינים של הלהקה מרגישים, ובצדק, שהם ממש מכירים אותי, אני כל הזמן פוגש אנשים שממש יודעים עלי הכל, ואני נמצא בחסר לעומתם, כי אני לא יודע כלום עליהם. ההופעות שלנו, עם כל האלימות והטירוף שבהם, די משקפות את הצד האפל של המאזינים, אני חושב שזה גורם להם להרגיש מאוחדים אתנו במידה רבה.

מבחינה מוסיקלית, האלבום מזכיר מאד את "Headless Children", זה נעשה בכוונה החזרה לסגנון ההוא?
ממש לא. אני לא מודע למה שתקליט הולך להיות, עד שהוא גמור. התהליך הוא כזה, שאני יוצר ומקליט ואין לי מושג מה הולך להיות עד שזה מושלם.

האלבום הכי שאפתני שלך עד היום, הוא ללא ספק ה-"Crimson Idol", בטקסט שצורף לדיסק, נאמר שעבדתם עליו במשך שלוש שנים, ושהגעת כמעט להתמוטטות נפשית במהלכו.
נכון, כל תהליך היצירה שלו היה פסיכוטי, זה היה כמו להיאבק במפלצת, לא שאני חושב שהתקליט הוא מפלצת, אבל הכל היה כל כך מוטרף עד כדי כך שכשאנשים נכנסו לאולפן במהלך ההקלטות, הם היו פשוט בשוק, בכלל, אני מאמין שעשיית תקליט היא השתקפות של תת ההכרה שלך, אתה מאפשר לתת ההכרה שלך לעלות לשטח, ובמהלך ההקלטה של ה-"Crimson Idol", אני פשוט מפחד ממה שהיה בתת ההכרה שלי. לא הצלחתי להבדיל בין הדמות שבתקליט שאותה שיחקתי, לביני. האמת היא שבשנים האחרונות יש לי רעיון לתקליט דומה, גם תקליט קונספט מורכב, ואני חושב שאני מתחיל להיות מוכן לעוד תהליך שכזה, עם כל הכאב ראש שקשור בו. אני זוכר שכשסיימתי את התקליט הקשבתי לו וחשבתי שני דברים: איך עשיתי את זה, ו-איך אני עושה את זה שוב?

בתקליט החדש יש קטע אינסטרומנטלי קצר, שממש לא אופייני ללהקה, קטע שקט, די פסיכודלי, שנשמע ממש טוב, אבל בהחלט הפתיע אותי.
אני גר בלוס אנג'לס, ואני נוהג לצאת למדבר מדי פעם לעשות מדיטציה עם האינדיאנים שגרים שם, זורם בעורקי גם דם אינדיאני מאיפה שהוא, וכשהקלטתי את השיר הזה, פשוט תפסתי גיטרה, נדדתי עם המוח והקלטתי, ב-take אחד - כששמעתי את התוצאה, לא האמנתי, אף פעם לא עשיתי פיתוחי אקורדים כאלה, לא ניגנתי בסגנון הזה, אני לא יודע מאיפה זה בא.

למרות שזה קטע לא אופייני, הוא דווקא משתלב יפה בתקליט.
תודה, הרבה אנשים אמרו לי את זה. מתוך איזה שלוש מאות-ארבע מאות ראיונות שעשיתי, אני חושב שלפחות שמונים אחוז אמרו לי כמה הם אהבו את הקטע הזה.

איך הלהקה עמדה בכל המשבר שעבר על המטאל, בכל השנים, מאז שנות התשעים?
לא היה נורא מבחינתנו, אנחנו היינו כבר מוכרים. אני חושב שחלק ממה שקרה היה תהליך של הישרדות של החזקים, שבו כל הלהקות המתחילות והלא טובות במיוחד, פשוט שינו סגנון, או נעלמו, ומי שהיה טוב יותר, שרד.

אתה לא חושב שתקופה כזאת מתקרבת, בגלל עומס-היתר שיש כיום בהחתמה עיוורת של להקות?
אני לא חושב, היום הכל שונה בתהליך, היום כל אחד יכול לעשות תקליט בבית, שיישמע לא פחות טוב מתקליט שהוקלט באולפן, ולכן יש שפע של תקליטים טובים, שנשמעים טוב.

המשך בעמ' 37

Lawless Terror

IAN PARRY

The Voice Of Progressive

הסצינה ההולנדית הולכת ותופסת מקום מרכזי יותר בסצינת המטאל העולמית. הלהקה הנפיקה נציגים מוכשרים בתחום ה-death metal, כגון Gorefest, ולפני כן Pestilence, ולאחרונה גם התחילה לקבל מודעות גדולה יותר בעולם בעקבות להקות עבר מצוינות בתחום ה-heavy, כגון Vengeance, ואף יותר מכך בעקבות פרויקט Ayreon המשובח, יציר כפיו של גיטריסט להקת Vengeance, Arjen Lucassen. מגמה הולכת וגוברת של מטאל progressive נראית כעת כקו המנחה את המוסיקאים ההולנדים. אולי הלהקה ההולנדית הטובה ביותר כיום, לדעתי האישית, היא Elegy, להקה וותיקה, שכבר למעלה מעשור עוסקת ביצירת progressive מקצועי, ואני מניח שמי שמכיר את הסצינה ההולנדית חייב להכיר את מר Ian Parry, סולן להקת Elegy, ואגדה מהלכת בתחום. Ian, עבר מספר להקות הולנדיות ידועות, ביניהן Vengeance, עד שהתייצב ב-Elegy, והיה לאחד הגורמים שהפכו את הלהקה לטובה כל כך. מלבד היותו סולן הלהקה, הוא גם משתתף באינספור פרוייקטים נוספים, כשהידוע ביניהם הוא כמובן Ayreon.

לכבוד צאת תקליט הסולו השני של Ian, תחת השם The Ian Parry Consortium, שוחחתי עם הסולן האגדי:

מה קורה אתך כיום, Ian?
טוב, האלבום של ה–Consortium אמור לצאת עוד מעט, הוא יתחיל דווקא ביפן.

למה הכל יוצא ראשון ביפן, ובנוסף לזה הם תמיד מקבלים גרסאות עם שירי בונוס?
הבעיה ביפן היא שהדיסקים שם יוצאים עם חוברת עבה, שבה יש תרגום לכל הטקסטים ליפנית, כך שעלויות הוצאת הדיסקים היא גבוהה מאד, ולכן גם עלות הדיסקים עצמם גבוהה מאד. הבעיה שלהם היא להתמודד עם היבוא שמגיע ובחנויות גובים עליו מחירים נמוכים מאלה של הדיסקים המקומיים, לכן יש דרישה של החברות המקומיות לתת לקהל איזה שהוא בונוס, ולכן הדיסק יוצא שם קודם, ובתוספת שירי בונוס. למרות שהיפנים הם קהל מטאל מצויין, זה לא נעשה רק מאהבה של הלהקות אליהם.

אני מבין שהשוק למכירת דיסקים קשה לא רק ביפן.
נכון, כבר שנים שקוני הדיסקים מצפים שהמחירים ירדו, כמו שהובטח כשיצא הדיסק לראשונה, ובמקום זה, המחירים רק עולים ועולים. האשמים בכך, הם גם חברות התקליטים, וגם בעלי החנויות, כולם רוצים רווח נוסף, והכל מועמס על קוני הדיסקים, אבל הבעיה היותר עיקרית היא, הצורבים והאינטרנט, אנשים פשוט צורבים את הדיסקים, ואז מורידים את הטקסט מהאינטרנט, התוצאה היא שלהקות בסדר גודל בינוני כמו Elegy פשוט נדפקות. המכירות שלנו יורדות בצורה ממש נוראית.

אני אישית, ברגע שיש להקה שאני אוהב, אני חייב לקנות את הדיסק. המוסיקה היא רק חלק מהסיפור. כל החוברת, עם הטקסט, והעיצוב, היא לא פחות חשובה לדעתי. מה שקורה זה בגלל שאני כתב של Metal Hammer, אני מקבל promos של כל הדיסקים שיוצאים, אבל אם אני באמת אוהב את הדיסק, אז אני גם אקנה אותו כשהוא יוצא, גם בשביל המילים, אבל גם כדי לתמוך בצורה כל שהיא בלהקות שעוסקות בסגנון, שלדעתי הוא הסגנון המוסיקלי היחידי הראוי להתקיים.
זה דבר מצוין, אבל הרבה מהמאזינים פשוט עושים את זה כי אין להם כסף, אני יכול להבין אותם, אבל ברור שזה פוגע בשוק של המטאל, כי להקות שאין להם מכירות כתוצאה מצריבה המונית, פשוט נזרקות מחברות התקליטים שלהן, וזה בולט בעיקר בשוק המטאל, שהוא הוא לא שוק גדול. לצערי, זה לא שאנחנו Boyzone, עם מכירות של ארבעה מיליון, שאפילו חצי מליון צרובים לא יפריעו לנו. מהדיסק הלפני אחרון שלנו מכרנו בערך שמונים אלף, וכשיצא האחרון פתאום הייתה ירידה רצינית במכירות, וזה נובע בעיקר ממכירת הדיסקים הצרובים.

המצב כזה בהולנד?
כן, למרות שיש חנויות שמתמחות במטאל ודואגות להוריד את המחירים. זה נדיר, אבל זה דבר שכשעושים אותו , תורם הרבה.

טוב, בוא נעזוב קצת את התעשייה ונעבור למוסיקה עצמה, אני מבין שה– Consortium יכלול פחות או יותר את אותם אנשים שהיו בתקליט הראשון.
פחות או יותר, ההבדל העיקרי הוא ש–Patrick Rondat היה פחות מעורב, מכיוון שהוא נמצא בסיבוב הופעות עם Jean Michel Jarre, מי שכן מעורב, הם המתופף שלי מ Elegy, Thomas Youngblood שהוא הגיטריסט של Kamelot, ו–Stephan Lill ו–Gunther מ–Vanden Plas. הפעם אין מספר גדול כל כך של מוסיקאים כמו בתקליט הראשון, רציתי הרכב יותר ברור שגם יוכל לצאת להופעות בלי בעיות.

אני מבין שאתם בקשר טוב עם Kamelot.
בהחלט, Elegy היו חברים ל–label שלהם, ויצאנו להרבה הופעות משותפות. בשנה שעברה יצאנו לסיבוב של שלושים וחמש הופעות משותפות, ואנחנו בקשר מצוין. אחת התוצאות של הקשר בינינו היא ששידכנו להם את Gunther, הקלידן של Vanden Plas, שיצא אתם להופעות.

מה, מבחינה מוסיקלית, ה–Consortium החדש דומה לקודם?
כן, די, אותו כיוון מוסיקלי, אותה נטייה ל–progressive, רק שהפעם הייתי פחות מעורב בכתיבת החומר. בתקליט הקודם, כתבתי הכל. אני מניח שזה היה ניסיון להוכיח לעצמי שאני מסוגל לעשות כזה דבר. הפעם זה היה בעיקר Stephan Lill, ושאר החברים. יש שיר אחד שממש נשמע כמו Vanden Plas, רק עם הקול שלי.

מי אחראי על הבס הפעם?
למען האמת, כאן אני בעצמי הופתעתי, הצטרף אלינו הבסיסט לשעבר של Vengeance.

איפה הוא היה בכל השנים מאז התפרקות Vengeance?
הוא עזב את עסקי המוסיקה. הוא פתח כמה מסעדות בעיר שלו, ורק לאחרונה חזר לנגן. הוא בסיסט מעולה, מזכיר מאד את הנגינה של הבסיסט של Queensryche, והוא גם כתב כמה שירים באלבום.

אז הוא יופיע אתכם?
אני מקווה מאד. יש לנו בעיה רצינית והיא, של Stephan–Lill יש בעיה עם הקרסול שאולי תמנע ממנו להופיע, מה שיהפוך את קיום ההופעות שלנו לדי מצחיק, כי זה כבר לא יהיה ה–Consortium. אם זה יהיה המצב, אני מעדיף לצאת לסיבוב עם Elegy ולבצע את השירים של Consortium.

דיברנו קודם על Vengeance, איך בדיוק הגעת אתה, אנגלי, ללהקה הולנדית?
זה סיפור ארוך. במקור אני מליברפול. בתחילת שנות השמונים, הלהקה הראשונה שלי היתה להקה של Ringo Star, מה–Beatles. אחרי שקיבלנו הצעה מחברת תקליטים, הלהקה התפרקה. ואז עברתי להולנד, ושם יצרתי את Hammerhead, שהיתה הצלחה גדולה למדי שם. בשנת 84' הקלטנו איזה EP, שהאמת היא שלא יצא עד היום, ואז הצטרפתי ל–Vengeance, שהיתה ללא ספק להקת המטאל ההולנדית המצליחה ביותר.

לא מזמן דיברתי עם אמן מטאל בשם שמוליק אביגל, גם הוא עבד בהולנד, שמעת עליו?
בטח! פגשתי אותו כמה פעמים, הוא החליף אותי ב–Hammerhead לתקופה מסוימת, וגם היה ב–Picture, שנחשבים ללהקת המטאל ההולנדית הראשונה! בחור נחמד, הוא נמוך אבל בעל קול עצום! נדהמתי כששמעתי אותו, הוא נשמע כמו Ronnie James Dio!

אחד הדברים העצובים, לדעתי, הוא המוות של המטאל באנגליה, ארץ מולדתך. דווקא המדינה שיצרה את Iron Maiden, Deep Purple ו–Black Sabbath, נמצאת היום בשבי הכאילו מטאל האמריקאי.
נכון, זה ממש מעציב אותי שהמטאל האמיתי כמעט ומת שם. בסופו של דבר, המטאל חזר בגדול פה ובגרמניה. חבל שדווקא באנגליה המצב כזה מסריח. אני ממש מתגעגע למטאל אמיתי, כמו שעשו פעם.

אני גאה לומר שהעיתון שלנו חף מחרא. אחד הדברים שאני באמת יכול לומר זה שהעיתון, מאז שהתחיל, שמר על טוהר המטאל שלו, ולהקות כמו זוכות לייצוג שלהקות כמו Limb Bizkit זוכות לקבל רק במהדורה האנגלית, שיכולה לדעתי לשנות שמה ל–Non-Metal Hammer.
(צוחק) טוב לדעת!

מה אתה עושה עם עצמך כיום, מלבד ה–Consortium?
כל מיני. היינו אמורים לצאת להופעות עם Skyclad, אבל אז Martin עזב, ודברים השתנו, ואני גם עובד עם איזה גיטריסט הונגרי, שמוכר בארץ המולדת שלו מאות אלפים.

כלומר, אתה עסוק?

אני חייב. אני כבר עשר שנים חי על המוסיקה שלי, זאת אומרת, לא עובד במשרה רגילה, אלא רק על המוסיקה שאני יוצר, וזה דבר מצוין ואני רוצה להתמיד בו.

מה מבחינת חברת תקליטים? החברה הקודמת שלכם, Noise, נרכשה על–ידי Sanctuary.
נכון, עזבנו אותם, ואנחנו לא חתומים בשום מקום. החלטנו לעשות בעצמנו את הפצה שלנו, באמצעות חברת ההפקה שלי. אנחנו פשוט נוציא זיכיונות לכל ארץ ולכל מי שיבחר.

תהיה לכם תמיכה מספקת, ככה?
אני מאמין שכן, אין לנו כל כך ברירה, Sanctuary פשוט לא תמכו בנו. לגביהם, פשוט לא היינו קיימים. אני מניח שהם מודאגים יותר ביחס ללהקות כמו Megadeth, שעושות יותר כסף.

המשך בעמ' 36

ARTCH

אני זוכר איך מצאתי את התקליט של Artch, (זה היה בערך לפני אחת-עשרה או שתיים-עשרה שנים) באחד מסיבובי קניות התקליטים שלי. הדרך היחידה להשיג מטאל טוב בארץ היתה לעשות סבב בין "האוזן השלישית", "פז" ו"חור בשחור" ולחטט בערימת תקליטים מעופשת. שם היית שולף איזה עשרה תקליטים, שהעטיפה שלהם נראתה לך טוב, היית מקשיב להם על הפטיפון העקמומי, באוזניות שרק אחת מהם עבדה, והיית מחליט אם יש לבצע רכישה, כך הכרתי לראשונה להקות כמו Candelmass, Skycald, וכמובן - Artch. מהעטיפה לא היה ניתן להסיק הרבה, היא היתה די נוראית, רק שהלהקה היא ללא ספק להקת רוק כבד, ועם נטייה יותר thrash'י-ית, לפי הלוגו. כשהתחלתי להקשיב לתקליט, כבר אז יכולתי לדעת שעליתי על משהו טוב. בהאזנה רצינית יותר, הבנתי שיש פה משהו קלאסי, שירים מעולים, בנויים היטב, סאונד חם ומחוספס, וסולן עם קול רב עוצמה אך עם זאת מלודי.
לא שמעתי ולא נתקלתי בשום דבר נוסף של הלהקה - עד עכשיו! כשעורך העיתון התקשר ומסר לי שבידיו שתי הוצאות מחודשות של תקליטי Artch, פרצה מפי צריחת שמחה: תקליטם הראשון "Another Return", ותקליטם השני והאחרון "For The Sake OfMankind", כל זה בלווי קטעים בהופעה, קטעים מדמו, ואפילו שני שירים חדשים, דבר שעורר בי את התקווה כי הלהקה מתאחדת.
את האירוע המשמח, שוחחתי עם Brent, אחד ממקימי הלהקה:

ערב טוב Brent! מה בדיוק החזיר אתכם לחיים?
האמת היא שזאת היתה הפתעה מוחלטת, קיבלנו טלפון מ-Metal Blade Europe, והם אמרו שהם רוצים להוציא מחדש את שני התקליטים שלנו, אני בכלל חשבתי ש-Artch נשכחה כבר מזמן, ושמחתי מאד.

אני יכול להבין שהלהקה התאחדה?
לא. עדיין לא. אנחנו מחכים לראות אם יצליחו ההוצאות המחודשות ואם יהיה ביקוש ללהקה, ואז נחשוב על זה.

אבל בדיסק השני יש שני שירים חדשים?
כן, חברת התקליטים רצתה שירי בונוס, ומכיוון שלא היו לנו קטעים נדירים או משהו, החלטנו להקליט שני שירים חדשים.

איך בדיוק התחילה הלהקה?
בתחילה היינו רק אני והגיטריסט Kato, ניגנו במרתף מגיל חמש-עשרה שש-עשרה. החלפנו הרבה פעמים את השותפים בהרכב עד שהתייצבנו. במשך תקופה מסוימת היה לנו סולן, אבל לצערנו הוא נהרג בתאונה. לאחר מכן יצא לנו לשמוע סולן בשם Edgar Hawkson, שהיה בלהקה אחרת באיסלנד. שלחנו לו חומר שלנו, והוא עבר אלינו, לנורבגיה, והצטרף ללהקה. ב-86' היינו פחות או יותר כבר להקה שלמה, הוצאנו דמו בן שני שירים, ואז התחלנו לחפש אולפן, קיבלנו הצעה מאולפן שנעזור להם לבנות את האולפן ואז נקליט בו, הסכמנו לכך..

עסקה מעניינת, בואו נבנה אולפן כדי להקליט בו.
(צוחק) נכון, על-כל-פנים, הקלטנו את "Another Return", וקיבלנו כמה הצעות מחברות תקליטים, אחת מהן היתה מחברת Axis הבריטית, איתם חתמנו. רצינו חוזה צנוע למספר מצומצם של תקליטים, לא רצינו להתחייב לכמה שנים, או למספר גדול של תקליטים, וההצעה שלהם התאימה לנו. על כל פנים, הם שינו את שמם ל-Active Records, והוציאו את "Another Return", בעצם היתה אמורה להיות עטיפה אחרת לאלבום. הטכנאי שלנו המליץ לנו על בחור אחד, שצייר לנו ציור מדהים לעטיפה, אבל בגלל בעיות פיננסיות, לא ממש יכולנו לקנות אותו, ונאלצנו להסתפק בעטיפה הלא ממש מוצלחת שאתה מכיר. ב- 88' יצא התקליט. בינתיים, כמה חברים שלנו, שחיו אז בארה"ב, שמעו את הדמו, מסרו אותו ל Metal Blade U.S., ואז קיבלנו טלפון מ-Brian Slagel, הבוס, הוא רצה להוציא את התקליט ביפן ובארה"ב, כמובן שהסכמנו.

איך התקליט התקבל בעולם?
מצוין, היו עלינו ביקורות מדהימות בכל העיתונים, קיבלנו ציונים גבוהים, הבעיה היתה שלא היה לנו מנהל שיעשה לנו יחסי ציבור כמו שצריך, אז דחפנו את עצמנו עד כמה שאפשר, הופענו בנורבגיה, אבל זה לא הספיק, ומבחינת מכירות לא ממש הצלחנו, כך שכשיצא התקליט השני היינו בבעיה, אף אחד לא החתים אותנו, זה היה בתחילת שנות השמונים, וכולם העדיפו להחתים להקות grunge למיניהן.

אין ספק שתחילת שנות התשעים היתה אחת התקופות החשוכות מבחינת המטאל בעולם.
כן, הרבה להקות נעלמו אז.

אני רוצה לומר לך, ואני מגדיר את עצמי כמעריץ של הלהקה, מה שעשיתם לפני עשר שנים, הוא טוב בהרבה ממה שלהקות הנחשבות גדולות כיום, כמו HammerFall לדוגמא, עושות. "Another Return" הוא תקליט מטאל מושלם, לדעתי, וזה אחד המקרים הגדולים של אי-צדק מוסיקלי מאז ומעולם, שלהקות איכותיות כמו שלכם נעלמות, כשכל בן-עשרה אמריקאי מחוצ'קן הוציא דיסק grunge ומכר מיליונים!
אני מסכים. בסופו של דבר רק Metal Blade U.S. החתימו אותנו, והתקליט יצא שוב ביפן ובארה"ב, ולא באירופה. כמה מהחברים בלהקה טסו לארה"ב כדי לעשות פרומושיין לתקליט, אבל כלום לא זז. Metal Blade U.S. לא פרסמו אותנו, הם לא דחפו אותנו ברדיו, ובאופן כללי, כל הסיפור היה אכזבה גדולה. אחרי כמה חודשים התחילו לייבא את התקליט לנורבגיה, ועשינו שם מסיבה לכבוד צאת התקליט. באופן די טראגי, זאת היתה ההופעה האחרונה שלנו.

זה יותר מטראגי, זה ממש קורע-לב.
נכון. אמנם עשינו עוד הופעה, חודשיים לאחר מכן, אבל זה היה למעריצים בלבד. אחר-כך הלהקה פשוט התמוססה. כל אחד התחיל לעשות משהו אחר והלהקה לאט לאט הפסיקה להתקיים.

מה שקרה זה ממש עוול, לצערי וזה קרה לדי הרבה להקות בתקופה ההיא.
נכון, אבל אין מה לעשות, פשוט לא היה אז שוק לזה. על-כל-פנים, אני התחלתי לנגן באיזו להקה שעשתה cover songs, עבדתי גם בעבודות קבועות, ודי חשבתי שהנושא נשכח לתמיד, עד הטלפון מ-Metal Blade.

ומה אתם עושים היום, בעקבות שיחת הטלפון?
התחלנו לעבוד יחד, כמעט כל שבוע, שזה ממש נהדר, ופתאום התחלנו להשתתף בצ'טים באינטרנט, מהם הבנו עד כמה אנשים שמחו לראות את ההוצאות המחודשות שלנו. לא ידענו שיש אנשים הזוכרים אותנו ורוצים לשמוע אותנו שוב.

אז איפה עשיתם את ההקלטות החדשות?
פחות או יותר הפקנו אותם בעצמנו, עשינו את זה באולפן מקומי של להקת .T.N.T.

אני מכיר אותם, הם עושים hard rock.
כן, יש להם גיטריסט מעולה, על-כל-פנים, אספנו את כל ההרכב, ותוך שבוע סיימנו. אבל, השירים לא ממש מופקים טוב.

לדעתי הם נשמעים מעולה.
תודה. כרגע אנחנו די בתקופת המתנה. אנחנו מחכים לראות איך הדברים זזים. אנחנו מאמינים ש-Metal Blade האירופאים יתמכו בנו. עדיין לא החלטנו אם להוציא אלבום חדש, אבל אני מקווה מאד שדברים יתחילו לזוז.

גם אני, אני חושב שזאת תהיה בכיה לדורות אם Artch תעלם שוב.
תודה! אנחנו מחכים כרגע ל-Wacken, ואז נדע מה הלאה.

אני מבטיח לך שאבוא לראות אתכם ב Wacken, לא משנה מי יופיע במקביל, אתכם אני לא אפספס!
תודה! לילה טוב!

אלון מיאסניקוב

Divine Decay

לפני שבע קרו שני דברים בעלי משמעות בחיי: אחרי שלוש וחצי שנים שמעתי שוב את "Master Of Puppets" והצלחתי לעשות סוויץ` בין הפאדיחות של היום למפלצתיות של אז.. במוחי עלה אז James Hatfield - ארוך שיער זעוף מבט, ושעון הזמן זז שתיים עשרה שנה לאחור, לימים בהם שמעתי לראשונה את הקלאסיקה הזו. יום לאחר מכן קיבלתי את אלבום הבכורה של Divine Decay.. הקשר בין שני האירועים ־ אינו מקרי... על הקו Paul, הכוח המניע את הריקבון האלוהי.

"Songs Of The Damned", הוא אלבום הבכורה שלכם ומציג סגנון די נדיר כיום, מן העבר השני האלבום נשמע מאד עדכני ומתאים לתקופה, כמה זמן לקח לכם לכתוב את האלבום? איך אתה רואה את ההשפעה של האלבום על הסצינה כיום?
בממוצע זה לקח לנו בערך כחצי שנה. לא ויתרנו עד שהגענו לתוצאה שהשביעה את הרצון ואת השאיפות שלנו. הייתי מופתע מזה שהתהליך היה מהיר כל כך, אבל כשיש זרימה בתוך הלהקה ובין הנגנים, תהליך הכתיבה אמור להתקדם מהר. כותבי השירים העיקריים הם Alec ואני ואת הגימור הסופי עושה כל הלהקה ביחד. אני רואה את החומר שלנו כשילוב בין הטראש של שנות ה-80 עם השפעה עדכנית, אך ממש לא אלטרנטיבית, אלא פשוט חידוש מבחינת הסאונד והמקצבים. אני ושאר חברי ההרכב אוהבים הרבה להקות חדשות כמו The Haunted, שהם מצוינים, Children Of Bodom, וכמובן את כל מה שתמיד זרם לנו בורידים, Slayer, Testament, old Metallica וכיוצא בזה, כך שהטעם שלנו מאד מגוון. אמנם אני לא משתגע אחרי כל ה-black metal שהולך כיום, אם כי אני חייב להודות שחלק מהלהקות ממש טובות. אני מקווה שהאלבום יתקבל יפה בסצינה. האמת היא שקיבלנו עד עכשיו רק שלוש תגובות והן היו מצוינות.

עטיפת האלבום מאד מעניינת ולא דומה לאלבומי המטאל הרגילים שיוצאים כיום בשוק, ספר מעט על הקונספט שמאחוריה.
חבר שלנו בשם Anselmo הוא האחראי לעטיפה, הוא עיצב גם את העטיפות לשני האלבומים האחרונים של Amorphis. הוא קיבל מאיתנו יד חופשית, מפני שאנחנו סומכים על העבודה שלו ואכן איני מצטער לרגע על המהלך הזה. היו שינויים קטנים שאנחנו ו-Osmose, חברת התקליטים שלנו, ערכנו בעטיפה, אבל הרוב המוחלט היה מצוין. לא רצינו עטיפה אופיינית ורגילה אבל כן רצינו שהעטיפה תקרין metal ותיראה בהתאם.

מי אחראי לרוב החומר אצלכם? ובמה מתעסקים הטקסטים?
כפי שאמרתי קודם לכן, אני ו-Alec אחראים לרוב החומר, הייתי מעדיף לא להגדיר את הנושאים בשירים כמו רשימת מכולת... יש באלבום טקסטים ואני מאמין שהמאזין מספיק אינטליגנט כדי לקרוא ולהבין בעצמו... אלה שאינם מספיק אינטליגנטים גם ככה לא יתעניינו לקרוא את התשובה לשאלה הזו...

עשיתם כבר הופעות לקידום האלבום? איך התגובות בינתיים?
עשינו מספר פסטיבלים ובקרוב מתחיל סיבוב ההופעות שלנו, יצא לנו להופיע עם Children Of Bodom, הם גרים ממש קרוב אלינו ואנחנו מנגנים באותו חדר חזרות. על-כל-פנים הם ממש אהבו את החומר. קח בחשבון שבכל ההופעות האלה, החומר היה חדש לחלוטין לאנשים, כי האלבום עדיין לא היה בחוץ, כך שאני ממש מרוצה מהתגובות. אני רוצה לעשות סיבוב ארוך עם התקליט הזה. אנחנו בהחלט להקה של הופעות חיות.

המוסיקה שלכם אכן מתאפיינת בשילוב של טראש משנות ה-80 עם סאונד עדכני וכבד אך מה בעצם משפיע עליכם? למה אתם מקשיבים בבית פרט למטאל?
ההשפעות הללו כמעט ולא מתבטאות במוסיקה שלכם ואני בטוח שאתם שומעים עוד דברים.
פרט למטאל? - פסקולים מסוימים, מוסיקה גותית, הרכב בשם Death In June קינג קרימסון הראשון, קצת קלאסי, אבל בעיקר מטאל , הרבה Maiden הרבה Accept, דברים כאלה.

אתם מגיעים מפינלנד, מדינה עשירה בלהקות מטאל שרובן מלודיות, הסגנון שלכם שונה מהמקובל בפינלנד, אתם מעורבים בסצינה שם? איך ההתייחסות מהתקשורת?
היתה אצלנו עליה מאד חזקה של המטאל המלודי בתחילת שנות התשעים והיא שיצרה את הבסיס להתפתחותם של הלהקות המוכרות כיום בפינלנד. ההשפעה עלינו היא בעיקר מלהקה פינית בשם Stone. אני מאד ממליץ עליהם לכל מי שלא מכיר. הגיטריסט שלהם התארח אצלנו באלבום לשני סולואים ומיותר לציין שבשבילנו זו היתה התרגשות והרגשה מצוינת, את התגובה של התקשורת בפינלנד נראה ממש בימים אלה ואני מקווה שהכל יסתדר, כי בעבר היו כאן בעיות הפצה רציניות.

ואיך הגיע ה-deal עם Osmose?
שלחנו את האלבום הזה לחמיש חברות בו זמנית. לא ידענו אם וממי נקבל תשובה. כשהקלטנו את האלבום לא היתה לנו חברת תקליטים. Osmose הביעו התעניינות בחומר וזמן קצר אחר-כך נחתם החוזה. זה היה בקיץ שעבר. עכשו האלבום יצא ואני בהחלט מרגיש את השינוי ואת התחושה שיש גב מאחורינו ויש מי שתומך ומאמין בנו.

ספר לי מעט על תהליך ההקלטה באולפן, הסאונד באלבום הזה מצוין ומאד שונה ממה שאוזני רגילות לשמוע וזו מחמאה...
הקלטנו את האלבום באולפן קטן אבל בעל טכנאי מצוין עם אוזן מוסיקלית מדהימה. ההרגשה היתה מאד "חיה", מאד זורמת. הבנאדם הזה אחראי על כמה מהלהקות הכי גדולות בסקנדינביה כמו Apocalyptica או Him ואני מאמין שהניסיון שלו בהחלט תרם לנו ולאלבום. ניסינו ליצור סאונד "חי " ו"נושם" ולא פלסטי מדי כמו שהרבה להקות טועות ועושות. אני יודע שהסאונד פה הוא לא הסאונד הטיפוסי בתקליטי המטאל שיוצאים היום. מה הטעם בלמחזר סאונד? שים לב שרוב האלבומים הגדולים היו חלוצים גם בתחום הסאונד, אם זה Slayer או מטאליקה בסוף שנות השמונים. החוכמה היא להתאים את הסאונד

המשך בעמ' 36

ABSU

במערב הפרוע במיוחד...

שלוש שנים!! שלוש שנים חיכיתי לאלבום חדש של Absu! מאז ש-"The Third Storm" יצא ב-1997, לא זכיתי לשמוע חומר חדש ולאור מצבה העגום של הסצינה, הציפייה רק הלכה וגברה. "Tara" - האלבום החדש הוא כל מה שרציתי לבקש מאלבום חדש של Absu: שילוב קטלני במיוחד של thrash , black ו-heavy metal, הרבה הרבה עור, ברזלים, מיתולוגיה ועוצמה, הלהקה מטקסס שוב חוזרת כשבאמתחתה האלבום הטוב ביותר שלה! Proscriptor - מנהיג הלהקה והמוח היוצר מאחורי מסך הפלדה, התפנה אלינו לריאיון מעניין במיוחד.

בוא נתחיל ב"קשר הישראלי" שלך: ספר על העבודה עם Melechesh, איך נוצר הקשר בינך לבינם? הם קצת רחוקים גיאוגרפית, לא?

את Ashmedy, סולן Melechesh אני מכיר כבר כמעט שבע שנים, התכתבנו ממש מתחילת הדרך שלהם ושלנו. עקבתי אחרי ההתפתחות שלהם. הם בעיני להקה מאד מיוחדת וטובה. כשהם עברו להולנד, לפני כמה שנים ונשארו בלי מתופף, הצעתי את עצמי, ואכן כשהגיע הזמן, הגעתי מארה"ב להולנד וניגנתי את התופים באלבום שלהם. היום אני חבר מן המניין ב-Melechesh.

סגנון הנגינה שלך שונה באלבום שלהם ובאלבומים של Absu.

מפני שהחומר שלהם נשען על אלמנטים מזרחיים ומזרח-תיכוניים מובהקים והחומר שלנו משלב יותר סגנונות מטאל רבים ואין בו השפעות מזרחיות בכלל. מכאן שמקצבי התיפוף שונים לחלוטין, גם הסאונד-תופים שונה.

למען המעט שלא מכירים אתכם ואת האלבום, תן הקדמה קצרה על "Tara".

זה האלבום החדש שלנו שיוצא לאחר כמעט ארבע שנות שתיקה. האלבום הכי טוב שלנו, לדעתי, אם כי אני עדיין מחובר מאד ל-"The Third Storm" ול-"Sun Of-Tiphareth", שקדם לו. הסאונד באלבום הזה הוא הכי טוב שהיה לנו אי פעם ואני חושב שגם החומר. השקענו יותר זמן בהקלטות באולפן. החומר הוא המקום אליו רצינו תמיד להגיע באלבומים הקודמים. כל מי ששמע את האלבומים הקודמים ואמר ש-Absu היא להקה טובה, אך עדיין לא מימשה את כל הפוטנציאל שלה, מוזמן לשמוע את האלבום החדש. מתארחים בו שלושה זמרים מלהקות אחרות. החומר עצמו הוא שילוב שלblack עם thrash, אבל ישנן נגיעות רבות שלheavy metal ומטאל עתיק. אנחנו אוהבים הרבה סוגים של מטאל. אנחנו נמצאים בשטח לא מאתמול ומי ששומע את האלבום יבין את זה מיד.

הטקסטים ממשיכים את הקו של שני האלבומים הקודמים?

הנושאים נשארו דומים, אבל הכתיבה עצמה מאד התפתחה. בסך הכל עברו כמעט ארבע שנים בין The" Third Storm" לבין האלבום הזה וזה מספיק זמן ליוצר כדי להתגבש ולפתח את הכתיבה והרעיונות שלו. זה עדיין occult, עדיין כישוף ואמונות עתיקות, אך משולב בהרבה מטאל ישן, מבחינה רעיונית ויש אלמנטים ממסופוטמיה, במובן מסוים. זה הקו שהתחלנו בו כבר באלבום הראשון שלנו והוא מתפתח ומשתפר מאלבום לאלבום. אני מחובר מאד לנושאי השירים שלי ואיני רואה כל סיבה לכתוב על דברים שאיני מזדהה איתם או שאיני מרגיש קרוב אליהם.

זה מוביל אותי לשאלה הבאה,The Third"Storm " היה אלבום מאד מצליח בשנת 97 והיתה ציפייה שזה יהפוך לאלבום שיזניק את Absu למעמד צמרת. אבל זה לא קרה, כמו לא קרה להרבה להקות, שפרצו חזק באותה השנה. זה לא קרה כי לקחתם לעצמכם חופש ארוך מדי ועכשיו אתם מסתערים על אותה סצינה עם אלבום חדש ובעצם יוצאים לקרב מחודש...

אני מבין למה אתה מתכוון. אכן בשנת 97 היתה ציפייה שתגיע פריצה גדולה ללהקה, אבל דברים קצת חרקו בפנים והיינו צריכים את ההפסקה הזו כדי להמשיך ולשרוד. בשנה הראשונה ממש לא עשיתי כלום מבחינה מוסיקלית. בשנה השנייה התחברתי ל-Melechesh והייתי שותף בכתיבת והקלטת האלבום שלהם ובשנה השלישית כתבנו את Tara כך שלי אישית הזמן הזה עבר די מהר. אני בטוח שלאלבום הבא לא נצטרך כזו הפסקה ארוכה... הוא ייצא בעוד שנה בערך. לדעתי, קודם עלינו לעשות סיבוב הופעות באירופה עם האלבום הזה ואחר-כך הופעות בפסטיבלי המטאל בארה"ב בקיץ וסיבוב קצר שם, כך שרק בעוד חצי שנה נוכל לשבת ולכתוב חומר. חשוב לי מאד לחזור לבמה ולהופיע כמה שיותר עם האלבום הזה, אבל אני לא אחכה ארבע שנים לאלבום הבא...זו היתה טעות ועכשיו העניינים יזוזו הרבה יותר מהר.

הרבה להקות אכן פרצו בשנה הזאת, אבל אני מאמין שבעזרת האלבום הזה יתווסף לנו קהל חדש. אני יודע שלא נהיה מגה-סטארים בסגנון, כי המוסיקה שלנו בהחלט לא קליטה ולא קלה לעיכול, אבל אני בטוח שעוד אנשים יגלו אותנו עם האלבום הזה, לכן חשוב לי מאד לחזור ולהופיע אתו כמה שיותר ובכל מקום.

אני בכלל חושב שהמוסיקה שלכם לא פונה רק לקהל הבלאק מטאל אלא לקהל הרבה יותר רחב מזה, איך אתה רואה את התדמית של Absu בהשוואה לחומר עצמו ולקהל שמקשיב לכם ?

אתה צודק. אנחנו קרובים אמנם מאד לבלאק מטאל ברוב החומר, אבל יש הרבה קטעי thrash ברוטליים ומהירים כמו שזה צריך להיות... יש קטעים מיסטיים וריפים מתחום ה-heavy metal ואפילו קצת השפעות של מוסיקה ישנה מהמקום ממנו אנו באים - טקסס, כך שאני יודע שאמנם ישנם אנשים הרואים ב-Absu להקת בלאק, אבל לדעתי התדמית הזו השתנתה כבר ב- The Third"Storm ", שהיה אלבום מאד מאד טראשי ומפוצץ בהשפעות ורעיונות של שנות השמונים, כך שאנשים הבינו שאנחנו לא בדיוק להקת בלאק, יש בנו הרבה מזה, הרבה רעיונות, הקו הטקסטואלי מאד קרוב וגם חלק גדול מהמוסיקה, אבל אנחנו לא בנויים רק על זה. אני גדלתי על Iron Maiden ובאלבום החדש אפשר לשמוע, למשל בחלק מהקטעים את האינטרפרטציות שלנו להשפעות האלה. אני לא רוצה להישמע "כמו" הלהקות שאני אוהב או כמוהלהקות שגדלתי עליהם, אני רוצה לספוג השפעה ולבצע את זה בצורה, בסאונד ובכיוון של Absu, זה הרעיון האמיתי מאחורי הכל, לתת את הדברים בסאונד שלנו ובצורה שלנו. חלק מהקהל שלנו הוא קהל שלא מקשיב לבלאק, אם כי רוב הקהל שלנו כן מקשיב וכן אוהב להקות בלאק, מה שכן הגיל הממוצע של המעריץ שלנו מבוגר יותר מהממוצע בסצינה. יש קהל צעיר, אבל יש אחוז גדול של מטאליסטים שבאו מאותם מקומות שאנחנו הגענו מהם ומתחברים מצוין עם המוסיקה ועם הרעיונות שלנו. אין לי בעיה למשל להשתמש בחמת חלילים הנותנת צליל עתיק וקדום או בגיטרות דרום אמריקאיות, בקטעים פה ושם. אני יודע שהקהל האמיתי שלנו יבין את הראש הזה.

העטיפה באלבום יפיפיה, ציור מדהים, מי האחראי לזה? בניגוד ל-"The Third Storm" אין לוגו שלכם על העטיפה וזו הפעם השנייה מתוך ארבעה אלבומים שהלוגו לא מופיע על העטיפה, צעד די אמיץ כיום להוציא אלבום בלי הלוגו או לפחות עם שם הלהקה על העטיפה...

רצינו לשים את הלוגו שלנו על העטיפה, אבל ממש לא מצאתי על העטיפה מקום להכניס אותו. כל מקום היה פוגם בעטיפה עצמה, אז החלטתי לוותר על זה, מפני שהרעיון של העטיפה מאד חשוב לי. אבל, תהיה מדבקה על העטיפה, כך שכולם ידעו באיזה אלבום מדובר. כן, יש פה חשיבה קצת לא שגרתית, אבל אם היה מקום בעטיפה למקם את הלוגו, אז הייתי עושה את זה כמו שעשינו באלבום הקודם. המעצב הוא אותו אחד שעיצב את כל האלבומים שלנו מתחילת הדרך ועד עכשיו, הוא חבר קרוב ואני סומך עליו, הוא מכיר את הקונספט ואת הרעיונות שלנו, כך שהחיבור יוצא מצוין.

אני זוכר שבאלבום הקודם שלכם השתמשתם בכלי נגינה ישנים ובהקלטה אנלוגית כדי להוציא סאונד אותנטי ומיוחד, היתה אפילו רשימה של הציוד... במה השתמשתם הפעם?

אותו הציוד ברוב המקרים!! גיטרה B.C. Rich משנת 1984, מגברים מלפני עשר עד עשרים שנה וכיוצא בזה. אני חושב שזה ניכר בסאונד שלנו וזה בשילוב עם החומר, יצר את הייחוד של Absu. אני לא מכיר אף להקה בסצינה הנשמעת אפילו קרוב אלינו, מבחינת הכיוון בסאונד, אמנם הרבה להקות מנסות לשלב את הבלאק עם המטאל הישן יותר, כמונו, אבל ההשפעות הטקסניות שלנו, בשילוב הקונספט המילולי והסאונד המיוחד, יוצרים את ההבדל.

בעיקר בולט לאוזן הסאונד-תופים שלכם לאורך כל

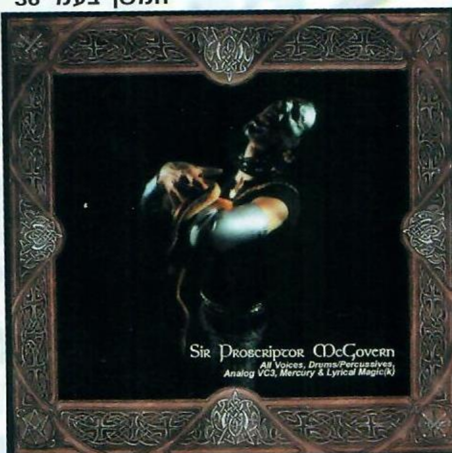
המשך בעמ' 36

Equitant Ifernain
Electric Bass Guitar, Delineation, Thunder & Lyrical Obscurity

Shaftiel
Electric Lead/Rhythm Guitars, Acoustic Guitars, Bass Guitars, Shadows & Voice

Sir Proscriptor McGovern
All Voices, Drums/Percussives, Analog VC3, Mercury & Lyrical Magic(k)

heavy metal: מתכת כבדה, סגנון מטאל ידוע שתפס תאוצה מחודשת בשנים האחרונות. כמה להקות, המחזיקות בגאווה את ההגדרה הזאת, אכן נאמנות לה? כמה מהן באמת כבדות? כמה מהן באמת מטאליות? Rawhead Rexx היא התשובה לשאלה. אלבום הבכורה שלהם נוטף מתכת ומטאל מכל ארבע קצוות הדיסק... התקבצנו אני ו-Jurgen, סולן ההרכב, לשיחה מטאלית משעשעת ואפלה.

אהבתי מאד את אלבום הבכורה שלכם, הוא נשמע כבד ורוח אמיתית של מטאל נוטפת ממנו, איך התגובות עד כה?
תודה בנאדם!! התגובות טובות, יותר טובות מחוץ לגרמניה מאשר בתוכה.. העיתונות בגרמניה רגילה לסוג מאד מסויים של heavy metal וכל דבר אחר מוזר להם. אנחנו פחות קיטשיים מהלהקות הגרמניות, אם כי גם אצלינו יש הרבה מלודיות במוסיקה ובנגינה, אבל החומר בעקרון יותר כבד ופחות דביק. אני אומר פה משהו שאולי לא יסכימו איתי, אבל אני חושב שה– heavy metal האמיתי, שכולנו אוהבים ועליו גדלנו, לא היה נשמע כל–כך דביק כמו הלהקות היום. הוא היה קרוב הרבה יותר למה שאנחנו מנגנים מאשר למה שמנגנות להקות אחרות בסגנון. אני לא בא למתוח פה ביקורת וכל אחד יכול לנגן מה שבא לו, אבל אני חושב שב– heavy metal צריכים להתקיים שני כללים: הוא צריך להיות HEAVY והוא צריך להיות - metal! – זה שמו... וזו המהות שלו.

וזה בדיוק מה שאהבתי באלבום, אתה לגמרי צודק!! הכובד עם המלודיה יוצר אצלכם שילוב מצויין שלמרבה הצער כמעט ולא שומעים היום בסצינה.
כך אני אוהב לכתוב את המוסיקה שלי, זה הכיוון שלי, ואני שמח שאהבת את זה. אנחנו לא ילדים בלהקה. אמנם הלהקה חדשה אבל כולנו בסביבות גיל שלושים וניגנו קודם בלהקות אחרות, כך שאני יודע בדיוק מה אני רוצה ליצור ולנגן, גם השירה שלי בהתאם. אני מנסה לקחת אותה לכיוון מלודי, אך מעניין ולא דביק ומונוטוני. הדינמיות של זמר והיכולת שלו "לשחק" עם המוסיקה ועם המילים, לפי האינטרפרטציה, זה מה שהופך זמרים כמו Dio לענקיים בתחומם. אני מרגיש את הטקסט ואני זורם עם השיר ועם המלודיה.

אתם מתמקדים הרבה באימה וכל הנוגע לה, לפי היכרותי את הסצינה אתם הלהקת heavy metal הראשונה שמתעסקת כל כך באובססיביות בנושא האימתי הזה... גם בטקסטים וגם בעטיפה...
תראה, אני מאד נמשך לתחום הזה. כילד גדלתי על סיפורים ועל סרטים כאלה, (כאן מגיע ססן ארוך של דיבורים על סרטי אימה משנות השמונים–תשעים..) וכיום אני עובד בחברה שמייצרת משחקי מחשב כאלה. אני פריק של הדברים האלה ודרך הטקסטים אתה יכול להעביר לפעמים דברים מאד חזקים על המציאות. העטיפה היא רעיון שלי, מה אתה חושב עליה?

אהבתי. מקורית מעניינת ומטאלית. אחלה.
לא כולם בגרמניה חשבו ככה.. העטיפה מראה ציור horror של מפלצת שליבה מדמם וידיה משתחררות מהאזיקים שבקיר. ציור רגיל, לא מזעזע מדי, בטח לא בהשוואה למה שיוצא היום בשוק, אבל מספר חנויות בגרמניה החליטו שזה יותר מדי קיצוני בשבילם וצינזרו את העטיפה עם סטיקר או סירבו למכור את הדיסק... לחברת התקליטים שלנו לא נותרה ברירה והיא הוציאה עכשיו את האלבום עם עטיפה מעט יותר מעודנת... קטע ממש טפשי בעיני. החנויות האלה הן ממש צבועות. הן מחזיקות אלבומים של להקות ברוטל עם איברים כרותים ומדממים ואת העטיפה שלנו לא רצו להחזיק... ממש צביעות... אני שמח שאהבת את העטיפה, זה מראה שכן צדקתי כשרציתי ללכת על הכיוון הזה ולא לשים זין. הרבה אנשים מחוץ לגרמניה נותנים לנו פידבק מאד חיובי על האלבום ועל העטיפה, הרבה יותר מאשר העיתונות בגרמניה.

ואיך המכירות?
טובות מאד בינתיים. בשבוע הראשון מכרנו שנים–עשר עותקים, שזה ממש טוב לדעתי. זו עוד הוכחה שהקהל כן אוהב את האלבום.

האלבום ממש טוב לדעתי והוא, ביחד עם העטיפה והגישה השונה שלכם, הוא הסיבה שרציתי לראיין דווקא אתכם ולקדם דווקא אתכם ולא עוד להקה צפוייה שנשמעת כמו הקודמת שנשמעת כמו הקודמת...
אני מאד שמח. זה נותן הרבה סיפוק. חזרנו עכשיו מסיבוב הופעות עם Annihilator ועם Nevermore והיה מצוין, קיבלנו אחלה תגובות על החומר ועל ההופעה עצמה, זה ממש טוב להתחיל את סיבוב ההופעות של האלבום הראשון עם שתי הלהקות האלה, ששתיהן מצויינות.

גדלת על Annihilator? איך היה להופיע אתם?
אהבתי מאד את שני האלבומים הראשונים שלהם שיצאו בשלהי שנות השמונים, אחר כך איבדתי קשר וגם קצת ענין במה שהם עושים, אבל האלבום החדש שלהם טוב, הגיטריסט שלהם Jeff Waters הוא עדיין ענק גיטרה ומוסיקאי סופר–מקצועי. את Nevermore הכרתי לראשונה רק בסיבוב ההופעות הזה וגם מהם התרשמתי מאד לטובה. נהניתי להופיע אתם ואני מאד מקווה לעשות את זה שוב מתי שהוא.

האלבום שלכם יצא ב–AFM Records, חברה שהביאה לעולם את Edguy, המוכרים היטב לקהל הישראלי וגם ערכה פה הופעה גדולה, איך הגעת לחברה הזאת?
האמת, הם הגיעו אלינו... שיר מהדמו שלנו הופיע בדיסק האוסף של המגזין Rock Hard, שכלל להקות חדשות באותו חודש. לגמרי במפתיע קיבלתי שיחת טלפון מ– Andy המנהל של AFM. הוא אמר לי שהוא מאד אהב והתרשם מהשיר שבאוסף ושבדרך כלל הם לא פונים בצורה כזאת ללהקות, אבל השיר הרשים אותו מאד. הוא ביקש לשמוע עוד קצת חומר נוסף שלנו ולאחר ששמע ואהב את מה ששמע חתמנו חוזה לשלושה אלבומים, שהראשון יוצא בימים אלה... אני מאמין בחברה הזאת. הם עובדים טוב. תראה את ההצלחה של Edguy , למשל.

אבל המוסיקה שלכם הרבה יותר כבדה משל Edguy. אני לא מכיר הרבה להקות שמזכירות את הסגנון המוסיקלי שלכם, אולי קצת Grave Digger, אבל השירה שלך יותר מלודית משלו.
כן, יש משהו בהשוואה הזאת, אם כי השירה שלי באמת יותר מלודית משלו. שמעתי הרבה על ההופעה שלEdguy אצלכם. Tobias, הסולן שלהם סיפר לי על זה, הם נהנו מאד. אולי אנחנו הבאים בתור?? יש סיכוי? אני ממש מקווה שהאלבום הזה יתפוס את מי שמחפש באמת heavy metal אמיתי, ישר לבטן וכמו שצריך. אין פה משחקים, חבר, ישר ולעניין. אנחנו ננסה להופיע כמה שיותר עם האלבום הזה, כי המוסיקה שלו ממש בנוייה להופעות ואנחנו מאד אוהבים ונהנים להופיע, כמה שיותר הופעות ככה יותר טוב.. כל המרבה הרי זה משובח.

איך תשתלבו לדעתך, בתוך הפסטיבלים של הקיץ וכל עשרות הלהקות שמופיעות היום בגרמניה ובאירופה?
זה הופך קשה מיום ליום – להתבלט...
אומר לך משהו: היינו בסיבוב הופעות קצר (לפני זה שסיפרתי לך עליו) עם להקה משבדיה, להקה די מצליחה שחתמה לאחרונה עם חברה גדולה. הם נקראים "דת` מלודי" ומנגנים באמת טוב וגם החומר נחמד.. היינו איתם באוטובוס, האנשים האלה שומעים בדיסק–מן שלהם ה–כל חוץ ממטאל... מצאתי שם אפילו רוקסט... אבל מטאל? לא אצלם.. הטענה שלי מאד פשוטה: אינך אוהב מטאל? אל תנגן מטאל!!! ומן העבר השני: מי שעושה משהו שמגיע מהלב ובאמת אוהב וקשור למוסיקה שלו, יצליח בסופו של דבר!!
זה המאבק וזו הדרך בה אני רואה את הדברים, ואנחנו פה מתוך אהבה למוסיקה הזו שזורמת לנו בעורקים בפנים ולא תצא אף פעם !!!

גידי פרסקי

The Real Heavy Spirit

To/Die/For

Sisters Of Mercy ,Type O Negative, אתם מבינים את הרעיון המתהווה פה, שילוב המטאל והגותי זכה למנת היוקרה שלו, המטאל, שהוא ברעיון הבסיסי שלו קודר ואפל, שולב על-ידי מספר להקות בתוך סגנון אופרתי שעבד לא רע. To/Die/For עשו זאת היטב בתקליט הקודם שלהם, וכעת הם שומרים על רצף מוצלח של שירים גותיים, אפלים, אך עם זאת כבדים ומהירים, שומרים על מקצבי המטאל הפינלנדי רב העוצמה. הלהקה שילבה באופן מוצלח מלודיות עשירות, נגינה מהירה וכבדה, וסולן בעל קול ייחודי הנשמע כאילו נשלף הישר משנות השמונים, ואני אומר זאת בצורה חיובית. הכול הופק היטב על-ידי מתופף הלהקה שהוא גם האיש היוצר את השירים והאיש המוביל בהרכב. תקליטם החדש מהווה קפיצה נוספת בסולם המטאל האירופאי, הוא משלב יותר תיכנות ויותר גורמים מתקדמים המזניקים את האלבום בכמה מדרגות של איכות.

לכבד צאת האלבום החדש "Epilogue", ניהלתי שיחה קצרה במיוחד עם Jape, סולן הלהקה:

ערב טוב!
(בקול ניחר) ערב טוב!

נראה לי שמנעו ממך שינה?
נכון, עשיתי משהו כמו מאה ראיונות ביומיים האחרונים, ואני פשוט גמור...

זה המזל שלי, לא נורא, נעשה את זה קצר ואיכותי. כמה ראיונות יש לך אחרי?
עוד אחד.

בסדר, נעשה זאת מהר ונשלח אותך לישון.
(צוחק) מצוין.

ספר לי קצת על האלבום החדש.
טוב, הוא ממשיך בסגנון שהיה בתקליט הקודם, כבד, אפל, עם הרבה קלידים ואפקטים, רק שהפעם אני חושב שהצלחנו לפתח סגנון קצת יותר ייחודי לנו. Tommy, המתופף והמפיק שלנו, ישב הרבה באולפן ועשה הכל כדי שהאלבום יהיה יותר מורכב ומעניין.

הסאונד הכללי די דומה לקודם, לדעתי...
באופן כללי כן, זה אותו דבר, אבל אם תקשיב היטב, תשים לב שיש יותר אפקטים, יותר צלילים מיוחדים.

איזו מידה של הצלחה היתה לתקליט הקודם?
הרבה יותר ממה שציפינו, מכרנו טוב בכל העולם, לא רק בפינלנד. הלך לנו ממש טוב.

אני מבין שפינלנד הפכה להיות אחת מבירות המטאל האירופאי.
Nightwish ממש מצליחות פה.

וגם Stratovarius.
כן, הם בכלל בדרגה של סופר סטארים, ויש גם את Him, רק שהם כבר לא כל כך מטאל.

אתה רוצה לומר לי שהם היו פעם מטאל???
כן, הם די היו בסגנון של Sentenced, שגם הם מאד מצליחים אצלנו. האמת, הם הצליחו רק אחרי שהם הביאו מפיק ידוע, והוא זה שעשה את הלהקה למשהו אחר.

אני מניח שאין לכם כוונה לעשות משהו דומה.
ממש לא, טוב לנו בדיוק איך שאנחנו.

מה התכניות שלכם מבחינת הופעות לזמן הקרוב?
טוב, נכון לעכשיו אנחנו בעיקר עושים יחסי ציבור לתקליט החדש, אבל בתכנית יש סיבוב הופעות, ואני מקווה שהתקליט יצליח גם בארה"ב, כי אז נקבל ככל הנראה, סיבוב הופעות גם שם.

מה עם השפעות? אני הייתי מציין את Depeche Mode כהשפעה העיקרית עליכם...
לא ממש. אני כלל לא מקשיב להם. הכיוון שלנו הוא יותר Sisters Of Mercy, שהיא אחת הלהקות האהובות עלי ודי פעלנו בכיוון שלהם, רק יותר כבד, כמובן.

טוב, שאלה אחת לי אליך לסיום, מה זה "perkele", בפינית?
(קולות צחוק מהצד השני) "perkele" זו הקללה הנוראית ביותר שאתה יכול לומר לפיני, זו הקללה המעליבה ביותר בשפה הפינית.

מה זה בדיוק אומר?
זה בעצם devil בפינית. האנשים הפינים הם מאד דתיים, והמילה הזאת מעליבה במיוחד, אבל אם אתה באמת רוצה להעליב, אמור: "bitu perkele", שזה fuck!

טוב, אני פשוט מנסה להעשיר את הידע שלי בקללות מכל העולם.
אין בעיה, תבוא מתי שהוא לפינלנד, ואנחנו נשתה בירה ואני כבר אלמד אותך לקלל כהוגן!

תודה רבה Jape, לילה טוב!
לילה טוב!

אלון מיאסניקוב

לכל גליון מצורף דיסק חינם!

ISRAELI METAL
HAMMER
מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

המגזין בעברית נוסד ב-1999

נא סמן במשבצת

אני מעוניין במנוי ל-12 גליונות במחיר 299 ש"ח
12 גליונות+דיסק לפי הסגנון

אני מעוניין במנוי ל-6 גליונות במחיר 160 ש"ח
6 גליונות+כובע

נא מלא פרטים בכתב יד ברור
נא חייבו את כרטיס האשראי

ישראכרט ○ ויזה ○ דיינרס ○ אמריקן אקספרס ○

מספר כרטיס:
תוקף:
מספר ת.ז.:
שם בעל הכרטיס:
שם המנוי:
כתובת:
מיקוד:
טלפון:
נייד:
דואר אלקטרוני:

ניתן גם לשלוח צ'ק או המחאת דואר לכתובת המערכת לפקודת:
מ.מ.י-מיוזיק מדיה ישראל בע"מ ת.ד. 52043, תל אביב 67212
טלפון: 03-6881410 פקס: 03-6885187

עשה מנוי
קבל 12 גליונות
ושלם על 10 בלבד

RAGE

Getting To The Other Side

כבר נכתב הרבה על גבי העיתון הזה על שינויים דרסטיים בהרכב של Rage שהתרחשו בסתיו 1999, ממש בשלבים האחרונים של העבודה על האלבום "Ghosts". האלבום החדש והמעולה "Welcome To The Other Side", שזכה להצלחה ענקית בכל מקום, היה למעשה האלבום הראשון שנעשה על ידי Peavy Wagner, Victor Smolski ו-Mike Terrana ביחד, למרות שהלהקה מופיעה בהרכב הזה כבר מעל שנתיים. אם כבר מדברים על הופעות של Rage (דבר גרנדיוזי בפני עצמו), חייבים להזכיר את תאונות הדרכים בהן היה מעורב ה-tour bus של הלהקה. בתאונה הראשונה נפצע אחד מהטכנאים של הלהקה. החלטתי לברר האם Rage מתכוונים להלחם בתאונות הדרכים.

קודם כל אני רוצה לשאול האם חשבתם לעבור לאופניים, כי לא נראה לי שיש לכם הרבה מזל עם האוטובוסים?
חה.. חה.. כן, אולי אנחנו באמת צריכים לחשוב על זה, למרות שאם נבחר באופציה הזאת, אנחנו נצטרך כמה מאות אופניים כדי לסחוב את כל הציוד שלנו! אנחנו באמת קצת חסרי מזל, שתי תאונות דרכים בשנה - זה באמת לא קורה להרבה להקות שאני מכיר. בפעם השניה יצאנו ממש בזול כי אף אחד לא נפגע, רק הציוד...

האלבום האחרון שלכם "Welcome To The Other Side" די שונה משני אלבומים שקדמו לו. אתה מרגיש שמיצית את "הצד הקלאסי" ועכשיו אתם חוזרים לשורשים, לסאונד המקורי של Rage?
למעשה זהו האלבום הראשון שעשינו מא' עד ת' עם ההרכב החדש, למרות שאנחנו מופיעים ביחד כבר שנתיים וחצי... באלבום הקודם "Ghosts", Mike לא היה מעורב בכלל ו-Victor הצטרף גם כן מאוחר, כך שהוא לא היה מעורב בכתיבה. כך שזהו למעשה האלבום הראשון שעשינו ביחד וכמובן שאנחנו נשמעים אחרת. ניסינו להכניס לאלבום החדש את כל הסוגים של סאונד שהיה ל-Rage במשך חמש-עשרה שנים, מה-thrash של השנים הראשונות ועד ליצירות קלאסיות שעשינו בשנים האחרונות. לדעתי אנחנו הצלחנו.

איך היה לעבוד עם שני אנשים חדשים, במיוחד עם ויקטור שהוא מוסיקאי מדהים. היה שונה ממה שהכרת בעבר?
בוודאי! זה היה שונה לגמרי. זה היה עולם אחר בשבילי! היה מאד נעים לעבוד איתם באולפן גם ברמה האישית וגם ברמה המקצועית. הם חברה מקצועיים מאד ומאד קל לכתוב, להלחין ולהקליט איתם.

ההרכב שלכם הוא באמת הרכב בינלאומי. אתם מתווכחים על נושאים פוליטיים מדי פעם?
כמובן שאנחנו מדברים על זה, אבל כולנו פחות או יותר באותה דעה. אין שוב הבדל בינינו כשזה מגיע לפוליטיקה.

כל השירים שנכנסו לאלבום נכתבו במיוחד עבורו או שחלק מהם היה כבר מוכן?
כל השירים נכתבו במיוחד לאלבום החדש. כל השירים האלה הם שירים חדשים לגמרי. כמו שראית בחוברת של האלבום, חצי מהשירים נכתבו על ידי ויקטור, כך שעכשיו אנחנו ממש להקה ולא עוד "כמה חבר'ה יחד עם Peavy".

אם כבר מדברים על ויקטור, מה דעתך על אלבום הסולו שלו - "The Heretic"?
זה אלבום מעולה והייתי גאה להשתתף בו. גם Mike השתתף בו וגם הוא גאה שלקח חלק בעבודה הזאת. זהו הניסיון הטוב ביותר שנעשה עד כה, לשלב תזמורת עם להקת מטאל. אפילו יותר טוב ממה ש-Rage עשו לפני שש שנים חה...חה...

מאז שהוצאת את אותו האלבום שהזכרת "Lingua Mortis" עם התזמורת של פראג, יצאו כמה וכמה דברים דומים ואני מתכוון ל-Metallica ו-Scorpions. חשבת פעם: "לכל הרוחות, כולם מדברים על Metallica ואני עשיתי את זה הרבה לפניהם!"?
כן, זה קצת מעליב, הם "שמות כל כך גדולים" וכולם מדברים עליהם וכולם אומרים שהם המציאו את השילוב של מטאל ותזמורת, אבל זה ממש לא נכון. אנחנו עשינו זאת שנים לפניהם. עכשיו כולם עושים את זה ו-metal fans לא ממש קונים את מה שמציעים להם היום, כי הם שמעו את הדברים האלה כל כך הרבה פעמים שלדעתי כבר נמאס להם... אני יודע שהרבה אנשים מעריכים את הנחישות שלנו להתרכז יותר במטאל טהור.

ישנם הרבה שירים באלבום החדש שמדברים על דברים על-טבעיים או דברים הקשורים לנושא "החיים אחרי המוות". אתה באמת מתעניין בדברים האלה?
כן, אני באמת מתעניין בנושאים האלה. אני קורא המון ספרים בנושא וזה בעצם מקור ההשראה שלי במה שקשור למלים. גם Mike קורא הרבה דברים דומים ואנחנו מדברים על זה...

אז מה, יש חיים לאחר המוות?
כן, בטוח שיש! אני באמת מאמין שכולנו עוברים גלגול נשמות.

אתה בן אדם דתי?
לא, לא ממש...

ישנו שיר אחד שהוא די שונה מאחרים - "After The End" על מה הוא?
למעשה ויקטור כתב את השיר הזה, אני כתבתי רק את המילים. אתה יכול לפרש אותו בשתי דרכים: או שזה משהו שאתה מתחיל מחדש כשאתה מסיים מערכת יחסים או שזה באמת החיים אחרי המוות.

כשהתחלת את הקריירה שלך, סצינת המטאל היתה הרבה יותר פשוטה ולא היו כל מיני סוגים וסגנונות, תת-סגנונות וכו'. איך אתה מתייחס למה שקורה היום?
טוב, אתה בהחלט צודק. פעם הכל היה הרבה יותר פשוט. עכשיו כולם מסתבכים עם כל מיני סגנונות.. אני רואה גם בעיה מהצד של הקהל שלא תמיד יכול להכיר להקה שממש מגיע לה, כי יש יותר מדי להקות בשוק. לי נראה שהאלבומים שמוכרים הכי הרבה הם אלה ששמו עליהם הכי הרבה כסף מבחינת ה-promotion, ללא שום קשר לאיכות של אותם דברים. זה לא היה ככה בשנות השמונים. כל חודש היו מוצאים רק עשרה אלבומים וכולם היו קונים אותם. לא היה שום צורך בהשקעה גרנדיוזית ב-promotion. האלבומים היו מוכרים את עצמם! היום יש לך מאות אלבומים שיוצאים מדי חודש. זאת בעיה...

אתה חושב שאז היה יותר טוב?
אז היה יותר קל. אבל היו גם דברים גרועים גם כן. הלהקות היו חותמות על חוזים שלא היה להם מושג מה יהיו התוצאות של זה. החוזים פשוט היו גרועים! הרבה חברות ניצלו את התמימות של המוסיקאים. היה הרבה יותר קשה לארגן סיבוב הופעות בתקופה ההיא, התשלומים

עבור ההופעות היו על הפנים, הארגון היה זוועה. היום הארגון בסצינה ממש טוב, אבל עדיין - יש יותר מדי להקות היום...

מה בקשר לקהל בהופעות? יש שינוי?
אין הרבה שינוי בקהל עצמו, אבל שוב, יש יותר מדי הופעות היום וקורה הרבה פעמים שיש מספר הופעות באותה עיר באותו תאריך... האנשים לא יכולים לבזבז כל כך הרבה כסף ולכן היום, כדי לאסוף הרבה קהל אתה חייב לצאת לסיבוב ביחד עם עוד שתים או שלוש להקות. אם אתה עושה סיבוב הופעות לבד - מצבך לא טוב.

בשנה שעברה הייתם בסיבוב הופעות יחד עם Nightwish שהפכו מהר מאד לשם גדול. אתה אוהב אותם בכלל?
נכון, אחרי אותו ה-tour שהזכרת הם הפכו לשם ממש גדול בעולם. הם לא עושים בדיוק את מה שאני אוהב לשמוע, אבל הם עושים את זה טוב.

אני בדקתי את אתר האינטרנט שלכם (www.rage-on.de) וראיתי שכולכם משקיעים הרבה מאמצים באתר הזה, שלושתכם כותבים ומעדכנים אותו. מה דעתך על כל הענין של האינטרנט?
האמת, אין לי אפילו מחשב בבית. כנראה הגיע הזמן לקנות! לדעתי זה באמת חשוב, אתה יכול להגיע להרבה אנשים, להפיץ מידע, זה באמת חשוב. כל הענין של השגת אינפורמציה נהיה יותר פשוט.

בסדר, מחשב בינתיים אין לך, אז מה אתה עושה כשאתה לא עסוק במוסיקה?
תמיד יש מה לעשות בקשר ללהקה. אני כל יום עושה משהו. תמיד יש מה לארגן. אני גם משתדל לנגן כל יום לפחות כמה שעות כדי לשמור על הכושר. חוץ מזה אני חי את החיים שלי, אני נשוי...

אתה עדיין נהנה היום מכל העסק הזה שנקרא Rage, כמו שהיית נהנה כשרק התחלת, או שזה הפך למין שגרה.
לא, זה ממש לא הפך לשגרה ואני עדיין נהנה מזה מאד. אני מאד שמח שאני עדיין עושה מוסיקה. שלושתנו מאד מרוצים מאיך שהדברים מתנהלים היום. אנחנו גם עוברים חברה בקרוב.

לאן?
זה עדיין לא סגור במאה אחוז, אבל נעבור ככל הנראה או ל- Nuclear Blast או ל-Century Media. עוד לא החלטנו סופית, אבל קיבלנו הצעות מעולות משתי החברות. שתיהן מאמינות בלהקה, לשתיהן יש תוכניות גדולות לגבינו.

חשבת פעם להוציא אלבום בהופעה חיה?
בטח שחשבתי וגם רציתי! זה עוד אחד הדברים שהלהקות סוחבות איתן כתוצאה מהחוזים הגרועים שדיברנו עליהם קודם. אנחנו עברנו שתי חברות כבר: Noise ו-.G.U.N וכדי להוציא אלבום בהופעה חיה, היום עם השירים שיצאו באלבומים הקודמים שלנו, אנחנו חייבים לקבל אישור בכתב משתי החברות האלה. זה מטורף, אבל זה המצב. כשחתמתי איתם, פשוט העברתי להם את הזכיות לשירים שלי לנצח! עכשיו, כל פעם שנרצה להשתמש בשירים הישנים, נצטרך לבוא במגע עם אותם אנשים. אני יודע שהמעריצים שלנו לא מודעים לכל ההסתבכויות העסקיות האלה וזה לא כל כך מעניין אותם, אבל אין מה לעשות. זה משהו שאנחנו מתמודדים איתו וזה משהו שתמיד יגביל אותנו.

היום כדי להיות מוסיקאי מוצלח אתה חייב להיות קודם כל איש עסקים ממולח!
זה נכון וזאת באמת הבעיה. כל החוזים שהיו לי בעבר היו תמיד על הפנים וזאת הסיבה לכך שללהקה שקיימת כבר חמש-עשרה שנים, עדיין אין אלבום בהופעה חיה.

אולי אתה צריך עורך דין יהודי שיעזור לך בהמשך!
זה רעיון לא רע בכלל חה..חה..

יאללה Peavy, תמיד נעים לדבר איתך. אולי פעם תבוא לכאן ותראה שלא מסוכן פה!
כן, אני מאד מקווה לבוא, אחרי שהאלבום הבא שלנו ייצא במרץ 2002. יש לנו כבר הצעה מישראל ואני יודע שיש עניין! תודה על הראיון!

Amit

ironSavior

ההופעה של Iron Savior במועדון המטריקס בעיר בוכום בגרמניה היתה אמורה להיות חלק מסיבוב ההופעות האחרון של הלהקה עם הגיטריסט קאי הנסן. שלוש להקות חימום עלו על הבמה לפני שהתחיל המופע המרכזי של הערב. הראשונה מביניהם היתה Paragon, להקת פאואר מטאל אלמונית מהמבורג, עם סולן כריזמטי וקהל ביתי תומך, שדפק עבורם את הראש, גם בקטעים האיטיים. שניים היו Nocturnal Rites שכבשו את הקהל בהופעה סוחפת ומצוינת. אחרונים היו Labyrinth, להם הכי ציפיתי ומהם גם הכי התאכזבתי. אחרי שעמום מוחץ בארבעת השירים הראשונים, החלטתי לבלות בבאר את שאר הזמן עד ש-Iron Savior יעלו על הבמה. בינתיים, הגיטריסט של פארגון מנסה לשכנע אותי לערבב וויסקי עם הבירה. ואז, סוף סוף, מגיעים Iron Savior. פיט זילק, בלי חולצה, עם הרבה אנרגיה ועם מבט מבולבל בעיניים, כשהוא רואה את הקהל המצומצם שהגיע, פתח עם השיר "Never Say Die". "אתם לא רבים, אבל לפחות אתם כאן", אומר אחר כך קאי הנסן, לפני שהוא נוטל את המיקרופון ושר את Solar Wings. השיר Mind Over Metal וגם For The World שהפך להפנינג של שירה בציבור. היו שני שיאים נוספים של הערב שהסתיים לצלילי Atlantis Is Falling. בימים אלה מבטלת Iron Savior הופעה אחרי הופעה עקב "דלקת גרון" מסתורית שלקה בה פיט זילק באופן פתאומי. קשה לי להבין מדוע אין היענות לאחת מלהקות הפאואר מטאל היותר מוצלחות שיצאו מגרמניה בשנים האחרונות. חבל שהיא לא זוכה להערכה המגיעה לה.

 כרמית מזרחי

KingDiamond

שש מאות מטאליסטים להוטים ורעבים נדחסו באולם קטן וחשוך בעין אסן שבגרמניה כדי לראות את האחד והיחיד, קינג דיאמונד. לפני שזה קרה, היה צריך לסבול שעת חימום שלמה של Brainstorm. להקה שמנגנת מצוין, עד שהסולן שלה פותח את הפה ומתחיל עם הפוזות שלו ועם הנפנופים שלו בשיער. היה משעמם ומציק. אחר כך כבו האורות. אור יחיד נפל על דמות רפאים ישובה בכסא גלגלים שנופפה במקל לעבר הקהל. צווחת אימים ישר מגרונו של המלך בישרה את תחילת ההצגה, כשהוא מזנק על הבמה ואחריו שאר חברי הלהקה, עם גיטרות מכוונות גבוה גבוה עד כדי חריקות מכוונות. שלוש השניות האלה מכניסות אותך מיד לאווירת הבהלה והאקסטזה של ההופעה וגם גורמות לך להבין, שעד שלא שומעים את קינג דיאמונד, לא יכולים לדעת באמת עד כמה גבוה הוא שר. ההופעה היא כל מה שמספרים עליה. שואו רוק ושוק רוק מדהימים. שעתיים של מוסיקה מצוינת, מחרישת אוזניים ומסמרת שיער, הרבה אפקטים, תפאורה הכוללת נשרים, ראשי כלב ולפידים, וגם רקדנית שמתפתלת, בוערת בלהבות ומושכת את תשומת לבם של כמה נערים מהשורה הראשונה המנסים לזנק עליה, אך נהדפים על ידי אנשי האבטחה.

האפקט החזק במיוחד, הוא כמובן דיאמונד עצמו עם הכריזמה, התיאטרליות והקול המהמם. אפקט לא פחות חזק הוא הוירטואוזיות של אנדי לה רוק המצוין, שבסוף ההופעה קיבל תשואות ארוכות וחמות מהקהל.

מה שלא כל כך מצא חן בעיניי בהופעה, היו סממני האלימות הקצת יותר מדי קיצוניים: בובת תינוק שנשלפה מבטנה התפוחה של הרקדנית ההיסטרית ונופצה לרסיסים, תוך כדי צווחות מחרידות של דיאמונד, גרמה לבטן שלי להתהפך, אבל בחור שעמד לידי אמר לי להגיד תודה שהוא כבר לא אוכל עיניים של חזירים(!) שיאי ההופעה היו כמובן "Voodoo" המהפנט ו-"Abigail", שגרמו לקהל להשתולל. באיזשהו שלב היה נדמה, שעל הבמה נוצר כאוס מוחלט, אבל זו רק אשליה. למעשה, מדובר בהפקה מסובכת ומורכבת של תיאטרון מוסיקלי, הדורשת תיאום ותזמון מושלמים. בסופן של שעתיים וחצי, שנראו לי הרבה יותר ארוכות, נדרשו לי עוד כמה דקות כדי להשתחרר מתחושת הפאניקה המוחלטת ששררה באולם. קינג דיאמונד הוכיח שוב, שהוא אכן האגדה שמספרים עליו. חוויה חד פעמית.

 כרמית מזרחי

Pics: Carmit Mizrahi

NO MERCY FESTiVALS

מאת: Jens מ- God Dethroned

היום הראשון, יום חמישי, 12 אפריל, הייד פארק, אוזנברוק, גרמניה.

קמנו מוקדם בבוקר ונסענו מחדר החזרות של God Dethroned להייד פארק באוזנברוק. ארבעה אנשים נדחסו במושב האחורי ושלושה בקדמי למשך כארבע שעות. אבל לעומת מה ש – Vader עברו כדי להגיע למקום, זו היתה נסיעה קלה. הם הגיעו באותה דרך, אבל עברו מרחק הרבה יותר גדול. כשהגענו, גילינו שהייד פארק, שאמור להיות חדש ומשופץ, נראה בדיוק כפי שהוא היה כשניגנו שם בפעם האחרונה, לפני שנתיים, עם בערך אותה צורת מבנה של אוהל קרקס. רק שהוא עכשיו ממוקם בצד השני של הכביש והתקרה שלו נמוכה יותר.

פרקנו את הציוד והתחלנו להסתגל לאוירה במקום. רוב הלהקות כבר היו שם והסתובבו מסביב בקבוצות קטנות, מנסים להתרגל לפנים של שישים איש העומדים להיות חלק מקרקס בן שנים עשר יום. עבורנו, סיבוב ההופעות הזה הוא איחוד עם חברים ותיקים להופעות: Amon Amarth, מנהלי ההופעות פול ומרקו, Sinister, הנהגים גארי ואדי, Marduk ומוכר המרצ׳נדייז שלהם, רובין. אנחנו מיד מרגישים בבית, מוצאים לעצמנו דרגשי שינה טובים באמצע האוטובוס, שיהיו ארונות הקבורה שלנו בימים הבאים. הם אמנם לא גדולים יותר מארונות קבורה, אבל די נוחים.

בהתחלה היו אמורים להיות ארבעה אוטובוסים, אבל משיקולים כלכליים הגיעו רק שלושה להייד פארק, כשלאחד מהם רק ארבעה–עשר דרגשים במקום שמונה–עשר. פיטר, איש התאורה שלנו, עבר לאוטובוס של Marduk ושל Mystic Circle, אבל, שלושה בלגים שמוכרים מרצ׳נדייז עבור סוכנות ההופעות, היו צריכים לישון על ספסלים. באוטובוס אחר היו גם שני אנשים מלהקת And Oceans, שישנו על ספסלים. אמרו לנו שהמצב הזה יימשך רק לילה אחד עד שיסתדרו העניינים, אבל זו היתה כבר אכזבה ראשונה עבור And Oceans.

האכזבה השנייה שלהם לא איחרה לבוא. כשהם התחילו לנגן, הייד פארק היה עדיין ריק. אולי שלושים אנשים, מפוזרים בכל המקום, צפו בהופעה. הזמר נראה מיואש לחלוטין ואף על פי שהלהקה עשתה כמיטב יכולתה ולמרות שכמות האנשים הנכנסת הלכה וגדלה בהתמדה לכל אורך ההופעה, הם קיבלו רק מחיאות כפיים קלושות ביותר. האנשים הראשונים התחילו להתאסף ליד הגדרות של הבמה כאשר Bal Sagoth נכנסו עם אחת מתפאורות הבמה המוזרות ביותר שראיתי במהלך הסיבוב. הזמר לבש מסכת עור חומה שכיסתה חצי מהפנים שלו ולאורך רוב ההופעה החזיק חרב ביד. בהתחלה כל העניין לא היה ברור לי, עד שנזכרתי שבסרט "לב אמיץ" השתמשו באותו סוג של צבעי מלחמה. המראה הזה העניק למוסיקה הבומבסטית של הלהקה מין מגע ביזארי שלקח לי קצת זמן להתרגל אליו. הביצוע לשירים היה מצוין ותגובת הקהל טובה הרבה יותר מזאת שקיבלו At Oceans לפני כן.

Sinister חוזרים. בהתחלה רייצ׳ל נראית קצת מוזר כסולנית ללהקת דת׳ מטאל כמו Sinister, אבל ברגע שהיא פותחת את הפה היא גורמת לכל הספקות להיעלם. האנשים שנאספו מסכימים ומעניקים ללהקה ברכת שלום חמה. Mystic Circel נראים כמו מכונת הופעות מתגלגלת, כיוון שהם בדרכים עם Marduk כבר מספר שבועות, לפני שהצטרפו אלינו. יש להם סולן בטוח בעצמו וסאונד טוב. לגבי Amon Amarth, נו טוב, אני פשוט אוהב את הלהקה הזאת, יש להם רשימת שירים חזקה מאוד עם דגש על הדיסק החדש שלהם, The Crusher. התדמית הויקינגית ומוסיקת המכבש פועלות פלאים על המעריצים הגרמניים, אף על פי שנראה לי שההופעה באוזנברוק תהיה דווקא אחד מן הערבים הפחות מוצלחים בסיבוב, לגבי הלהקה. זה, כנראה יהיה נכון גם לגבינו. הקהל ממשיך להגיע, אבל לאט. זוהי ההופעה הראשונה שלנו אחרי תשעה חודשים וההופעה הראשונה שלנו עם Janne מ–The Crown על התופים. אנחנו קצת חלודים ובדרך כלל גם מתפתחים במהלך ההופעות. העבודה עם Janne היא תענוג. אני מוצא את עצמי מתרכז בהופעה שלי ולא חושב עליו לרגע במשך ההופעה. זהו סימן טוב: תיפוף יציב, בלי הבדלים באינטרפרטציה של השירים בין החברים. הכל הולך חלק וההרגשה שלי טובה מאוד.

מכיוון שלהקת Vader הגיעו בזמן שאנחנו כבר היינו על הבמה, Mortician עלו לפניהם בערב הראשון. אני אומר לכם, יש להם אפקט של פצצת עשרים קילו! הופתעתי לטובה! הברוט דת׳ מטאל לשהם הוא הצלחה ענקית. גיטרות המכוונות נמוך מאוד, כדי לעשות את הקטעים הכבדים באמת ומתופף שיכול לעשות גם דברים מהירים מאוד, אף על פי שהוא לא מכה חזק. הם מקבלים מחיאות כפיים ענקיות מהקהל ונראים מרוצים מאוד מאחת מהופעותיהם הראשונות באירופה. זוהי הופעת ניצחון עבור Vader, מכונת הופעות משומנת היטב עם דגש רב על התופים ועל ריפים עצבניים של הגיטריסטים פיטר ומאוזר. אין להם שום בעיה לכבוש את הקהל וחולצות הלהקה נמכרות בטירוף.
כאשר Marduk מתחילים לנגן, אחרי האינטרו הבומבסטי, ברור שמגיע להם להיות המופע המרכזי. הזמר Legion הפך לחיית

הופעות כריזמטית והלהקה שלצידו מנוסה מאוד ורבת עוצמה. כאשר הופענו איתם לפני שנתיים לא חשבתי עליהם כלהקה שיכולה להיות במעמד של מופע מרכזי. אבל Marduk דחקו הצידה הערב את כל הספקות. הבלאק מטאל המסעיר שלהם היה מצוין!

האפטר פרטי היתה קצרה יחסית. רוב הלהקות העדיפו לנוח ולמצוא לעצמן את הקצב הנכון, ביום הראשון של הסיבוב. הבחור המוכר את המרצ׳נדייז שלנו, יוריין ואני, זחלנו לתוך דרגשי השינה שלנו מיד אחרי שהעמסנו את הציוד על האוטובוס. שאר הלהקה ו – Vader הגיעו זמן קצר אחר–כך ונכנסו לדרגשים השקטים שלהם בקדמת האוטובוס. הדרגשים האחוריים נחשבים לאזור חיות המסיבות הידועות לשמצה. אבל לא הלילה. האוטובוס של Metal Blade היה שקט לגמרי כשנסע בדרכו לשטרסבורג.

היום השני, יום שישי, 13 אפריל, לה לטרי, שטרסבורג, צרפת.

אולם ההופעה היה פעם מפעל החלב, אבל עכשיו זהו מקום נהדר לנגן בו: גדול, עם במה בגודל טוב ותאורה טובה. גם החדרים מאחורי הקלעים נוחים מאוד. הקהל הצרפתי יכול להיות משוגע לחלוטין כשהוא אוהב להקה מסוימת, אבל במופע כזה, עם תשע להקות, גם הם יכולים להתעייף בסופו של דבר. כש–And-Oceans עלו על הבמה, כמות ניכרת של אנשים כבר חיכתה להם. הם התחילו לנגן ונראה שהבטחון העצמי חזר אליהם. הזמר לבש בגדים לבנים והפנים שלו היו צבועות בצבע כחול והבסיסט קשר צלופן שקוף מסביב לראש. זה נותן למוסיקה שלהם נופך אפילו יותר אקסצנטרי. סגנון הבלאק/גות׳ חללי והקלידים בנוסח Samael, זוכים להצלחה הערב. החמצתי את ההופעה של Bal Sagoth, אבל לפי תגובת הקהל, היא היתה טובה. Sinister זוכים להצלחה גדולה הערב. די צפוי, כיוון שהם תמיד מצליחים בצרפת. הדת׳ מטאל הפנאטי שלהם מסובב את הראשים ודי מהר נוצר מוש פיט. שיא הערב עבורי היה השיר Emblemed In Chaos עם הריפים האופייניים של Sinister, גם מהירים מאוד וגם איטיים להחליא.
ראיתי רק חלק קטן מההופעה של Mystic Circle, כי הייתי בדוכן המרצ׳נדייז, אבל נראה שהיתה להם הופעה טובה עם תגובה נלהבת של הקהל. חבל ש–Amon Amarth לא ניגנו את השיר Victorious March, כי אף שיר לא יכול היה להתאים יותר לאוירה באולם בזמן ההופעה שלהם. למתופף פרדריק, שהביא את הלהקה לגבהים חדשים, היה זה ערב טוב במיוחד. הגיטריסט אולי היה היחיד שלא היה מרוצה ממה שעשה על הבמה, אבל אני לא חושב שמישהו הבחין במשהו לא בסדר בנגינה שלו. אחרי המתקפה הויקינגית, היינו צריכים באמת להיאבק כדי להלהיב שוב את הקהל העייף, אבל עם סאונד טוב ותאורה מצוינת הצלחנו להצית אותם מחדש. הנרי עשה צעד נכון כשקרא לעוד סטייג׳ דייברים. הרבה חבר׳ה זינקו לעבר אנשי הבטחון, שלא היו מרוצים מהעניין, אבל נשארו קול׳–ים cool כלפי הקהל והלהקה. נותרנו די מרוצים מההופעה המוצלחת. Janne הפרפקציוניסט לא היה כל כך מרוצה מהנגינה שלו, אבל מצב הרוח שלו השתפר במהירות בהמשך הערב עם כל בירה ששתה. אני חושב ששוב עשינו עבודה נהדרת.Vader ניגנו מיד אחרינו. אפשר רק להעריץ את הלהקה הזאת, שלמרות לוח הזמנים הצפוף שלה, נותנת מדי ערב הופעה מקצועית ונמרצת. אבל, אני לא חושב שהאוירה בלהקה היתה טובה כל כך הערב. הם היו די עצבניים בחדר ההלבשה, בכל–זאת אני בטוח שהם ניגנו כמו אלים. לא ראיתי אותם על הבמה, אבל כן ראיתי את ארין, מוכרת החולצות שלהם, מזיעה מאחורי הדוכן.
העבודה שלה הולכת להיות אפילו קשה יותר, כי Mortician מתקבלים בטירוף מוחלט מצד הקהל. האולם הופך לכאוס מוחלט של ראשים מסתובבים ואנשים מתנגשים. אנשים ממש חיכו בקוצר רוח שהלהקה הזאת תגיע לאירופה והיא נותנת להם הופעה מרשימה, המורכבת מרשימת שירים קצרה ומפוצצת של דת׳/גריינד הטוב ביותר שלהם. לא ראיתי את Marduk הערב, אבל שמעתי אותם והם נשמעו מאוד חזקים עם הרבה קשר בין Legion לבין הקהל. אנדראס, מייקל וגריט, מחברת התקליטים Metal Blade, הגיעו להופעה היום כדי לצפות ולחגוג עם הלהקות. הם נראים במצב רוח טוב ודי מרוצים מאיתנו, אם כי יכול להיות שזו השפעת הבירה.. הם גם הביאו איתם עשרות קופסאות נוספות של מרצ׳נדייז עבורנו ועבור Amon Amarth ו– Vader. עכשיו לא רק שאין לנו מספיק מקום לישון, אלא שגם לציוד ־ אין. הבסיסט שלנו ביף, מנהל הסיבוב וטכנאי הגיטרות אנדי (שאנחנו קוראים לו גם מקגייוור כי הוא יודע לתקן דברים) ורואדי של Vader, מצליחים בסופו של דבר להעמיס את הכל על האוטובוסים.

מסיבה חזקה אחרי ההופעה. שוב Amon Amarth, שמעבירים צחוקים כל הזמן, הופכים לחברים שלנו בסיבוב. פרדריק, המתופף של Marduk מצטרף אלינו וגם חלק מחברי Sinister וגם פול, מנהל הסיבוב. הרבה מצב רוח והרבה אלכוהול. החבר׳ה מ–Vader נשארים מכונסים בינם לבין עצמם רוב הזמן, אבל לאט לאט מתחילים להתקרב אלינו. כשהאוטובוס יוצא לדרך בשתיים וחצי בבוקר, אני הולך לישון מוקדם. אני רוצה להיות מוכן לקראת אופנבאך מחר.

היום השלישי, יום שבת, 14 אפריל, האפנבאן, אופנבאך, גרמניה.

האולם באופנבאך ידוע לשמצה כחם מאוד, מלא תמיד עד אפס מקום ולא מאוורר טוב. מוכר המרצ׳נדייז יוריין מספר לי שלפחות שלושה אנשים הזהירו אותו ללבוש שם כמה שפחות בגדים.
לנסוע לעיר כדי לקנות קצת אביזרים לדוכן החולצות. מזג האויר היה נעים, השמש זורחת והרגשה אביבית משתלטת עלינו. יותר טוב מאתמול בצרפת, שם גם היתה שמש, אבל בערב ירד שלג. נכנסנו לשתות קפה בבאר גרמני ותיק, מוקפים באנשים בגיל העמידה. היינו בוודאי מחזה די מוזר עבור כל מי שהיה שם. הסבתא הזקנה בשולחן שלנו לא יכלה להפסיק לנעוץ עיניים. בכל זאת האוירה שם היתה נחמדה ורגועה. בדרך חזרה נתקלנו במיסיונרים שניסו להציל את נשמתנו בדרך די מרגיזה. אם הם רק ידעו מי נמצא מולם, חה חה חה! התחזית התגשמה. האופנבאך שוב היה מלא עד אפס מקום והיה חם. לא ראיתי אף אחת מן הלהקות ובילתי את רוב הזמן בדוכן החולצות ובחדר האוכל. היה יותר מדי צפוף וקשה לנשום באולם. כש–Amon Amarth ירדו מהבמה, אחרי ההופעה המוצלחת שלהם, הם נראו כאילו יצאו ממקלחת, מזיעים ורטובים. "חיממנו אותם בשבילכם" אומר לנו יוהן בעליזות ואני חושב לעצמי "אתה מתכוון ־ התשתם אותם". שוב היינו צריכים לעבוד קשה כדי לזכות בקהל, אבל שוב, הצלחנו. עשינו הערב כמה שינויים ברשימת השירים. פתחנו ב– The Poison Apple במקום ב–Ravenous והחלפנו את Iconoclast Deathride ב– Evil Dead לסיום. השינוי עבד טוב. במיוחד Evil Dead היה שינוי טוב, בהתחשב בעובדה שלא עשינו עליו חזרות. הקהל אהב אותו ועזבנו את הבמה כשהקהל צועק לעוד שיר. חבל, לא נשאר זמן ולמען האמת גם לא כוח. איזה סאונה! החולצות של Sinister נמכרות בטירוף והאוטובוס שלנו נחנך כאוטובוס המסיבות. עם מלאי חדש של בירה ומגוון של משקאות אלכוהוליים שקנו השבדים היום, הערב הולך האוטובוס הזה להצדיק את שמו. לפני שמתחילים לנסוע, משלחת של Amon Amarth והמתופף דוק מ– Vader, Janne ואני מתחילים לטעום את המשקאות. אלה לא יהיו הלגימות האחרונות הערב.

היום הרביעי, יום ראשון, 25 אפריל, הוף טר לו, אנטוופן, בלגיה.

זו לי הפעם הראשונה במקום הגדול הזה, ולקח לי זמן למצוא את הדרך במבוך המסדרונות, המרתפים וחדרי ההלבשה. הבמה

ענקית ויש הרבה מקום להתחמם ולהניח את הדברים שלנו, דבר טוב למקגיוור ולמייק, טכנאי התופים. הבעיה היא, שהבמות הגדולות הללו מקשות על הקשר עם הקהל בגלל הגדרות שמולן. אני לא חסיד גדול של המרחק שהן יוצרות. מה שטוב זה שהאולם כבר מלא בהרבה מאוד אנשים. זהו אחד מהמקומות הגדולים ביותר שנופיע בהם בסיבוב הזה. הערב גם יופיעו שלוש להקות נוספות: Night In Gales, Anorexia Nervosa ו-Benediction. הרבה אנשים צופים בהופעה של And Oceans, שעובר עליהם ערב טוב במיוחד. הזמר השתמש בבמה בצורה אופטימלית, הגיטריסטים דופקים את הראש בהתלהבות. אמנם היו בהתחלה קצת בעיות עם הבס, אבל זה לא הרס להם את הערב.

אני עושה הפסקת אוכל וחוזר לאולם בדיוק כש Bal Sagoth מסיימים ו-Night In Gales מטפסים על הבמה. ההופעה שלהם מלאת התלהבות, הסולן אנרגטי במיוחד ונראה שהלהקה נהנית מתמיכת הקהל הבלגי. את רוב הערב ביליתי עם יוריין בדוכן המרצ'נדייז שמוכר הרבה הערב, כך שלא יצא לי לראות את ההופעה של Sinister. די חבל, כי אחר כך סיפרו לי שהיתה להם הופעת ענק. כמעט כולם הגיעו לאולם כדי לראות אותם מנגנים ולפי מחיאות הכפיים, הבחורים והנערה היו הלהקה הפופולרית ביותר הערב. עבור Amon Amarth זה היה ערב קשה. לא בגלל הנגינה שלהם, אלא מפני שהקהל לא בדיוק תומך בהם, לפחות לא כמו בערבים הקודמים. זה, בשילוב הסאונד הגרוע שעל הבמה, הופך הערב להופעה הגרועה ביותר שלהם בסיבוב עד כה. אבל אי אפשר להבחין בזה, כי הם במצב רוח טוב כמו תמיד. מבחינה מוסיקלית היתה זו ההופעה הטובה ביותר שלנו בסיבוב הזה. אני מבחין בהתקדמות שלנו מדי ערב. ורואה איך אנחנו הופכים לטובים יותר ולבטוחים יותר בעצמנו. הערב עזרו לנו גם המעריצים הבלגיים שעודדו אותנו. אחרי Evil Dead עזבנו את הבמה עם חיוכים רחבים על הפנים, אסירי תודה על התגובות שקיבלנו.

Benediction הם להקת מסיבות בדרכים, שניגנה רשימת שירים מגוונת ואנרגטית. למרבה הפלא הם לא היו מוטרדים בכלל מן העובדה שהם זייפו בצורה נוראה. ההופעה שלהם היתה מופע פאנק עם בסיסט רוקר בדם. משעשע לראות אותם בפעולה והקהל מגיב בחום. הנרי, שהצטרף אליהם מאחורי הקלעים לאחר ההופעה, נדהם מכמויות האלכוהול והחומרים שהיו שם, אבל הוא שתה איתם ונשאר בחיים. בזמן ההופעות של Vader, Mortician ו- Marduk חזרתי לעמדת המרצ'נדייז, אבל יכולתי לשמוע, שהקהל לא התעייף ושלושת הלהקות מבצעות הופעות חזקות. זה היה יום טוב! המסיבה התחילה עם משקאות חינם באולם אחרי ההופעה. כל הלהקות כבר מכירות והאוירה נהדרת. למרות זאת, יוריין ביף ואני זוחלים לדרגשי השינה מוקדם, עייפים משתים עשרה שעות של מכירת חולצות ונחושים בדעתנו לנצח במירוץ למקלחות בטילבורג בבוקר למחרת.

היום החמישי, יום שני, 16 אפריל, 013, טילבורג, הולנד

וניצחנו. אני מתחיל את היום הזה במגרש הביתי שלנו עם מקלחת טובה ואוכל מצוין מאחורי הקלעים. טילבורג היא תמיד המקום החביב על רוב הלהקות וכך רוב המוסיקאים במצב רוח טוב ונהנים מהכנסת האורחים. טילבורג שקטה לגמרי כי זהו בוקר חג של יום שני שלאחר הפסחא, אבל השקט הזה ייעלם בקרוב כשיותר מאלף מעריצים הולנדים יגיעו ל-013. הכרטיסים להופעה נמכרו לחלוטין, דבר לא פשוט בהתחשב בגודל האולם. הלהקות מחולקות לשתי במות. לא יצא לי לראות את Anorexia Nervosa, Mystic Circle ואת Bal Sagoth שניגנו בבמה הקטנה יותר. Sinister פתחו בבמה הגדולה, כשהאולם צפוף והשערים סגורים כדי למנוע מאנשים נוספים להכנס. כולם רוצים לראות אותם שוב בפעולה על אדמה ביתית. הם נותנים הופעה מצוינת עם סאונד מצוין ובהתלהבות נוגעת ללב.

שוב עבר על Amon Amarth ערב קשה בהשוואה ללהקות האחרות בבמה המרכזית. הקהל היה שקט יחסית במשך ההופעה שלהם, אבל אני בטוח שהם זכו בכמה לבבות במהלכה. Mortician הופיעו הפעם לפנינו בגלל הפופולריות הרבה שצופים לנו הערב. זה לא מונע מן השלישייה לשחרר פרצי אנרגיה בהצלחה רבה באולם המלא ולקבל תשואות סוערות. אותו דבר עם Benediction. הם נהנים מאוד מהנגינה ונראים מאוד חביבים, אבל למעשה ניגנו עבור קהל ששמר את האנרגיה שלו ללהקות האחרונות. היתה קצת יותר תנועה במהלך ההופעה של Moritician, אבל פחות ממה שהם קיבלו אתמול בבלגיה. שוב, הגיטרות לא מכוונות בכלל, אני לא מבין את זה, זה מוציא אותי מדעתי, הם צריכים לתקן את זה!

תיעדנו את ההופעה שלנו הערב עם שבע מצלמות, כדי לאסוף חומר לוידאו קליפ עבור השיר Villa Vampiria. בחלקו בגלל המצלמות וגם בגלל הקהל הנפלא בטילבורג, אנחנו נותנים את ההופעה האנרגטית והנמרצת ביותר בסיבוב. אני בטוח שיהיו לי כאבים ברגליים ובצוואר כשאקום מחר בבוקר. לרוע המזל פרץ האנרגיה המוגבר לא עולה בקנה אחד עם נגינה מושלמת וההופעה די מבולגנת מבחינה מוסיקלית.Janne היה צריך לנגן על סט התופים של Marduk, שלא מאורגן כמו שהוא אוהב וההופעה קשה עבורו. קשה גם להנרי שלא מרוצה מההופעה שלו. אבל לפי קריאות העידוד מהקהל אני לא חושב שהפרטים הקטנים הללו הפריעו למישהו. כשהצגנו את Janne לקהל התשואות חיממו את הלב. תגמול נהדר על המאמץ שלו!

Vader כמו מכונה, דוק מכה עם דיוק מדהים ועם נינוחות מדהימה ושאר הלהקה בעקבותיו. מאוזר הוא פשוט הגיטריסט הטוב ביותר בסיבוב. עם סגנון ודיוק דומים לאלה של אריק רוטאן מ-Morbid Angel, יש לו עבודה קלה יחסית עם Vader והוא יכול להתרכז בהופעה העוצמתית שלו עם דפיקות ראש רציניות. הלהקה עושה עבודה נפלאה הערב, אבל הקהל עדיין לא נתן את הכל. Marduk מקבלים את התגובות הטובות ביותר והקהל מאבד את הראש במוסיקה הרועמת של השוודים לקול דפיקות התופים של פרדריק וההופעה של Legion.השיא היה בשיר Jesus Christ Sodomized ולא נראה לי שהיה מישהו שהלך הביתה הערב לא מרוצה.

בדרכנו להמבורג, הנרי, יוריין ואני יושבים בחלק הקידמי של האוטובוס, מדברים על מה שעבר במשך היום ועל האנשים בסיבוב. בינתיים הכל הולך טוב. נצטרך מחר להזמין עוד מרצ'נדייז. אנחנו הולכים לישון שעתיים אחר כך, אבל ביף, דוק, מאוזר, הרואדי של Vader וטד עדיין חוגגים בחלק האחורי.

היום השישי, יום שלישי, 17 אפריל, מרקטהאלה, המבורג, גרמניה.

לא יום טוב עבורנו. מהלוקסוס של טילבורג לעוני של המבורג. האוירה לא כל כך טובה כשאנחנו מגיעים, כי אין מקומות חנייה, אין דלק לאוטובוסים וכמעט אין אוכל. למרות זאת, גם התאורה וגם הבמה במקום טובים והצוות גם הוא עושה עבודה טובה. המקום עצמו לא גדול מדי, לא קטן מדי אבל הקהל שם יכול להיות די יבש. ל-Sinister לא היתה בעיה עם זה והם קיבלו תגובות טובות להופעה טובה כמו בכל ערב עד עכשיו. מעניין אם הם יעלו מקום ברשימת הלהקות המופיעות בפעם הבאה. Mystic Circle קיבלו תגובות דומות והרגישו ממש בבית בהמבורג. Amon Amarth היו פיצוץ. עם שירים כמו A Fury Divine ו-Masters of War הם גרמו לכל הידיים במארקטהאלה להיות מונפות אל על. עוצמה וביצים! עדיין אני חושב שחבל שהם לא ניגנו את Victorious March או את Legend of a Banished Man. כנראה שזמן ההופעה המוקצב להם קצר מדי עבור שני השירים הארוכים הללו.

היה ברור שעבורנו זה הולך להיות קרב אבוד. לא ניגנו בהמבורג מתחילת 1999 ואיבדנו הרבה לטובת הויקינגים שניגנו לפנינו. יום האתמול הקשה בטילבורג המשיך לתת את אותותיו בהנרי, שנתן הערב הופעה בינונית. לא כל כך היתה אחדות בין הלהקה ועם קהל קשה כזה ולהקות נפלאות לפנינו, היינו די חלשים. כשחלק מהאנשים בקהל התחילו לצעוק ל-Vader ול-Marduk, ההופעה מידרדרת עוד יותר. לא היה לנו את הניצוץ שבדרך כלל מלהיב אותם. אמנם חלק מהקהל עדיין איתנו ויש ראשים שנעים, אבל התחושה היא של תבוסה מסוימת. חבל. נלמד מזה לקח. היה יכול להיות גרוע יותר. אחי בא להופעה לראות אותנו ורציתי להראות לו את מכונת Vader בשיאה. במקום זה, לתדהמתי, הוא קיבל הערב את ההופעה הגרועה ביותר שיכולה להיות. פיטר, סולן Vader אישר אחר כך שבאמת היתה הופעה גרועה. Vader היו איטיים או לפחות, פחות כוחניים מכרגיל. לדוק לא היה כוח לתופף על הסנייר, מה שגרם להפסקות קצובות ברעש, כך שלפעמים אי אפשר היה לשמוע אותו בכלל ולפעמים הוא היה רועש מאוד. איך לעזאזל זה יכול לקרות? כנראה שיש לו איזושהי בעיה. כשאני מדבר איתו מאחורי הקלעים, אחרי ההופעה, התיאוריה שלי מתאמתת. הוא נראה הרוס.

Mortician לעומת זאת כוחניים, מאוחדים ומשכנעים. הקהל משתגע מהקולות העמוקים ומהריפים שהוגברו מצוין. אם אצל רוב הלהקות אי אפשר היה לשמוע את הסנייר, אצלם אפשר לשמוע אותו חותך בבהירות, אפילו בחלקים המנוגנים במהירות שיא. Marduk שוב קורעים את המקום. הם מצליחים לכבוש כל ערב, אפילו בימים, כשמאחורי הקלעים נדמה שהם לא מרגישים כל כך טוב. הם הפכו ללהקה מקצועית מאוד ועכשיו הם קוטפים את הפירות ובצדק. אך הלהקה לא מכרה יותר מדי חולצות הפעם וכך מסתיים אחד הערבים הפחות פוריים בסיבוב.

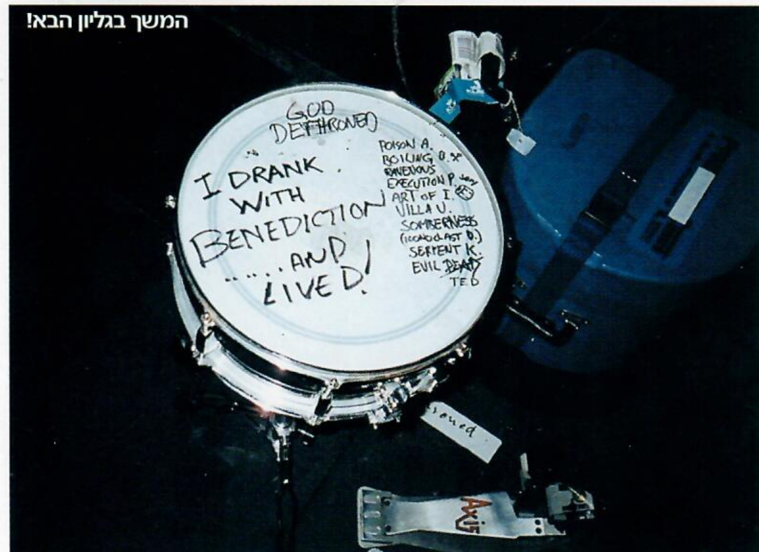
באוטובוס הנרי ביף ואני השתלטנו על הוידיאו, בחלק האחורי, כדי לצפות בקלטת מירוץ פורמולה 1 שניקו קנה ממוכר החולצות של Sinister. מאוחר יותר הצטרפו אלינו יוהן וטד מ- Amon Amarth. ביף ויוהן השתויים נרדמו אחד על השני. טד הלך לישון וביף מתעורר ומקיא. הוא לא אכל כמעט שום דבר היום ולעומת זאת שתה קצת יותר מדי כפיצוי. ראלף שומכר זוכה במירוץ. הנרי ואני הולכים לישון בסביבות חמש בבוקר. בברלין אני נותן לביף תקציר של המירוץ.

היום השביעי, יום רביעי, 18 אפריל, ראזל דאזל, ברלין, גרמניה.

ברלין. בלי Janne. התחלנו לתהות אם הוא בכלל עלה לאוטובוס אתמול בלילה. חשבנו שהוא ישן בזמן שעזבנו אתמול. שיחה לטלפון הנייד שלו מרגיעה אותנו. הוא התעורר לפנינו והלך לבקר את החברה שלו לשעבר שגרה בעיר. יופי לו ־ מקום טוב, נערה טובה ואוכל טוב. אנחנו לעומת זאת מצאנו את עצמנו במקום קר, מלוכלך ושומם בסגנון מועדון של מלאכי הגיהנום. לוח הזמנים צפוף היום, כי הנסיעה לשוויץ בלילה הולכת להיות ארוכה מאוד. בגלל עיכובים טכניים, ל-And Oceans נותרות 15 דקות בלבד לנגן. הם דוחסים שלושה שירים לפני שהם יורדים מהבמה. אנשים מעטים מאוד מוצאים דרכם למועדון והנוכחים נראים יותר מעוניינים בחברים שלהם או בבירות מאשר בלהקה. אין מחיאות כפיים בכלל, אחרי השיר הראשון ורק תגובה קלושה לאחר מכן. עדיין And Oceans ניגנו טוב עם סאונד טוב, אף על פי שזאת לא ממש נחמה.

Bal Sagoth הם הלהקה השנויה ביותר במחלוקת בסיבוב. עם הסולן האקסצנטרי שלהם, המחזיק חרב בצורה מוזרה במשך כל ההופעה, עם צבעי המלחמה המקוריים והמטאל הבומבסטי עם נגיעות של בלאק. הם מקבלים תגובות די טובות הערב למרות שאני לא יודע אם כולם באמת לקחו אותם ברצינות. Sinister נותנים עוד הופעת דת' מטאל כוחנית. רייצ'ל נראית עכשיו בנוח לגמרי עם הלהקה. אם עוצמים את העיניים זה כאילו ששומעים בחור מגרגר ומוציא את הריאות שלו, אבל אז נשמע קול נשי גבוה שאומר "תודה רבה ברלין" ומחזיר למציאות. הם עשו עבודה טובה הערב, עם סאונד מעולה, גם כי הבסיסט אלכס החליט להשמש במגבר משלו מעתה והלאה במקום במגברים מושכרים. הם גם מכרו כמעט את כל החולצות שלהם.

Amon Amarth מצליחים תמיד עם קהל מזרח גרמני וגם הערב יש להם הופעה טובה והם מקבלים תשואות רבות מהקהל. אנחנו די מופתעים כשאנחנו מקבלים את אותו היחס. הרבה אנשים דופקים את הראש לצלילי השירים שלנו וצועקים את מילות השירים. הנרי בשיאו כשהוא מלהיב את הקהל עוד ועוד ו-Janne מנגן את השירים אפילו יותר מהר מכרגיל. אולי קצת יותר מדי מהר. המיתרים שלי ישנים, אז יכול להיות שהם לא מכוונים טוב. בשיר Evil Dead נוצר mosh pit ענק. טוב לראות שהמעריצים לא שכחו את צ'אק שולינדר. שירים כמו The Execution Protocol, Boiling Blood ו-The Are tof Immolation קיבלו תגובות נלהבות. אחרי טילבורג, זו ההופעה

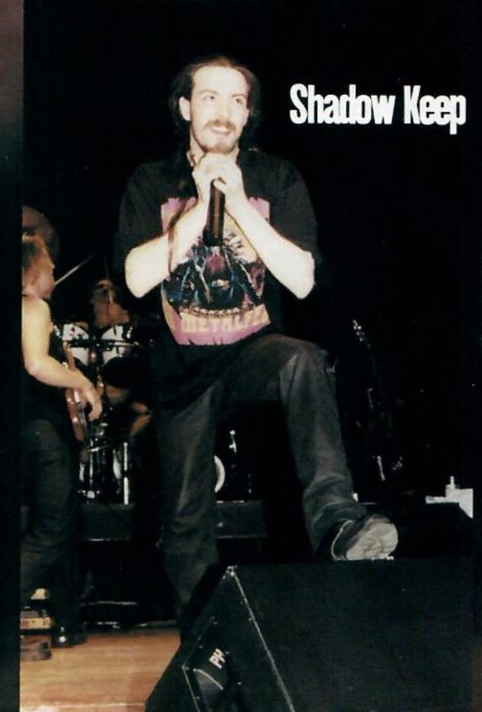

המשך בגליון הבא!

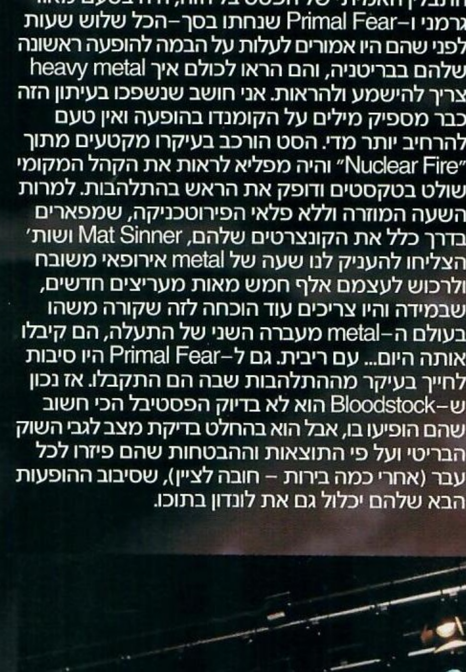
Bloodstock 2001

Bloodstock הוא ניסיון אמיץ ורציני לקיים סוף סוף פסטיבל metal אמיתי גם באנגליה, בעיקר בשביל אותם רוקרים שמתעלמים מהם כבר די הרבה שנים, מאז הימים הזוהרים של דונינגטון בשנות השמונים, וגם לאור העובדה שבתקופה האחרונה ניכרת התעוררות בקרב ה-metalheads הבריטים והרי כמעט בכל חור באירופה מתקיים איזשהו פסטיבל הקיץ הזה, אז מדוע לא במולדת... ששה עשר הרכבים הגיעו לאולמי ה-Assembly בדרבי שבצפון אנגליה והם התחלקו בין שתי במות, שביניהם פוזרו דוכנים למכירת דיסקים, תקליטים יד שניה, חולצות, תכשיטים וכמובן, לא נפקד מקומו של אזור צריכת האלכוהול, שכמו בכל פסטיבל היה צפוף ביותר למעט מספר דקות של חרדה כשהבירה אזלה ועד חידוש האספקה. מה צריך הבן אדם יותר? טוב, כנראה האנגלים צריכים יותר, מכיוון שהמקום לא היה מפוצץ ולמרות זאת אלף חמש מאות החברים שכן הגיעו לדרבי השרו אווירה נהדרת של משפחת metal אמיתית ונתנו הרגשה שלמארגנים יש בהחלט על מי לבנות את עתיד ה-metal בארץ הזאת. אפילו השמש זרחה בחוץ וזה משהו שלא קורה לעיתים קרובות, אז מי אמר שאלוהים הוא לא רוקר...

את היום הזה פתחה Shadow Keep שאלבום הבכורה שלהם התקבל בהתלהבות על ידי מרבית המבקרים. המוסיקה שלהם היא בעיקרה progressive וזה לא בדיוק כוס התה שלי, אבל כמביט מהצד נראה שהם הצליחו לחמם את קהל משכימי-קום (שכנראה לא נכחו במסיבה הנהדרת בלילה שלפני), עם קטעים מתוך אותו אלבום "Corruption Within". במיוחד הרשימו המתופף והסולן הבלגי שלהם .Rogue M שהתרוצץ על הבמה כאחוז תזזית, מה שלא הפריע לו להרשים עם אוקטבות גבוהות במיוחד. במידה ו-Shadow Keep ייקחו את עצמם לידיים ויתחילו גם לכתוב שירים טובים, במקום להתרכז בכלים שלהם, אולי יבוא היום וגם אני אוכל להמליץ לכם לקנות את הדיסק שלהם, למרות שעל פי תגובת הקהל, לחצי השעה שהם נתנו לנו, כדאי לכם לעשות את זה כבר עכשיו, Shadow Keep עברו את טבילת האש הרצינית הראשונה שלהם בהצלחה.

הבאים בתור היו Dirty Deeds, שמוכרת בעיקר כלהקת החימום הנצחית של Iron Maiden, ועד היום, למרות שכבר ראיתי אותם מספר פעמים, עדיין לא הצלחתי למצוא שום דבר טוב לומר עליהם. הסיפור לא היה שונה ב-Bloodstock כשלאחר עשר דקות ושני שירים, מצאתי את עצמי משוטט בשעמום אל עבר הבאר הקרוב כדי להרוות את צימאוני. Dirty Deeds היא אולי לא להקה גרועה, הם יודעים לשלהב את הקהל ולא חסר להם בטחון על הבמה. גם הסאונד שלהם הוא בהחלט לא רע, הבעיה היא הרבה יותר בסיסית, הם פשוט משעממים! אולי במידה והם ינסו להיות יותר מקוריים עם המוסיקה שלהם, במקום להישמע כמו חיקוי גרוע לבתולת הברזל, אולי אז הם יצליחו לקבל יותר תשומת לב והערכה, בינתיים הם פונים לחתך הפחות תובעני שבקהל ולזכותם יאמר שזה לא מי יודע מה מפריע להם. נראה שגם הם לא לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות וזאת אולי הנקודה הכי חיובית שאני מוצא אצלם. התבלין האמיתי של הפסטיבל הזה, היה בטעם מאוד גרמני ו-Primal Fear שנחתו בסך-הכל שלוש שעות לפני שהם היו אמורים לעלות על הבמה להופעה ראשונה שלהם בבריטניה, והם הראו לכולם איך heavy metal צריך להישמע ולהראות. אני חושב שנשפכו בעיתון הזה כבר מספיק מילים על הקומנדו בהופעה ואין טעם להרחיב יותר מדי. הסט הורכב בעיקרו מקטעים מתוך "Nuclear Fire" והיה מפליא לראות את הקהל המקומי שולט בטקסטים ודופק את הראש בהתלהבות. למרות השעה המוזרה וללא פלאי הפירוטכניקה, שמפארים בדרך כלל את הקונצרטים שלהם, Mat Sinner ושות' הצליחו להעניק לנו שעה של metal אירופאי משובח ולרכוש לעצמם אלף חמש מאות מעריצים חדשים, שבמידה והיו צריכים עוד הוכחה לזה שקורה משהו בעולם ה-metal מעברה השני של התעלה, הם קיבלו אותה היום... עם ריבית. גם ל-Primal Fear היו סיבות לחייך בעיקר מההתלהבות שבה הם התקבלו. אז נכון ש-Bloodstock הוא לא בדיוק הפסטיבל הכי חשוב שהם הופיעו בו, אבל הוא בהחלט בדיקת מצב לגבי השוק הבריטי ועל פי התוצאות וההבטחות שהם פיזרו לכל עבר (אחרי כמה בירות – חובה לציין), שסיבוב ההופעות הבא שלהם יכלול גם את לונדון בתוכו.

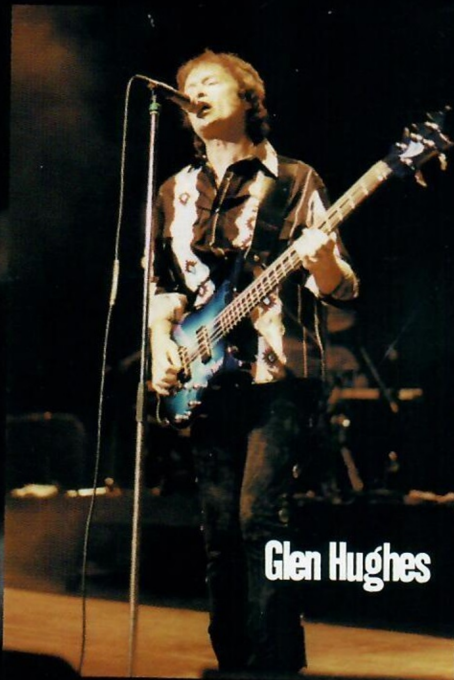
עוד שם שמשך הרבה מעריצים ליום הזה, היה Blaze האיש והלהקה עם אלבום לא רע "Silicon Messiah" ולאחר סיבוב הופעות מוצלח עם Helloween, שבו הם הרשימו הרבה מהספקנים לגביהם.Blaze Bayley משאיר את הזיכרונות הטובים והפחות טובים מ-Iron Maiden מאחוריו, והוא משקיע הרבה זיעה בלהראות לכולם שהוא יכול לעשות את זה בעצמו. כמובן שהשנים הקצרות שהוא בילה עם Maiden לא הזיקו לקריירה שלו, בלשון המעטה. על הבמה הוא משחרר הרבה מאוד אנרגיה, כשהוא רץ ומקפץ מצד לצד כמו פסיכופט אמיתי, כשאת מלאכת דפיקת הראשים הוא משאיר בידי הנגנים שלו, שעושים את העבודה שלהם במקצועיות שבטוח עולה על הספונטניות, עדיין זה נראה טוב. גם מי שאינו בקיא במוסיקה שלהם יכול בהחלט ליהנות מהופעה מלוטשת ומשכנעת ולמרות שזה עדיין רחוק מלהיות משהו באמת מיוחד, Blaze הולך, או יותר נכון לומר, רץ בכיוון הנכון. ואין לי ספק שלפחות באירופה יקבלו אותו בזרועות פתוחות. זמר גדול הוא לא, אבל הוא מוציא מעצמו מאה ואחד אחוזים ולפעמים זה מספק.

ל-Skyclad, הרכב ה-folk metal הבריטי, ההופעה הזו ב-Bloodstock היתה האחרונה עם הסולן והמנהיג הכריזמטי שלהם Martin Walkyier, ועל פי הצורה שבה התנהלו הדברים על הבמה, אפשר היה להבין מדוע דרכיהם נפרדות. הרבה אהבה לא היתה שם והיה נראה ששש חברי הלהקה חיכו בקוצר רוח לסיום החלק שלהם, וקשה היה להסתיר את המתיחות בין Walkyier לבין לשאר הנגנים. השירים הנהדרים שלהם כמו "Art Nazi", "The Great Brain Robbery", ו-"Think Back And Lie Of England", מתוך האלבום האחרון שלהם, אמנם התקבלו בהתלהבות ובדפיקת ראשים רצחנית של המעריצים, אבל היה ברור לחלוטין ש-Skyclad, מבחינתם, עושים הכל בעיקר כדי לצאת ידי חובה. יהיה מעניין לראות כיצד הם ימשיכו בלעדי Martin Walkyier. מה שבטוח זה שאני לא הייתי שם את כספי עליהם במקרה הזה. Walkyier הוא - Skyclad! השירה הצרודה שלו, הטקסים הסופר אינטליגנטיים והנוכחות שלו. בלעדיו, עדיף לכולם שההרכב הזה ינוח על משכבו. חבל, אבל כבר התמודדנו עם אבדות גדולות מאלה. בינתיים אפשר רק לחכות בכיליון עיניים ואוזניים לפרויקט הבא של Martin Walkyier. לאחר שהחלק שלו עם Skyclad תם, נכנס Walkyier, שכמו שאתם בטח מבינים היה איש מאוד עסוק ביום הזה, למנהרת זמן וחזר אחורנית לשנות השמונים ואל ההרכב הקודם שלו Sabbat לאיחוד חד פעמי. באולם מפוצץ באנשים נתן האיש הזה את כל מה שהוא יודע על הבמה כשהוא מאופר בכבדות ולבוש בהתאם. המוסיקה של Sabbat, למי שעדיין זוכר, היא בעיקרה thrash metal רצחני ומאוד לא מלודי והאמת היא שמאזור המזיגות זה נשמע יותר כמו רעש מאשר מוסיקה. עדיין, הם עוררו התעניינות עצומה ומספיק היה לראות את מספר הצלמים שנלחמו על מרחב מחייה מתחת לבמה ועל עוד ועוד תמונות, כדי להבין שלמרות שההרכב הזה לא עשה שום דבר בעשר השנים האחרונות, יש עדיין הרבה metalheads שמתעניינים בהם.

ואז הגיע רגע השיא, מבחינתי לפחות, כן, לפעמים הוא לא מגיע. בסוף... Glenn Hughes עלה אל הבמה מצויד בגיטרת הבס שלו, גיטריסט ומתופף... והשלישייה הזו עשתה בית-ספר לרוקנרול, לכל מי שהיה הכבוד להיות נוכח באולם (הייתם צריכים לראות את האדון Sinner דורס אנשים בדרכו אל קידמת הרחבה). למרות ש-Hughes לא עשה דברים מסמרי שיער, מאז עזב את Deep Purple ולמען הדיוק, הוא היה יותר עסוק בגמילות, מאשר בלהוכיח לעולם איזה מוסיקאי מוכשר הוא. ובכל זאת, בפעם המי יודע כמה, נראה שכל זה מאחוריו והערב הזה, עם תספורת קצרה וחולצה צבעונית, הוא היה במיטבו. הסט נפתח עם שני שירים קלאסיים של Purple שהכניסו את הקהל (ובעיקר את היפני שעמד לידי) לאקסטזה, כשמיד אחר כך הוא שינה כיוון אל עבר הרוק הבלוזי המאפיין את אלבומי הסולו שלו. ולמרות שלא הייתי בקיא בחומר היותר חדש שלו, עדיין זה היה נפלא לראות את האיש הזה מתחבר אל הגיטרה שלו ומנגן עליה עם הרבה, הרבה רגש ונשמה תוך כדי שירה שרק Glenn Hughes יכול לה. (The voice of rock, או לא?). כשהילה של סופרסטאר מרחפת מעל ראשו, הוא המשיך ונתן שעה נהדרת, שאותה הוא סיים, איך לא, ב- "Mistreated" ו-"Bum", שגרם לקהל לצאת מגדרו. אגב, בנאומים הקצרים ש-Hughes נשא בין השירים, הוא לא הפסיק להודות לכולם ולומר שהוא מתרגש מאוד להופיע שוב "בבית" ועד כמה הוא נפגע מהעיתונות העוינת שמלווה אותו לאורך הקריירה שלו. לאנשים שהיו פה היום, זה בכלל לא משנה מה "העיתונות" כותבת ובשבילם Glenn Hughes שייך לא רק לעבר, אלא גם להווה. על הפנים של כולם היה נסוך, במשך ההופעה, חיוך של סיפוק מאוזן לאוזן, הם ראו קלאסיקה אמיתית במיטבה. חבל רק שממוסיקאי כל כך מוכשר וטוב אנחנו שומעים כל כך מעט ואולי ההצגה בפסטיבל הזה היא סימן לתקופה חדשה ופורייה של Glenn Hughes , ואם אכן כך יהיה, הרווח הוא כולו שלנו.

הכבוד להיות ה-headliners של Bloodstock 2001 נפל בחלקה של Saxon ולקראת המופע הגדול שלהם ב-Wacken, זה היה חימום לא רע בכלל. Saxon, היא בין להקות ה-metal הותיקות שעדיין עושה heavy metal בלי שום פשרות, מבחינה מוסיקלית וגם ויזואלית. Biff Byford הסולן ועמוד השדרה של ההרכב הזה הצליח, לאחר נפילה בפופולאריות של הלהקה בראשית שנות ה-90' להביא את Saxon שוב אל קודקוד פירמידת ה-metal, עם אלבומים מצוינים כמו "Unleash The Beast" - 1997 ו-"Metal Head" - 1999, אבל הערב הזה הם לא עושים שימוש בחומר החדש ואת הרמקולים הם קורעים עם הקלאסיקות שלהם כמו "Twenty Thousand Feet", "Motor Cycle Man", "Princess Of The Night", "Denim And Leather" או "Strong Arm Of The Law". Byford, גם בגיל די מבוגר, עדיין שומר על רעמת השיער המרשימה שלו והוא גם נשמע טוב למרות שמדי פעם הוא עולה על העצבים עם כל מיני הערות אידיוטיות בין השירים. צמד הגיטריסטים Paul Quinn ו-Doug Scarratt, עם שילוב מושלם ביניהם, תומכים בו משני הצדדים והסאונד של הגיטרות נהדר. מישהו שקשה להוריד את העיניים ממנו, הוא Nibbs Carter, הבסיסט היחסית צעיר של Saxon, שדופק את הראש לאורך כל השעתיים שהם על הבמה בקצב של פטיש אויר. לי כאב הצוואר רק מלהסתכל עליו.

עם כל כך הרבה אלבומים מצוינים מאחוריהם, Saxon נותנים למוסיקה שלהם לדבר ועם קטעים כמו "747 (Strangers In The Night)", או "Wheels Of Steel", קשה להתווכח עם העובדה ש-Saxon, כמו מרבית חלוצי ה-N.W.O.B.H.M, הם קלאסיקה אמיתית. התשואות שהם קיבלו מהקהל ב-Bloodstock, הם כאין וכאפס לעומת מה שהם יקבלו ב-Wacken, במידה והם יציגו את אותה תצוגה של power & glory. Saxon, היו חותם מתכת לפסטיבל שאמנם היה צנוע לעומת דודניו האירופאים, אבל עם רצון טוב וארגון דומה גם Bloodstock יהפוך ביום מן הימים לאירוע חשוב בלוח השנה. אמנם הפעם הזו לא היה לנו הצע של ההרכבים הכי מעניינים ומושכי קהל וגם האווירה לא היתה יותר מדי מחשמלת ולמרות זאת, זה היה צעד חשוב נוסף ובהחלט מוצלח, לקראת צירופה המלא של בריטניה לחבר העמים הנאורים, עמי ה-heavy metal שממנו היא התנתקה בעשור הקודם. והרי צריך להתחיל באיזה שהוא מקום. מה שבטוח זה שלמחרת, בדרבי מכירות הכדורים נגד חמרמורת, נסקו לשיאים חדשים.

Amit
Pics: Yvette Salthouse

HELLISH MANIACS

Mystic Circle

אלבום מס׳ 4 לחברי מעגל המיסטי השחור... להקה שהיתה למען האמת, עוד חיקוי של Dimmu Borgir, אבל כנראה האסימון ירדְ לחברי הלהקה והם החליטו לעשות משהו יותר מקורי והרי התוצאה לפנינו... אין שום ספק שזו העבודה הכי טובה שלהם עד היום.
אז בלי מילים מיותרות, אני מציג לפניכם את המפלצת הגדולה מבית המעגל המיסטי השחור. לפניכם הראַיון שערכנו עם Ezpharess.

אני חייב לציין שזהו האלבום הראשון של הלהקה שהקשבתי לו עד הסוף ולפי דעתי הוא גם האלבום הטוב ביותר, עד עכשיו...
תודה, אני מסכים אתך במאה אחוז. אני חושב שמבחינת ההפקה וכתיבת השירים, זהו האלבום הטוב ביותר שלנו. הסאונד של הגיטרות הרבה יותר חזק ובכלל הסאונד הכי טוב שלנו.. אני חושב שעברנו דרך ארוכה עד שהגענו לרמה שאנחנו עומדים בה היום.. הרבה שנים של התפתחות, מבחינת כתיבת שירים והרמת הפקה עד האלבום הזה...

אני מסכים.. אני זוכר שהחומר הקודם שלכם כל-כך הזכיר להקות כמו Dimmu Borgir עד שאמרתי לעצמי שהדיסק הזה ממש לא שווה להזמין אותו, כי שמעתי כבר הרבה דברים כמוהו...
כן, אני מבין למה אתה מתכוון. הנה למשל, בחור שכותב בעיתון גרמני, קטל אותנו מפני שלא נשמענו לו כמו באלבומים הקודמים שלנו – מפני שהמוסיקה יותר איטית ופחות black metal אבל, כל אחד והטעם שלו. אני אישית מסכים אתך ואני חושב שמתישהו צריכים ליצור מוסיקה יותר מקורית ופחות דומה ללהקות אחרות – מוסיקה שכשיקשיבו לה ידעו שזה אנחנו.. אבל, כמובן זה קשה וכמעט בלתי אפשרי לגרום לכולם סיפוק. תמיד יהיו אנשים שלא יאהבו את מה שאתה עושה, כמובן...

לקוראים שלא מכירים את .M.C אתה יכול לספר לי קצת על ההיסטוריה שלכם.
הלהקה התחילה לעבוד בסוף 1992. אני אישית הצטרפתי ללהקה בשנת 1998. הלהקה הוקמה על-ידי Beelzebub והמתופף לשעבר Aarrrgon. הם היו מושפעים מלהקות כמו Venom Deicide,Bathory, וכדומה.. הלהקה הוציאה שלושה דמואים – "Dark Passion" ב-1994, "Von Kriegern und Helden" (שהמשמעות של הכותרת היא – על לוחמים וגיבורים) ב-1995 והדמו האחרון שיצא בשנת 1996 שנקרא "Die gotter der Urvater" (שהמשמעות שלו היא האלוהים העליון של אלי המלחמה), שעוסק בסיפור המיסטי של ת׳ור ובסאגה הסקנדינבית...

אבל למה להקה גרמנית שרה על סאגה נורווגית?
לגרמניה יש עבר פגאני עשיר במיוחד. תראה, לאמונה הויקינגית ולאמונות של השבטים הגרמניים הקדומים יש הרבה דברים במשותף, למשל – ווטן (Wotan), שזוהי הדמות שבסאגה הסקנדינבית, קיבלה את השם אודין, מלך האלים. אז באותה תקופה, של הדמואים, החבר׳ה היו מאוד מושפעים מהסיפורים על ווטן ובכלל מכל האמונות הפגאניות הישנות, אז הם גם כתבו על כל הסאגות הנורווגיות. וצריך גם לקחת בחשבון שבתקופות יותר מוקדמות של ההיסטוריה, השוו את ווטן לשטן.

זה גם משהו שרציתי לשאול אותך עליו – הטקסטים של הלהקה הם מאוד שטניים – שאלה פשוטה, אתם מאמינים במה שאתם כותבים?
(גמגום ארוך..) – אנחנו מאוד מושפעים מספרים שקראנו ומלהקות ששמענו עליהם כשהיינו צעירים. אני רואה בטקסטים שלנו דרך לבטא את עצמנו – את הפילוסופיה שלנו. תראה, אנחנו לא שורפים כנסיות ורוצחים אנשים נוצריים.. עברנו את גיל החמש-עשרה. אני בן שלושים וארבע היום. קראתי הרבה ספרים. התחלתי לשמוע מטאל בשנת 1979 עם מוטור הד...

עבר הרבה זמן מאז.. נראה לי שחלק גדול מהאנשים שיקראו את הכתבה הזו, לא נולדו בכלל באותה תקופה.. בוא נתקדם, ספר לי בבקשה על האלבומים שהוצאתם...
צוחק... אוקי, האלבום הראשון יצא בשנת 1997 ונקרא "Morgenrote-der schrei nach Finsternis" (משמעות הכותרת היא - דמדומי הבוקר, כשהשמש עולה והשדים צורחים על בריחת החשיכה). השימוש שלנו בגרמנית, באותה תקופה של הדמואים והאלבומים הראשונים שלנו, היתה בכלל בשירים שעסקו בעיקר בווטן ובאמונות גרמניות, ואם היינו מנסים לתרגמם לאנגלית זה היה הורס את הקסם ואת המשמעות האמיתית של הטקסטים.. זה גם יותר קל ויותר טבעי לשיר בגרמנית. בשנת 1998 יצא האלבום "הגרמני" האחרון שלנו שנקרא "Drachenblut" (ושהמשמעות הפעם פשוטה – דם הדרקון). אבל, בשנת אלפיים הוצאנו עוד מיני-אלבום, עם כותרת גרמנית שהמשמעות שלה היתה הלוחם – חלק שני, שהיה בעצם סיום הסאגה שהתחלנו. בתקופת הדמואים הקלטנו מחדש שיר מהדמו השלישי בתוספת שירים שהוצאנו בפורמט של תקליט EP ומבחינתנו זה היה סגירת מעגל לעבודה שלנו בדמואים ובתקליטים הראשונים.. בשנת 1999 יצא האלבום ה"אנגלי" הראשון שלנו "Infernal Satanic Verses", שעד האלבום הזה נחשב לאלבום הכי מצליח, מבחינת המכירות והתפוצה, ועכשיו יצא האלבום החדש "The Great Beast", שאני מקווה שיצליח לפחות כמו קודמו. כמו שאמרתי קודם, הצטרפתי ללהקה בשנת 1998. לפני שהגעתי ל-.M.C הייתי מעורב בכמה להקות לא מוכרות כאן באזור, ולכן קפצתי על ההזדמנות להצטרף ללהקה מוכרת וידועה. ארבעה שבועות אחרי שהצטרפתי הקלטנו את האלבום השני שלנו. אתה יכול לתאר לעצמך כמה אימונים עברו עלי (צוחק). מאז אני חלק מהלהקה.

איך בעצם הגעת ללהקה?
זה סיפור די נחמד, Andy מ-Nuclear Blast הכיר אותי והוא ידע שהלהקה מחפשת גיטריסט שני אז הוא מסר את הטלפון שלי למתופף לשעבר של הלהקה והוא התקשר אלי ביום האחרון של 1997 ושאל אותי עם אני רוצה להצטרף.. אחרי שבע שנים של עבודה קשה סוף סוף התקדמתי...

דרך לא רעה לפחות את השנה...
(צוחק), מסכים אתך לחלוטין.. ביום הראשון של 1998 עשינו חזרות ומאז אנחנו ביחד...

קראתי שאתם מגדירים את המוסיקה שלכם כ-dark satanic metal, תסביר לי בבקשה מה ההבדל בין זה לבין black metal ? הרי הקונספט דומה...
תראה עברנו שינויים מהותיים. אחרי האלבום השלישי שלנו, המתופף עזב את הלהקה וגם הגיטריסט השני עזב. אחרי ששני האנשים האלה עזבו אפשר להגיד שהלהקה היתה לפני פירוק. אחרי כל השינויים שעברנו אז גם המוסיקה השתנתה. הרגשנו שהמוסיקה שלנו לא מתאימה להגדרה שהיינו כלולים בה קודם. היינו צריכים הגדרה חדשה ובחרנו את השם הזה, כי בעקרון אני לא חושב שאפשר לקטלג אותה כ-black, metalכי היא

במיד טמפו עם קלידים.. יש אלמנטים של סולואים והרמוניות. בכלל האווירה שהקלידים נותנים.. היא יותר אפילה וקודרת.. אז הגענו למסקנה שההגדרה החדשה היא הכי מתאימה למוסיקה שלנו.

אז איך התגובות עד עכשיו?
התגובות חיוביות ביותר, הרבה אנשים אהבו את זה, עד עכשיו.

ומה הלאה?
בעיקרון, אני חושב שביססנו לנו סאונד מסוים, שאותו אנחנו יכולים לפתח, סאונד שאפשר להגיד שיהיה מזוהה אתנו גם בעתיד.. השירים החדשים יהיו אפילו יותר מהירים, אבל נשמור על אותה מסגרת סאונד. יהיו אלמנטים נוספים במוסיקה, יותר מוסיקת metal ויותר מהכול.. האלבום הבא, שיקרא דאמיין, יצא בשנה הבא, אני כבר סגרתי עם האולפן שבו הקלטנו את האלבום האחרון, אבל המאסטרינג יהיו באולפני Academy באנגליה.. האלבום יצא באותה חברה, Massacre, כחלק מהחוזה בן שלושה אלבומים שלנו.. אני מאוד מרוצה מהחברה שלנו, כי היא חברת מטאל אמיתית, המקדמת הרבה להקות ופועלת הרבה לקידום המטאל בכלל.. היתה לנו הצעה, לפני שחתמנו ב-Massacre, לחתום ב-Century Media, אבל הם הציעו יותר כסף והם ממוקמים כאן בגרמניה, אז הבחירה היתה טבעית, לא?

האלבום האחרון, אני רואה שהופק בידי המפיק של Crematory. מצאתי הרבה דברים דומים בין שתי הלהקות, גם מבחינת הסאונד וגם מבחינת האופן שהשיר בנוי. צירוף מקרים או משהו מכוון?
(נאנח), זה לא דבר שרצינו שיקרה, אני חייב להודות. הרבה אנשים אמרו את מה שאמרת עכשיו והאמת, אני שונא את ההשוואה הזו.. אני חושב שמה שהקלטנו שונה לחלוטין מהמוסיקה של Crematory, כי המוסיקה שלנו הרבה יותר כבדה והקולות יותר ברוטליים, אבל אני משער שמפני שעבדנו עם אותו מפיק, אז בדרך זו או אחרת, יש דמיון בין שתי ההפקות. אבל, אני עדין חושב שהפקנו מעצמנו סאונד טוב מאוד, הרבה יותר אפל וכבד משל Crematory.. מה שבטוח זה שבאלבום הבא לא יהיה דמיון בין שתי הלהקות...

הופעתם הרבה לאורך הקרירה של הלהקה. איך נראית הופעה של .M.C?
בעבר, לפני שהצטרפתי ללהקה, ההופעה היתה יותר תיאטרלית – אש ודם ותימרות-עשן, וכל מיני אביזרים נלווים והמוסיקה לא היתה הדבר העיקרי של ההופעה. עכשיו אנחנו יותר מתמקדים במוסיקה ולא בשואו. כמובן שאם יהיה תקציב, נשתמש באביזרים כמו טבעות-אש או זיקוקים, אבל היום זה דבר משני. אני אוהב להופיע, כי זה נותן לי את האפשרות לראות ולהכיר את הקהל, לדבר איתו וגם להתקדם מבחינת הנגינה...

איפה הכי נהניתם להופיע?
בכל מקום כיף להופיע. בגרמניה למשל הרבה אנשים לא אוהבים אותנו, כי לפי דעתם אנחנו פה זרים וטרנדיים, אבל למי זה אכפת.. לפי דעתי המקום הכי טוב זה צרפת כי הצרפתים ממש משוגעים עלינו ועל המוסיקה שלנו. כל הופעה שם, זה פגז, אנשים דופקים את הראש ליד הבמה ומשתגעים...

אז תבואו להופעה בישראל ותראה מה זה אנשים משוגעים בהופעה.. תראה אנשים עפים באוויר...
(מתפקע מצחוק), רעיון נהדר. אני ממש רוצה להגיע לישראל ולראות את הארץ שלכם ואחרי מה שאמרת על האנשים, אני באמת רוצה לראות איך הם משתגעים בהופעה.. אני חושב שאתה רואה אנשים נהנים ודופקים את הראש במשך ההופעה שלך, זה נותן לך מוטיבציה להמשיך ולנגן הכי טוב שאפשר... זה עדיף על הופעה שפשוט מסתכלים עליך כמו תמהוני ולא זזים...

עכשיו שאלה שתמיד רציתי לשאול – גרמניה היא כמו הבירה של המטאל האר ופאי ולהקות ה-heavy metal הכי טובות מגיעות משם.. אז למה סצנת הבלאק מטאל מסריחה ונשמעת כמו חיקוי של השטנה הנורווגית?
(צוחק), כן אני מסכים אתך לחלוטין בקביעה הזאת. הלהקות הגרמניות די גרועות. יש הפקות כל-כך גרועות, אנשים לא משקיעים, הם די שונאים אותנו כי אנחנו לטענתם מסחריים, אבל מה אכפת לי, אין לנו תחרות גדולה כאן.. כמובן שיש כמה להקות טובות, אבל הרוב גרועות, פשוט חיקויים עלובים של להקות כמו Darkthrone וכדומה... הסצנה כאן חלשה ועד שהאנשים לא יפסיקו לשתות בירה ולחשוב שהם הכי טובים ויתחילו להשקיע, היא תישאר חלשה...

לא מפריע לך שאנשים מגדירים אתכם כמסחריים?
שיזדיינו! אני עושה מה שאני אוהב. לא מעניין אותי כמה זה מוכר. אני מנגן את מה שאני אוהב – והחומר שלנו, זה מה שאני אוהב. אם בעיני אנשים מסוימים זה מסחרי, שיהיה, אותי זה לא מעניין. העיקר שאנשים מצרפת ומספרד אוהבים אותנו ומעריכים אותנו! יום אחד נגיע ונכבוש את גרמניה בסערה!!!

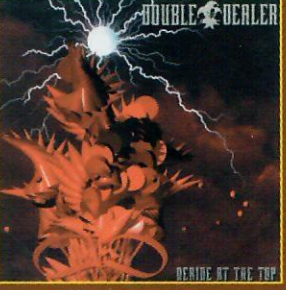
או.קיי., הגענו לסוף הראיון.. מילים לסיום?
אני זוכר שלפני כמה זמן הייתי במשרדים של Massacre וראיתי את העיתון שלכם.. הסתכלתי בו, למרות שלא הבנתי כלום, כי הכתב שלכם מוזר. אהבתי את מה שראיתי ואמרתי לבוס של Massacre שגם אני רוצה להיות בעיתון הזה... אז הנה אני כאן!

תודה על ההתעניינות ועל הראיון.

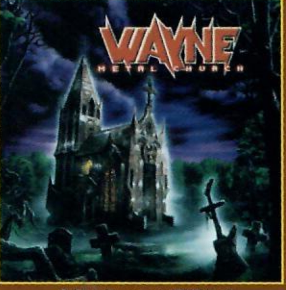
איתי קרש

1.Dracula
Iced Earth
"Horror Show"
Century Media

2.Deride At The Top
Double Dealer
Deride At The Top
Limb Music Products

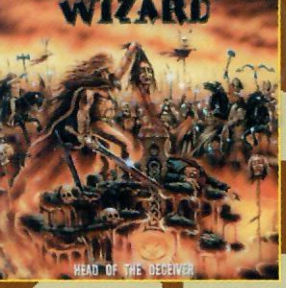
3.The Hammer Will Fall
Wayne
Metal Church
Nuclear Blast

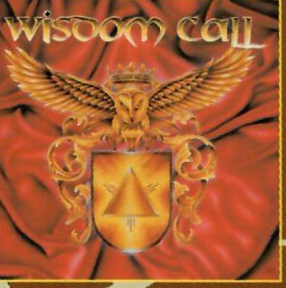
4.Sanctuary
Jacobs Dream
Theater Of War
Metal Blade

5.Guardians Of Kail
The Storyteller
The Storyteller
No Fashion

6.Calm Of The Storm
Wizard
Head Of The Deceiver
Limb Music Products

7.Power From The Sky
Wisdom Call
Wisdom Call
Massacre Records

8.Save Me
The Reign Of Terror
Sacred Ground
Limb Music Products

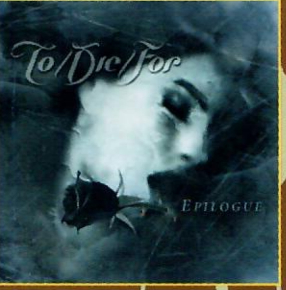
9.Beware Of The Dragons
Insania
Sunrise In Riverland
No Fashion

10.Second Sight
Adagio
Sanctus Ignis
Limb Music Products

11.Down The Blvd.
Soul Doctor
Soul Doctor
Massacre Records

12.Crimson Twins
To/Die/For
Epilogue
Nuclear Blast

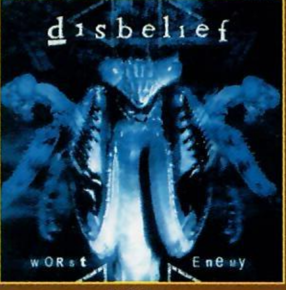
13.Unstable
Armored Saint
Nod To The Old School
Metal Blade

14.The Reunion In Soul Asylum
Shadow
Shadow
Spinefarm

15.Roswell 47
Hypocrisy
10 Years Of Chaos And Confusion
Nuclear Blast

16.Misery
Disbelief
Worst Enemy
Massacre Records

17.A Shield With An Iron Face
Absu
Tara
Osmose

WAYNE's Metal World

Metal Church היתה אחת מלהקות ה-metal החשובות והבולטות שיצאו מארה"ב בשנות השמונים והפופולריות שלהם לא דעכה. האיחוד מחדש להרכב המקורי שקרה לפני שנתיים, הביא איתו אלבום וסיבוב הופעות. אבל, החבר'ה האלה מסיאטל לא הצליחו לעורר שוב את אותה ההתלהבות שהגיעה עם אלבומים כמו "Metal Church" מ-1985 ו-"The Dark" מ- 1986. אחת הסיבות לכך היא כנראה שהם אולי נקראו Metal Church, אבל הם לא כל כך נשמעו כמו אותה להקה שהמעריצים הרבים שלהם זכרו ואהבו. את זה בדיוק מנסה לתקן David Wayne הסולן עם ההרכב החדש שלו, שנקרא על שמו ובאלבום החדש והמצוין שהם משחררים בימים אלה הוא מחייה את הסאונד והמטאל שאהבנו לשמוע מ-Metal Church, באמצע שנות השמונים ושהפך אותם ל-cult band בעולם. לנו נשאר לברך על התוצאה ולהתקשר ל-David Wayne כדי לברר יותר פרטים על Wayne ועל האלבום החדש שלהם.

שלום David איפה אתה נמצא כרגע?
אני נמצא "במרכז הפיקוד" של Nuclear Blast בגרמניה.

הם דואגים לך שם? מספקים לך בירות וכל השאר?
תאמין לי, אני לא מסוגל יותר לשתות בירות, זה יותר מדי. אני אומר להם שאני כבר שיכור לגמרי, אבל זה לא כל כך עוזר חה...חה...

OK, אז קודם תן לי להבין, Wayne זה פרויקט סולו שלך, או להקה לכל דבר?
מה שקרה זה שאני חיכיתי ל-Kurdt Vanderhoof כדי להתחיל לעבוד על האלבום החדש של Metal Church, בינתיים עבר הרבה זמן ועשיתי את זה עם מישהו אחר, כש-Kurdt החליט שסוף סוף הוא רוצה להתחיל לכתוב לאלבום החדש כבר היה מאוחר מידיי, אז כמובן החל הקרב על השם Metal Church. חברת התקליטים הציעה שנקרא לזה פשוט Wayne ומכיוון שהשם הוא באמת משני, לא היתה לי שום בעיה עם זה. מבחינה מוסיקלית התרכזנו בעיקר בסגנון של Metal Church, הבהרתי לחברת התקליטים שזה לא משהו חדש של David Wayne, אלא חזרה לשורשים של Metal Church והם הציעו את הלוגו הזה של Wayne, כמו שאפשר לראות על העטיפה. שמרנו גם את הסמל שלנו שזו הגיטרה ויש גם את הכנסייה, כך שהכל ביחד זה כאילו הסימן או הצעקה לכולם הנה Metal Church! זה מה שביקשתם, זה מה שתקבלו! ותן לי לומר לך, אם תרשה לי, שכבר הרבה שנים באים אלי מעריצים ואומרים לי שהם היו מאוד רוצים שנעשה עוד אלבום שישמע כמו השניים הראשונים. כבר עשר שנים שאני שומע את זה וסוף סוף החלטתי לעשות משהו בנדון, רק תחת השם Wayne.

לא נראה לך שזה מעט ממזרי לקרוא לאלבום "Metal Church"?
הרבה אנשים שואלים אותי על זה, ממזרי.... יכול להיות...אולי...אבל הכוונה שלי היא קודם כל למשוך תשומת לב למוסיקה שלנו, למה שאתה מקבל עם הדיסק הזה, אני חושב ומאמין שהצלחנו להביא ולספק את הסאונד האמיתי שלנו, זה שהיה צריך להיות ב-"Masterpeace", ושלא תבין אותי לא נכון, "Masterpeace" היה אלבום טוב, ואני אוהב אותו וגאה בו, אבל הוא היה מעט מסובך בשביל Metal Church.

אני מסכים אתך לחלוטין. כדי לסגור את הנושא הזה של Metal Church היו כל כך הרבה ציפיות אחרי שהתאחדתם לפני שנתיים, למה זה הסתיים כל כך מהר ואחרי אלבום אחד בלבד?
הבעיה היא ש-Kurdt Vanderhoof חושב ומאמין שהוא הנשמה והמייסד של Metal Church, וכשאתה מחכה לו שנה וחצי-שנתיים כדי לעבוד על אלבום, בסופו של דבר אתה מאבד תקווה וסבלנות. בנוסף לכך הוא אומר לך שהוא לא אוהב יותר metal וזה גורם לך לחשוב שהוא מכריח את עצמו להיות בעסק הזה. כך שיותר מדי דברים קורים מאחורי הקלעים שמפריעים לנו לעשות עוד אלבום של Metal Church. לצערי הדבר היחיד שיכול לקרות בעתיד הקרוב הוא זה שאולי Mike Howe יחזור לשיר עם Kurdt, מכיוון שלי אין כרגע זמן בשביל זה.

ואם שמים את הבעיות בצד, התקופה הזו שהייתם ביחד, מכירות האלבום, ההופעות, האם זה ענה או מילא אחר הציפיות שלכם?

לא! לחלוטין לא. המכירות לא היו כל כך מוצלחות ועם הסיבוב הופעות, החשיפה שלנו לא היתה מספיק גדולה. בין השאר, מכיוון שהסתובבנו עם להקות חדשות בתור חימום וזה לא מספיק. אז נכון שהיו כמה מקומות שהיו sold out, אבל זו היתה ירידה גדולה לעומת הפעם האחרונה שאני הייתי באירופה וזה היה כשהופענו עם Metallica בסיבוב של "Master Of Puppets" שהיה לא יאמן. ועדיין, אני עושה כמיטב יכולתי לתת למעריצים של Metal Church את מה שני מאמין שהם הכי רוצים וזה את הסאונד הכבד והמלא, למרות שאין לי את הבעלות על השם Metal Church. אולי בעתיד עוד נחזור לעבוד ביחד כ-Metal Church, קשה לדעת כש-Kurdt Vanderhoof הוא האחראי. הוא חבר שלי, אני אוהב אותו, אבל באותה מידה גם קשה לי להבין אותו.

איך מצאת את הסצינה באירופה אחרי תקופה כל כך ארוכה שלא הייתם שם, בעיקר בהשוואה לשנות ה-80'?
יש הבדל, כי בשנות ה-80' מה ששלט היה ה-heavy metal האמיתי, הישיר! power metal אם תרצה. ומה ששמתי לב, זה שהיום black, מאוד, מאוד מקובל ובצורה רחבה. נראה לי שה-metalheads הצעירים, מחוברים יותר ל-black metal, death, מאשר ל-power metal. כשאני הגעתי לאירופה, לא ידעתי אפילו שיש קטגוריות שונות לכל זה, בשבילי הכל היה heavy metal!

כמו בימים הטובים...
חה...חה... כן... כמו בימים הטובים, יש הבדל גדול היום באופי של המוסיקה, במקום שיהיו ללהקה שם וסמל טובים, אז הכל זה ...Satan here.. the devil's that... אח... (נאנח בעצבות).

אז היה יותר טוב...
ככה אני מרגיש על כל פנים.

למעט Craig Wells, שאנחנו מכירים מ-Metal Church, מי החברים האחרים ב-Wayne? ולמה רק הוא הצטרף?
Duke Erickson פרש רשמית, מכיוון שיש לו עבודה מאוד טובה, אבל הוא הבטיח שמדי פעם הוא יחזור לנגן בפסטיבלים וכו', או באיחוד הבא של Metal Church. Kirk (המתופף של M.C.) נזרק לכלא לזמן מה... כרגיל. בכלל, כל מי שאני מכיר ברוקנרול מבלה זמן בכלא באיזשהו שלב בחיים.

מה הוא עשה?
אני חושב שהוא ירק על שוטר, או משהו דומה.. על כל פנים הוא לא יכול לנגן עכשיו. Craig שמח להצטרף אלי, וכמה חברים מ-Thunderhead הצטרפו גם כן, שלושה חברים טובים שאני מאוד מעריך ויש להם הרבה מה לתרום, ואין להם את מה שאנחנו מכנים באמריקה "luggage" בעיות בראש שהם הביאו אתם...

שלא כמו הרבה מוסיקאי metal אחרים, לי נראה שאתה לוקח הרבה יותר ברצינות את הטקסטים שאתה כותב והשירים שלכם הרבה יותר מעניינים מהמקובל, אולי אתה יכול לספר לי יותר על שניים מהקטעים שאני אוהב באלבום, "Hannibal" ו-"Burning At The Stake"?
ברצון! אני תמיד שמח לדבר על המוסיקה שלי. "Hannibal" כמובן, מבוסס על הדמות של Hannibal Lecter, אבל לא רק עליו. קראתי הרבה ספרים העוסקים ברוצחים סידרתיים, במטרה לנסות ולהבין כיצד הם חושבים, איך הראש שלהם עובד ואחרי שכבר היה לי את הרעיון הכללי לשיר, יצא הספר "Hannibal" שמאוד אהבתי, בעיקר את הסוף שהוא מאוד מזעזע והוא נתן לי עוד אינפורמציה בנושא, כך שבסה"כ זאת היתה עבודה קלה לכתוב את השיר הזה. "Burning At The Stake" מספר על תקופת שלטונה של המלכה מרי, שאם לא היית עובד את האלוהים בצורה שהיא האמינה, היית מוצא להורג... היא קיבלה את הכינוי Bloody Mary וכמובן על שמה נקרא המשקה המפורסם המורכב מוודקה ומיץ עגבניות. אני אוהב מאוד לקרוא חומר היסטורי על האינקוויזיציה או על תקופות אחרות של עינויים ורציחות שנעשו בשם הדת.

מה לגבי "Ballad For Marianne" שהוא שיר נהדר?
Marianne היתה ידידה מאוד טובה שלנו מהתקופה של Metal Church, ואחר כך היא גם עזרה לי עם Reverend, אם זה קשרים או ארגון של הופעות וכו'. היא היתה מקסימה ומאוד יפה, אבל קרה משהו שהכניס אותה לדיכאון ממושך ולפני שנה וחודשיים היא התאבדה... קשה להבין מה גורם לאנשים לעשות את זה. אני הייתי מאוד עצוב ומיואש כשזה קרה והדרך הכי טובה לתרפיה זה פשוט לכתוב.

המשך בעמ' 37

ABSU

המשך מעמוד 18

האלבומים: כבד מאד, נפוח ומכה ללא רחם...
רוב הלהקות נותנות ל-base drum סאונד של "סיכה", במיוחד בדאבלים. אצלינו הסאונד הוא כבד יותר. בכלל בכל חלקי התופים הדגש הוא על סאונד ברור ומדויק מצד אחד, אבל כבד מאד ונפוח מצד שני. אני לא רוצה שהתופים יישמעו "קטנים" זה לא מתאים לחומר שלנו ולא למה שאני רוצה ליצור, אני רוצה סאונד עם נוכחות וסאונד תופים עם כוח ונפח.

ספר לי על ההקלטה ועל האורחים באלבום.
המפיק המוסיקלי וטכנאי האולפן הוא Kol Marshall, שהפיק גם את King Diamond ואת Mercyful Fate. אני מאד מרוצה מהעבודה איתו. מתארחים באלבום בקולות רקע Ashmedi, הסולן של Melechesh, David Harbour הבסיסט של King Diamond, Vincent Rossi מ-Mercyful Fate ועוד. כולם שרים ביחד איתי בשני שירים באלבום לאורך כל השיר... אתה יכול לשמוע שם חגיגה שלמה של דמויות וקולות, אני ממש אוהב את שני השירים האלו.

מה קורה עם פרוייקט הסולו שלך? עדיין חי? הרבה זמן לא שמעתי דבר בנדון...
כן... הפרוייקט עדיין חי ונושם... כתבתי עכשיו חומר לאלבום השני ואני מחפש חברת תקליטים כדי להוציא אותו. זה אמביינט אווירתי אבל מאד קודר ואפל, ממש לא החומר הטיפוסי. האלבום הראשון יצא לפני ארבע שנים ובאירופה הוא יצא בחברה בשם Cold Meat Industries שזו חברה מאד מוכרת בתחום הזה של המוסיקה (קלטתם?? ובעברית - "תעשיות בשר קפוא"... ירחם ה' - ג.פ.) את האלבום השני אני עדיין מתלבט היכן להוציא ולמי לפנות, זה קהל אחר מהקהל הרגיל של Absu, אבל אני מכיר אנשים שאוהבים גם את זה וזה אחלה בעיני. בכל אופן הפרוייקט עדיין חי ואני מקווה להוציא את האלבום השני ממש בקרוב.

או.קיי. Proscriptor, היה לי ממש נחמד לדבר אתך. אני משחרר אותך לסיבוב פרוע בערבות טקסס...
אולי תציע לי סיבוב פרוע בת"א, ביחד עם Melechesh, זה יכול להיות מצוין...

גידי פרסקי

BAL-SAGOTH

המשך מעמוד 8

כך ש-we drunk them under the table!

לא מזמן ראיינתי את Martin Walkyer מ-Skyclad, והוא הפליג בשבחי הבירה המקומית של Newcastle.
כן. ה-Newcastle Brown Ale - בירה מצוינת. האמת היא, שרק אתמול ישבתי אתו בפאב ושתינו.

הבנתי שהוא עזב את Skyclad.
כן. הוא הקים מחדש את Sabbat המיתולוגית.

למה הוא עזב את Skyclad בכלל?
הם לא רצו להופיע, ולא ממש תמכו בלהקה. לכל החברים האחרים בלהקה יש ג'ובים. רובם מורים למוסיקה, והוא פשוט חשב שהם לא מספיק רציניים בקשר ללהקה.

אני מניח ש-Andy Sneap, הגיטריסט של Sabbat, לא היה מעורב בהקמה מחדש.
לא, הוא מפיק מצליח היום. מי שחזר זה הגיטריסט שלהם מ-"Dremweaver", והבסיסט שלא עשה מוסיקה בשנים האחרונות.

"Dreamweaver", הוא לדעתי אחד האלבומים בעלי הטקסט הטובים ביותר מעולם.
אני מסכים. בכלל לדעתי, Martin הוא אחד הכותבים הטובים ביותר במטאל. היתה לו השפעה עצומה עלי. כשהייתי בן שבע עשרה, שמונה עשרה, למדתי הרבה ממנו.

אתם מתכננים משהו משותף?
כן, אם הכל יצליח לפי המתוכנן, אז נעשה איזה סיבוב משותף, בינתיים Martin כבר קיבל ממני בהשאלה את אחת החרבות שלי לצורך ההופעות שלהם.

שאלה אחת לסיום, המילים של התקליט הקודם שלכם "The Power Cosmic", לא היו בדיסק, למה העוול?
זה היה ניסוי שלנו, המילים התפרסמו באינטרנט, אבל קיבלנו הרבה תלונות מאנשים שלא ידעו על כך, כמוך, והפעם מצורפת חוברת עבה לדיסק, עם כל הטקסטים!

טוב, תודה רבה Byron, ובהצלחה עם הלהקה!
תודה גם לך!

אלון מיאסניקוב

DIVINE DECAY

המשך מעמוד 17

ללהקה ולא להתאים את הלהקה לסאונד...

אני יודע שהופעתם לאחרונה עם Sentenced ועם Children Of Bodom. איך היו ההופעות?
טובות מאד. אנחנו מכירים מצוין את חברי הלהקות האלה והם היו הראשונים ששמעו את החומר שלנו, הרבה לפני שהאלבום יצא לאוויר העולם, כבר בחדר החזרות, כך שלהופיע אתם היה מצוין וטבעי לנו. בכלל אני חושב שלהקה צריכה, לפחות בהתחלת הדרך שלה, לבחור את ההופעות הראשונות שלה בקפידה ולהופיע בצורה שבה היא מרגישה הכי טבעי וזורם.

ראיתי את האתר שלכם, עבודה מצוינת. איך אתה מעריך היום את החשיבות של האינטרנט למטאל?
למרות כל המגבלות והדברים השליליים שאתה יכול לומר על המדיה הזו, אני חושב שבסופו של דבר, זה חיובי מאד. הקהל יכול לקבל בשניות אינפורמציה על כל להקה שהוא רוצה וכל הקשר הופך זמין יותר ומהיר יותר. אין לי דבר נגד הנאפסטר. מי שמוריד היום דיסקים הקליט פעם קסטות. תמיד יהיה מי שירצה לקנות את הדבר האמיתי. הרבה להקות חייבות את ההצלחה שלהן לאינטרנט, אבל עדיין אני לא חושב שאנחנו הולכים לקראת עולם היי טק... עדיין נצטרך עט ונייר גם במאה הבאה...

גידי פרסקי

ICED EARTH

המשך מעמוד 12

משפחה. אני בן שלושים וארבע כרגע, אבל הדבר הכי חשוב לי זה הלהקה הזו למרות שאני כן רוצה משפחה, אבל רק בעוד כמה שנים. אנחנו להקה מופיעה ואני לא מטאליקה שיש להם תקציב להביא את כל המשפחה שלהם לכל סיבוב ההופעות. הבאת אשה וילד לסיבוב כזה תייקר את העלויות שלו פי שניים, כי אני מוכן להתפשר המון לגבי התנאים שלי, אבל לא אהיה מוכן להתפשר לגבי התנאים של הילד. מה שכן אני חייב להגיד שמבחינה מקצועית זו היתה השנה הכי טובה בקריירה שלי... המצב של הלהקה רק הולך ונהיה טוב יותר כל הזמן ומתווסף לנו קהל. שנה מצוינת מבחינה מקצועית וגיהינום מבחינה אישית, ממש גיהינום, ממש "Horror Show"....

שמתי לב שגם כשאתה כותב טקסט שעוסק כביכול במפלצות או הפנטזיה אתה לרוב כותב על עצמך וכל השאר זה רק מטאפורה ואנדרסטייטמנט.
תפסת אותי... זו הפעם הראשונה שמישהו עלה על זה... זה נכון מאד. אני כותב על עצמי והמוסיקה שלנו היא מאה אחוז אמיתית ומאה אחוז אני. קח לדוגמא שיר כמו "A Question Of Heaven" שזה אחד השירים הכי טובים שכתבתי וגם הכי אישיים שלי אי פעם (השיר הכי טוב שלהם גם לדעתי .ג.פ.) בהופעה ביוון, זו שהוקלטה לאלבום המשולש שלנו, ראיתי חמישה מעריצים שלנו ממש צורחים את המילים ובוכים מהשיר. הם עומדים מולי, צורחים את השיר מילה במילה ובוכים. חמשת האנשים האלה נתנו לי "דרייב" להמשיך יותר מכל הקהל שהיה שם ביחד, הרגשתי איתם באותם רגעים, הם נכנסו עמוק לתוך השיר, לתוך איך שאני הרגשתי כשכתבתי אותו לפני שש שנים. זו היתה חוויה מדהימה. משהו שלא אשכח לעולם.

גם "Blessed Are You" זה שיר מחווה למעריצים שלכם.
זה ה-שיר מאיתנו לקהל שלנו ולמי שמלווה אותנו תמיד. ביחד, כיחידה אחת, אנחנו והם, כולנו ילדי הלילה, כולנו, צעד צעד מלווים זה את זה. איש איש במסעו האישי, כשכולנו מאוחדים כאיש אחד. האנרגיה שאני מקבל, היא הכוח המניע אותי והאהבה הזו מהקהל, היא הדלק במנועי הלהקה ובמנועי היצירתיות שלי. זה לא עוד שיר heavy metal על "בואו נשיר כאחד למלך עם הסכין החד..." זו הצהרה אישית מאוד, אמיתית על הקשר בין אמן לקהל שלו. אני מוכן לתת את עצמי למען הקהל הזה, הנה... קח את כל מה שקרה בשנה האחרונה... כל להקה שפויה היתה מסיימת את סיבוב ההופעות מיד,

אתה יודע שיש להקה גדולה שביטלה לפני שנה הופעה בארץ כי לזמר כאב קצת הגרון...?
(צחוק מעבר לקו...) אני לא מאמין... הלוואי עלי כאב גרון, בנאדם... זה ההבדל בינינו, עם השיגעון שלנו לגבי הקהל, זו בדיוק משמעות השיר "Blessed Are You" בעיני. אני לא ביטלתי הופעות כשהצוואר שלי היה מרוסק והם מבטלים הופעה במקום שלא מגיעים אליו כל יום, בגלל כאב גרון... עוד מעט יהיה לי כאב גרון רק מהצחוק... אני מת להופיע בישראל דרך אגב, נורא רוצה.

יש לכם הרבה מעריצים פה שישמחו מאד שדבר כזה יקרה.
כמו שאמרתי, אני מאד מעונין, אם יש מישהו שמוכן להרים את הכפפה אז קדימה!!

או קיי Jon, היה לי אחלה לדבר איתך. המון הצלחה עם "Horror Show" המצוין ואני מקווה שבשנה הבאה, כשנדבר שוב, תוכל לספר לי על שנה מוצלחת מבחינה אישית ועל השנה הכי מוצלחת מבחינה מקצועית!! המון בהצלחה!!
תודה רבה בנאדם, ד"ש לכל הקוראים שלכם, ואני מקווה שנתראה עוד לפני השנה הבאה!

גידי פרסקי

IAN PARRY

המשך מעמוד 15

חשבתם פעם לשנות את Elegy ולעשות משהו פחות מורכב, וכך למכור יותר?
חשבנו על זה. האמת היא ששני התקליטים האחרונים קצת פשוטים יותר. אני נגד מקצבים פשטניים, והגיטריסט שלנו מספיק וירטואוז כדי לסבך כל דבר שינגן. אני מניח שבגלל זה להקות כמו HammerFall מצליחות יותר מאתנו, אבל אני מרוצה ממה שאנחנו עושים.

התקליט האחרון היה הכי מצליח שלכם?
דווקא לא. ה-"State Of Mind" - מכר עשרים וארבעה אלף רק ביפן, כנראה בגלל שהיה מאד מלודי.

אני מניח שהחזרה החלקית, לפני מספר שנים, של ה-progressive נבעה מהצלחת Dream Theater.
נכון, כש-"Images & Words" יצא, הוא פתח הרבה דלתות לסגנון הזה. הם קצת פישלו בתקליטים שלאחר מכן, אבל האחרון היה חזרה לשורשים.

כן, הרבה להקות עושות היום מה שנקרא "חזרה למקורות".
נכון. קראתי עכשיו כתבה עם Jeoff Tate מ-Queensryche, אני לא קורא הרבה כתבות מטאל, אבל זה עניין אותי בגללו, והוא אמר שהתקליט האחרון שלהם היה חזרה לשורשים, ואז שמעתי את התקליט,

הוא היה על הפנים! זה חזרה לשורשים???

אני בהחלט חושב ש-"Operation Mindcrime" הוא אחד מחמשת תקליטי המטאל הטובים בכל הזמנים.
אני אישית אוהב יותר את "Empire", וגם אהבתי את "Promised Land", שהוא התקליט הטוב האחרון שיצא להם.

אני אוהב את רובו, אבל אז יש שם איזה סקסופון, וזה פשוט הרס לי.
למה?

אני לא יודע, תקרא לזה דעה קדומה, אבל כשאני שומע סקסופון אני מתאר לי איזה סצינת מין מסרט הוליוודי, אני שומע את זה בשיר וישר מצפה לשמוע גניחות.
(צוחק בפראות) יש בזה משהו, לא חשבתי על זה ככה. דרך אגב, אם אהבת את "Operation Mindrcrime", אני מקווה שתאהב את Consortium, גם זה תקליט קונספט. כתבתי מעין סיפור מדע בדיוני, על עולם עתידני, שבו מתפתחים המינים כזנים נפרדים לגמרי של יצורים, שבו אנשים צופים בספורט שבו בני-אדם נהרגים, והנשים, שנקראות שם neo-femmes, יוצרות ביו-ספירה שבה הן מתקיימות. אם הסיפור יתפוס, אני אכתוב לו המשך.

טוב, תודה רבה על הראיון Ian, בהצלחה עם התקליט החדש!
תודה, ולהתראות!

אלון מיאסניקוב

WAYNE

המשך מעמוד 35

להצליח, או להתקדם - בשנות ה-80' או כיום?
אני חושב שהיום הרבה יותר קשה, מכיוון שאלה האחראים על העסקים, עושים הרבה כסף עם כל החרא שהם מייצרים. הם ממחזרים כל הזמן את להקות הבנים או הבנות והם לא רוצים לקחת סיכון עם משהו אחר. ערוץ דיסני למשל מייצר מדי חודש את מה שהם קוראים לו "Teenagers pop stars", ילדים בלונדיניים וחמודים או ילדות בלונדיניות שנשמעים תמיד אותו הדבר עם הפרצופים החמודים שלהם... בא לי כבר להקיא מזה, כך שזה מאוד קשה ללהקות שנחשבות outsiders לקבל איזושהי חשיפה, אלא אם כן זה כמובן Bon Jovi או Aerosmith כמובן, אבל זה סיפור אחר...

ולאיזו מוסיקה אתה אוהב להקשיב בימים אלה?
אני אוהב את Savatage ואת החברים שלי מסיאטל Nevermore, אני מאוד נהנה מהמוסיקה שלהם. אני מעריץ גדול של Udo Dirkschneider.

מי לא...
חה...חה... בדיוק ואני אוהב את Riper Owens, לאו דווקא את "Jugulator", אלא יותר אותו, מבצע את החומר הקלאסי של Judas Priest .. אלוהים.. זה אדיר!

ראיתי אותם לפני יומיים והם היו מדהימים. אבל בסופו של דבר אתה רוצה לראות את Judas Preist עם Rob Halford ואם כבר מדברים על הופעות, יש לך כבר תכנון להופעות באירופה או שזה מקודם מידיי?
אנחנו כרגע בדיונים לגבי זה ואנחנו מקוים להגיע לסיבוב בסוף אוקטובר, תחילת נובמבר. אני חושב שזה יעשה לנו רק טוב. דרך אגב, אתה נמצא בישראל כרגע?

האמת היא שלא, אני נמצא בביתי בלונדון, אבל זה בסדר אני מאה אחוז ישראלי.
ותאמין לי, אתה צריך להיות גאה בזה! אני שמעתי שבישראל יש את אחוז הגאונים הכי גדול שיש.

יש לך רק דרך אחת לברר אם זה נכון - לבוא לבקר.
מאוד הייתי רוצה לעשות את זה, לבקר בכל המקומות הקדושים וכל זה, אתה יודע מה? תמיד היתה לי הערכה גדולה מאוד לישראלים, עם כל החרא הזה שאתם צריכים להתעסק אתו. אני לא מבין למה כל המדינות הערביות, עם כל השטחים העצומים שיש להם, צריכות כל הזמן להטריד את המדינה הקטנה שלכם...

מכאן ואילך הראיון הפך לשיחת חולין פוליטית ומשום מה David Wayne לא רצה שמה שיש לו לומר יתפרסם בעיתון. סיבותיו שמורות עמו. אבל, אני יכול להבטיח לכם שלישראל יש עוד תומך בעולם המטאל ובכלל היה כדאי לכל ה"חכמים" המאמינים שרוקרים בעלי שער ארוך, לובשי מעילי עור ששותים ודופקים את הראש ונראים כמו.. אה... David Wayne, לכל אלה שמאמינים בסטיגמה שלרוקרים האלה אין מה להציע מעבר לדיסטורשן ו"רעש", מספר דקות עם האדון Wayne או עם הטקסטים שלו, היו שופכות אור גם על הצד האינטליגנטי שב-heavy metal, צד שלצערי לא מובא מספיק לידי ידיעת העולם שמחוץ לסצינה עצמה.

Amit

LiONS SHARE

המשך מעמוד 10

כן, בוודאי, אבל כל הרעיון של לנגן עם להקות גדולות יותר הוא להגיע לתודעה של יותר ויותר אנשים חדשים מדי ערב. האנשים שאוהבים אותנו הרי יגיעו ממילא ואם היינו מנגנים במקומות קטנים לא היה לנו סיכוי להגיע לאנשים חדשים, שעוד לא מכירים אותנו. אם כי בשבדיה אנחנו די מוכרים וכבר ניגנו בכמה פסטיבלים גדולים פה.

אתם מתכננים להופיע עם האלבום?
בעוד חודש יצא האלבום ורק אז נוכל להתחיל לחשוב על סיבוב הופעות באירופה. אנחנו ננגן בשבדיה בפסטיבל של עשרים-אלף איש - זו תהיה הופעת החימום הראשונה שלנו עם טוני ולמעשה יש לנו שלוש הופעות מתוכננות בשבדיה. גם Narnia שהזכרת קודם יהיו בפסטיבל הזה, אבל הם נחשבים פחות מוכרים מאיתנו גם בשבדיה. עקרונית, אנחנו רוצים להמשיך להופיע במקומות גדולים, אבל פתוחים להצעות. כרגע עושים חזרות.

תודה לארס על הזמן שהקדשת לנו.
תודה לכם על התמיכה! אני מקווה שנגיע לישראל יום אחד ובינתיים - תקנו את האלבום שלנו!

כרמית מזרחי

W.A.S.P.

המשך מעמוד 14

האם אתה מרוצה מההרכב הנוכחי?
בהחלט, אמנם בתקליט מנגנים שני מתופפים, כי ל-Stet, המתופף הקבוע שלנו, היתה בעיה עם היד, אבל החליף אותו Frankie, המתופף הקודם שלנו, כששניהם, לדעתי הם מהמתופפים הטובים בעולם כיום.

אתה נותן חשיבות רבה לתופים באלבום.
התחלתי כמתופף, ועדיין אני חושב כמתופף. כשאני כותב שיר אני חושב על הגיטרות, ועל התופים, אלה לדעתי המרכיבים שיוצרים שיר טוב, וחשוב לי שללהקה יהיו מתופפים ברמה.

בהחלט נראה כי השקעת בגיטרות בתקליט החדש. כמה ערוצים, רק של גיטרות, יש שם?
עשרות, זה חשוב לי תמיד, לשתול גרנדיוזיות במוסיקה, אני מניח ששומעים את זה.

טוב, תודה רבה על השיחה!

אלון מיאסניקוב

HAMMER - שנת״ים ל-

מסיבת METAL ענקית!

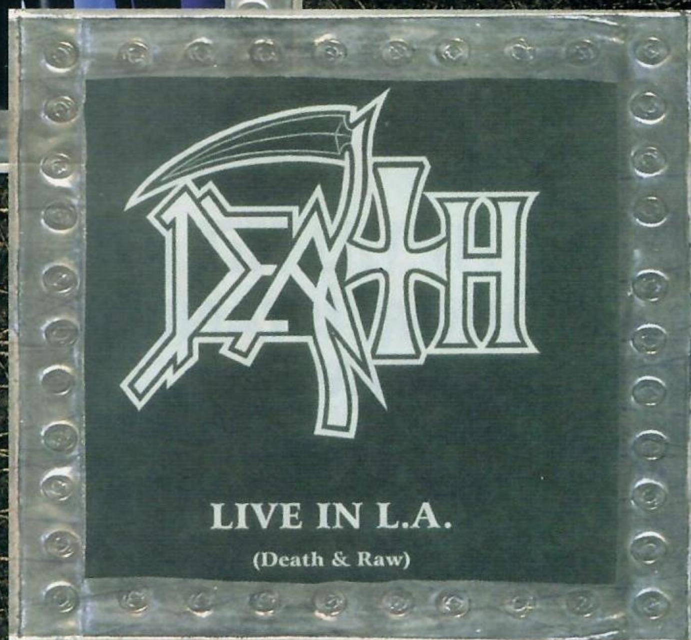
יום ראשון 26.08.2001 ב-20:30
מועדון אזימוט, רח' אלנבי 26 ת"א

מסיבת השקה

לאלבום החדש של-

GAMMA RAY
"No World Order"

ולאלבום החדש של-

DEATH
"Live in L.A. - Death & Raw"

מבחר ענק של דיסקים וחולצות למכירה

Primal Fear, Therion, Slayer, Gamma Ray, Death, HammerFall, Dimmu Borgir, Stratovarius, Vader, Manowar, Mayhem, Rhapsody, Metallica, White Skull, Morbid Angel, Judas Priest, Deicide, Nightwish, Soilwork, Edguy, Megadeth, Helloween, Machine Head, Rage, Amon Amarth, Blind Guardian, Sonata Arctica, Nile, Virgin Steele, Six feet Under, Skyclad, Rotting Christ, Vanize, Hypocrisy, Nevermore, Chinchilla

מחיר כניסה 30 ש"ח

Iced Earth
"Horror Show"
[Century Media]

פעם בכמה שנים מגיע אלבום שמשאיר אחריו ענן אבק ארוך והרבה הרבה פרצופים תוהים, שמיד ניגשים לעבודה, כדי להעתיק את המודל המצליח. זה קרה עם "Glory To The Brave", שפתח את שערי מועדון ההסתדרות, זה המשיך עם "Legendary Tales", שפתח את טרנד הדרקון נלחם בדרקון. וזה קורה עכשיו עם "Horror Show" שמחזיר ל-heavy metal את הצבע ללחיים החיוורות שלו ומעמיד בגאוות יחידה, השמורה לעילית הז`אנר, אלבום מופת, שכמו דופק באגרוף קמוץ על השולחן ומרעיד את יסודות המערכת... (שערי המועדון...).

Iced Earth נחשדו בנטיות לכיוון ה"מטאליקי" והמסחרי והיה חשש רב שהאלבום הזה יהיה אף יותר קומוניקטיבי מקודמו, אבל חששות לחוד ועובדות לחוד וזהו האלבום הטוב ביותר שיצא ל-Iced Earth מאז ומעולם. הגיטרות שלJon Schaffer נשמעות טוב ומדויק מאי פעם והשירים... אחד רודף אחרי השני ללא הפסקה, מרתון של מטאל מהשורה הראשונה, החזרת קטעי הקלידים בקטעים מסוימים נשמעת מצוין ומזכירה את האלבום "Burnt Offering" שאישית פתח בפני את ההיכרות עם Iced Earth. ניכר גם מגע-ידם של המתופף Richard Christy והבסיסט Steve Digorgio. אבל זה ממש ל-א אלבום פרוגרסיב, זוהי Iced Earth במלוא תפארתה וזהו מטאל בשיא פריחתו. יש כאן את השירים המהירים שהפכו את ההרכב הזה ללהקה מן הליגה הראשונה וגם את הבלדות המרגשות בסגנון. "A Question In Heaven", הזכור כל-כך לטוב מ-"The Dark Saga" המצוין. לעיתים משולבת מקהלה בקטעים הדרמטיים, המזכירה עוד יותר את השיר, שעכשיו ציינתי.

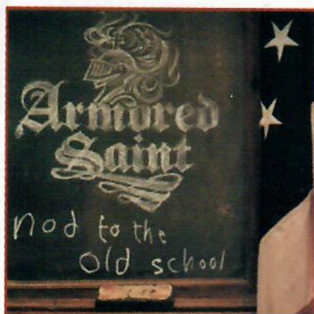
אין פה ולו רגע אחד משעמם. אין פה ולו אכזבה אחת, שום דבר. ההפקה מצוינת, כרגיל. הכאב הנשמע בשירים מעביר תחושה אותנטית של אמת הזורמת מהלהקה דרך השירים שלה אל הקהל. אין ספק שהאירועים שעבר Jon Schaffer, גיטריסט ומנהיג הלהקה בשנה האחרונה, הרכיבו והשפיעו ישירות על הצורה בה נשמע האלבום המצוין הזה. Iced Earth נמצאת ליגה מעל כל המתרחש כיום בסצינה. רמה מעל כל אותם ממוחזרי-חומרים וממציאי הגלגל.

"Horror Show" הוא ההוכחה החותכת שיש תמיד מה לחדש ושהחידוש לא חייב לבוא במקום הכללים שכולנו אוהבים ושגדלנו עליהם. זהו האלבום המעניין, האותנטי המקורי והטוב ביותר שיצא השנה והציון הנדיר אותו יקבל נשמע טבעי כל כך.

10
גידי פרסקי

את צורתה.
אפילו הבונוס המצורף לגרסה היפנית של האלבום "Coming Home" – בלדה אקוסטית בהחלט לא אופיינית למגדת'. שווה בדיקה.

8.5
בועז בר לוי

Armored Saint
"Nod To The Old School"
[Metal Blade]

לאחר הקאמבק המוצלח של הלהקה האמריקאית לפני כשנתיים, עם האלבום "Revelation", חוזרים שוב Armored Saint עם פרויקט חדש, או למעשה, ישן. האלבום, "Nod to the Old School", מחזיר אותנו לימיה המוקדמים של הלהקה, לפני מותו של דייב פריצ'רד מסרטן, לפני שג'ון בוש הצטרף ל-Anthrax. הוא כולל מיקסים חדשים לשירי ה-EP שיצא בשנת 1983 ושהיה עד עכשיו פריט אספנים נדיר. וזה לא הכל. גם השירים מהדמואים של הלהקה מן השנים 1988–1989 נמצאים כאן. אלה הן הקלטות הדמו המקוריות לאלבום "Symbol Of Salvation" עם הגיטריסט פריצ'רד.
עוד נמצאים כאן גרסת כיסוי לשיר של רובין טאואר וגירסה לקטע "Never Satisfied" של ג'ודאס פריסט וכן שני שירים חדשים: "Real Swagger" ו-"Unstable". שניהם מטאל מצוין, כמו שהלהקה הזאת וחבריה תמיד ידעו לעשות. שפן נוסף מהכובע של Armored Saint הוא גרסה אקוסטית לקטע Tainted Love והדובדבן שבקצפת, השיר "March Of The Saints" בהקלטה חדשה ומדהימה. זהו ללא ספק אחד מאלבומי האוסף הטובים ביותר ששמעתי לאחרונה, הן בגלל בחירת השירים, שניכר שנעשתה בדקדקנות והן בגלל איכות הסאונד וההפקה. בעיקר למעריצי הלהקה ולחובבי המטאל של שנות השמונים, אבל לא רק.

כרמית מזרחי

גם באינספור הרכבים נוספים ועבד על מספר פרויקטים משלו. האלבום הנוכחי, במסגרת ההרכב Moonrock, כולל ישראלי נוסף, הגיטריסט המוכשר דני שטרית. הוא נפתח בשיר הטוב ביותר שבו, לדעתי, "The Shaman Song" וממשיך עם "Mindless Creatures", שיר הנושא, שמכניס את המאזין למצב רוח של סבנטיז מטאל ותאמינו לי, זה יופי של מצב רוח. למעשה, די קשה להזכיר שיר אחד מבלי להזכיר את האחרים, כי כולם מצוינים. דבר מפתיע ודי מופלא בהתחשב בעובדה שהאלבום הזה הוקלט על ידי אביגל ושטרית באופן עצמאי, בלי גיבוי של חברת תקליטים וכמעט בלי תקציב. מסתבר שכשעושים רוק כבד לשם הרוק כבד, התוצאות המעולות לא מאחרות לבוא.

בכל זאת אזכיר את "Terror" שהזכיר לי את Iron Maiden המוקדמת מאוד מימי "Killers" ושני שירים נוספים: "Sins Of The Father" ו- "Feels Like Home". שניהם יזכירו לכם למה בדיוק התאהבתם ברוק כבד מלכתחילה.
זה משלנו, וזה פשוט מצוין!

9
כרמית מזרחי

Bonfire
"Strike Ten"
[B.M.G.]

דבר אחד צריך להיות ברור מלכתחילה, "Strike Ten" הוא אלבום נהדר לפי מיטב המסורת של Bonfire. השאלה היא האם הם מצליחים לשחזר את נפלאות הדיסק הקודם שלהם "Fuel To The Flames"? זה כבר קצת יותר קשה לומר, אבל למי זה בעצם חשוב? "Strike Ten", עמוס בשירים, כתובים היטב ומבוצעים בצורה יוצאת מן הכלל, כשאת הטון נותנים הריפים והסולואים של Hans Ziller, עם שירה מחוספסת ומלודית מבית מדרשו של Claus Lessmann, הסולן. הדיסק נפתח עם "Under Blue Sky", שהוא קטע כבד בעל קצב יותר איטי, בנוי על הריפים של Ziller, ופזמון שחוזר על עצמו שוב ושוב. שיר די טיפוסי לחמישייה הזו שמשקיעה הרבה במלודיה המגנטית של הפזמונים.
"Strike Ten" שבא אחריו, הוא כבר הרבה יותר מהיר ואנרגטי ונשמע יותר כמו ה-hard rock ש-Bonfire עשו בשנות השמונים. יש פה כמובן גם את סימני ה-southern האמריקאי שהלהקה סיגלה לעצמה בשנים האחרונות, למרות שקטעים כמו "Down To Atlanta", הם לא בדיוק מה שהופך את Bonfire להמלצת השבוע. אבל, לאחר נפילה מסוימת, הדיסק מתעלה שוב עם "Until The Last Goodbye", שלדעתי הוא השיר הטוב בדיסק ועם "Damn You" המצוין או "Any Time You Cry". כמי שבדרך כלל לא מסתיר את אהדתו ל-Bonfire, אני חייב לומר ש-"Strike Ten" לא פגע בי בקטלניות כמו "Fuel To The Flames". אבל, ככל שהקשבתי לאלבום הזה, כך אהבתי אותו יותר. Bonfire ממשיכים לעשות את שלהם, בצורה הטובה ביותר ובסופו של דבר, כשמו של אחד השירים בדיסק, זה בסך-הכל "Good Time Rocknroll". אז קדימה תפתחו בקבוק בירה קרה, תכניסו את "Strike Ten" למערכת ואני מבטיח לכם good time, והרי בשביל זה אלוהים נתן לנו hard rock ואת Bonfire, כדי לספק את זה.

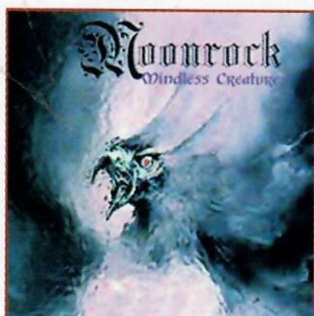
9
Amit

Megadeth
"The World Needs A Hero"
[Metal-Is]

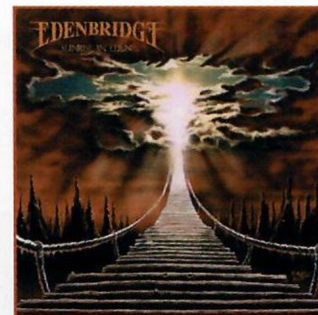
עברו כבר שבע שנים מאז הוציאה מגדת' את "Youthnasia", אלבום שמסמל מבחינתי את שיאה של הלהקה. לאחר שתם סיבוב ההופעות שליווה את האלבום, היו תמיד דיבורים על כך שהאלבום הבא יהיה חזרה לשורשים ויישמע כשילוב בין "Rust In Peace" ל-"Peace Sells". מאז הוציאה הלהקה את "Cryptic Writing", שהיה אלבום בהחלט לא רע, אבל עדיין לא ענה על הציפיות ואת "Risk" – אלבום שלקח סיכון בהחלט לא מחושב והיווה שינוי סיגנון טוטאלי ושפל מוסיקלי קיצוני. מגדת' עברה גם משבר בשינוי ההרכב – בתוך שנתיים חצי מההרכב נטש: המתופף Nick Menza והגיטריסט האגדי Marty Friedman נטשו לצורך עבודה על פרויקט סולו. אבל דווקא כשנראה שמגדת' כבר הגיעה לסוף דרכה החליטו מסטיין ושותפיו: אלפסון הוותיק והחדשים בחבורה פיטרלי ודגרסו, להכנס לאולפן ולהקליט אלבום חדש – "The World Needs A Hero".

גם הפעם, לפני שיצא האלבום, היו שמועות שהוא יהיה "חזרה לשורשים..." ו"חזרה לסאונד הברוטלי..."; אלא שהפעם השמועות הפכו למציאות. האלבום החדש לא נקשר בשום אופן ל-"Risk" עד שקשה לעיתים להאמין שאותה להקה הוציאה את שני האלבומים. כבר מהצלילים הראשונים של "Disconnect" – השיר הקצבי הפותח את האלבום, "Moto Psycho", התקליט שיצא כבר כוידיאו קליפ, דרך השיר ה"רומנטי" (רומנטי סטייל מגדת') "1000 Times Goodbye" ו-"Return To Hangar", המהווה המשך לסאגה "Hangar 18" – אין ספק שמגדת', עם כל הקשיים שעברו, לא רק שנשארים על המפה אלא גם קובעים

Moonrock
"Mindless Creatures"
[Hantarish]

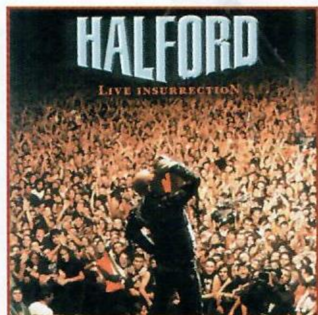
האלבום הזה של הרכב בשם Moonrock בהנהגתו של שמוליק אביגל, הוא ההפתעה הטובה ביותר עבורי השנה. אביגל עזב את הארץ לטובת הולנד בשנת 1979 וכיום חי בארצות הברית. הוא היה חבר בלהקת Hammerhead, הקליט את "Diamond Dreamer" עם Picture ואת "Heavier Than Thou" עם The Rods. הוא היה חבר

Edenbridge
"Sunrise In Eden"
[Massacre]

אני מניח שניתן להבין את כל אותן קבוצות נערים מענטזי–עכוז, הקופצים כמו פטריות רקובות אחרי הגשם וקוראים לעצמם boy bands. אמנם להקות "מופת" כמו Take That עשו כסף רב מאד ואפשרו לאותם מנשכי כריות ש"שרו" בהם להגשים את כל הפנטזיות עתירות הסם שלהם. אני יכול להבין גם את גל הקטינות הפורנוגרפיות המחקות את הצלחת ה–Spice Girls, הן פשוט רצו להוכיח שלא צריך כשרון, או קול טוב, או תא מוח בודד כדי להצליח, מספיק צמד עופרים והרבה תנועות מסונכרנות על–ידי כוריאוגרף נגוע איידס. אבל, כן, יש לי משהו נגד להקה שמחקה את Nightwish, כולל יענ'י מוסיקה סימפונית, סולן זכר , וסולנית נשית. אין ל–Edenbridge את הכשרון של Nightwish, לא את הקול המופלא של הסולנית, לא המוסיקה, לא הסאונד, ולא כלום. אני מסרב להאמין שהם ציפו להצליח עם מה ששמעתי בדיסק, אולי הם פשוט רצו לצחוק קצת, את זה אני יכול להבין, יש לי הומור בריא, אבל למה לא יכלו לשמור את הבדיחה שלהם בין החברה, וכך לא לבזבז זמן האזנה יקר???

4
אלון מיאסניקוב

Halford
"Live Insurrection"
[Metal-Is]

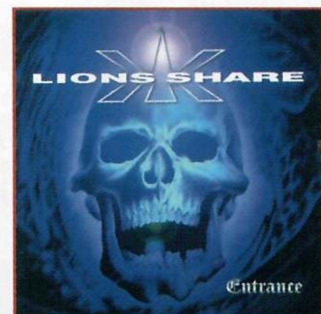
יותר מעשור עבר מאז פרש אחד הסולנים הגדולים של עולם המטאל מלהקתו האגדתית Judas Priest, ומאז פרש נראה היה כאילו לא מצא את עצמו ולא זכה להצלחה אליה הוא ראוי.

אחרי שהקים שני הרכבים בינוניים למדי: Fight ו–Two – שני הרכבים, שלא התקבלו באהדה מרובה והחזיקו מעמד זמן קצר, פתח Rob Halford את המילניום בהרכב חדש שהחזיר את מעמדו למקומו הטבעי והצדיק את הכינוי שדבק בו: "The Metal God".

אחרי אלבום האולפן היחיד (והמצוין) - "Ressurection" שהוציא ההרכב, ולאחר סיבוב הופעות מעולה לא פחות, יחד עם Iron Maiden, מוציא Halford אלבום הופעה כפול. האלבום מכיל מכל טוב: שירים מתוך האלבום האחרון שלו ומההרכב Fight, שירים מימיו הזוהרים ביותר של המטאל ומתקופת השיא של Judas Priest, דואט משותף עם Bruce Dickinson שיתפתח בעתיד הקרוב לאלבום משותף של הצמד ושל סולן אגדי אחר Geoff Tate , סולן להקת Queensryche, וגם שלושה שירי אולפן חדשים.

דבר אחד שקצת פוגם באלבום מלוטש כל כך הוא הסאונד המשתנה משיר לשיר. מדוע להוציא אוסף של שירים שהוקלטו בהופעות שונות ובסאונד צ'ק במקום להוציא הופעה אחת מלאה מערב אחד ולהעביר את החוויה המלאה של אותו ערב לאלבום. אבל, אם לא נדקדק בפרטים דבר אחד ברור: רגע לפני יום הולדתו ה–50 (!) מוכיח Halford, כי אינו עוד רוקר מזדקן, והוא מוציא מתחת ידיו את אחד מאלבומי ההופעה הטובים ביותר שראה עולם המטאל.

9
בועז בר לוי

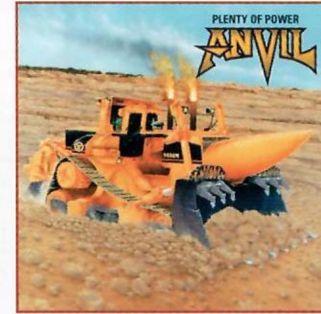

Lions Share
"Entrance"
[Massacre]

אלבומה הרביעי של Lion's Share מוגדר, שלא בצדק, כפאואר מטאל. אין הגדרה יותר חוטאת לאמת מזאת. זהו בשום אופן לא פאואר. מלחמות וחרבות נוסח HammerFall ואפילו לא פאואר קשוח וישיר יותר דוגמת Warrior או Zanister. החמישייה השוודית מגישה לנו כאן אלבום מצוין, שניתן לומר עליו שהוא פשוט רוק כבד, בלי יותר מדי התחכמויות מיותרות. הוא מזכיר את הרוק הקלאסי של לד זפלין משנות השישים והשבעים, את ג'ודאס פריסט בתחילת הדרך, את White Lion ואפילו את הסקורפיונס בימים הטובים שלהם. רוב האלבום מנוגן בקצב איטי יחסית, אך עם זאת – כובש. שינוי מרענן בימים אלה, כשרוב הלהקות כמו אחוזות תזזית וכאילו מתחרות ביניהם על תואר הלהקה שמנגנת הכי מהר בגלקסיה. השיר "War Machine", למשל, הוא מסוג השירים שנשארים בראש ולא עוזבים אותך הרבה זמן אחרי שהפסקת לנגן אותם ושממילא מתקשים להפסיק לנגן אותם גם אחרי שעות. גם "On And On" מעולה.

טוב לדעת לא רק שיש עוד להקות חיות וקיימות שעושות עדיין מוסיקה כזאת, אלא גם שיש להקות שעושות את המוסיקה הזאת טוב. בהחלט מומלץ.

9
כרמית מזרחי

Anvil
"Plenty Of Power"
[Massacre]

מה קורה פה? אני יודע שהחבר'ה האלה וותיקים. הקנדים האלה עושים מטאל בערך מהתקופה שאני ינקתי, והם בנו לעצמם קהל קבוע של מאזינים, כך שהם יכולים להרשות לעצמם להוציא דיסק אחר דיסק, לא ממש לפרסם את עצמם, ואפילו לא להוציא דיסק טוב. Plenty of power??? עם בולדוזר על העטיפה??? הפזמון של השיר הולך ככה: plenty of power, plenty of pow-er וכו' וכו'. בוגר מאד. בחייאת דינק הם יודעים לנגן, אני מוכן להודות, אחלה גיטריסטים ובס מקצועי וטוב של Lips, סולן הלהקה. אבל השירים כל כך מטומטמים שלאחר ההאזנה חשתי את ה–.i.q שלי צונח למפלס הנוכחי של הכנרת.

למה הם מתעקשים לא להתקדם לשום מקום? מה עוד שהמקום הראשוני שלהם, הוא בשום מקום שמעניין אותי.

4
אלון מיאסניקוב

Kamelot
"Karma"
[Noise]

זהו האלבום החמישי ללהקה האמריקאית/נורבגית, שציפיתי לו די בקוצר רוח. למען האמת, אחרי האלבום הקודם והמעולה "The Foruth Legacy", שיצא בשנת 1999. הדבר הראשון שמבחינים בו הוא ההפקה המהוקצעת, המקצועית, הנקייה והאיכותית של צמד מפיקי העל הגרמניים Sascha Paeth ו–Miro. למרבה המזל, הכשרון של המפיקים לא מצליח להאפיל על המקוריות המתפרצת של הלהקה. האלבום נפתח בקטע אינסטרומנטלי, שאני אישית מצאתי כקצת שגרתי מדי, אף על פי שכבר שמעתי כמה וכמה דעות שונות בנושא. השיר הפותח, "Forever", הוא התחלה הרבה יותר טובה. השירה של הסולן חאן, שזהו לו האלבום השלישי עם Kamelot, היא הדבר הבולט הבא באלבום אחרי ההפקה המושלמת. בשילוב קטעי פסנתר והשפעות סימפוניות ברורות, יוצר סגנון השירה הזה תוצאה ייחודית ויפהפייה. השיר "The Spell", הוא אולי הדוגמא הטובה ביותר לשילוב המנצח בין ההפקה הטובה והכשרון של הלהקה. בשמיעה ראשונה היה נדמה לי שהאלבום לא כבד כל כך, אבל אחרי שהגברתי קצת את הווליום והגיטרות של יאנגבלאד התחילו מנסרות בחלל החדר, לא נותר שום מקום לספקות מסוג זה. עוד באלבום בלדה נוגעת ללב בשם "Don't You Cry", המוקדשת לאביו המנוח של הגיטריסט תום יאנגבלאד והשיר הסוחף Across The Highlands, מתוך הטרילוגיה המשובחת Elizabeth.

אתר האינטרנט של Kamelot נמצא בכתובת http://www.kamelot.com

8
כרמית מזרחי

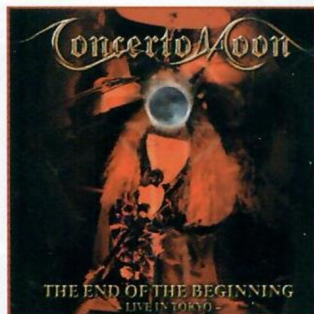
Custard
"For My King"
[B.O. Records]

האלבום הזה יכול אולי להיחשב כמוצר ארכיאולוגי, משום שהוא נמצא בהישג יד כבר מספר חודשים. אבל, למרות זאת ובזכות העובדה שלאחרונה אין שפע של אלבומי power metal טובים באמת, כדאי עדיין להתייחס אליו ויותר מזה להמליץ עליו בחום. למרות ששם הלהקה הוא אחד השמות האידיוטיים ביותר ששמעתי אי פעם, (אלא אם יש להם סיבה לכך, ואני מתכוון לברר בקרוב), Custard הוציאו תחת ידם אלבום למופת ועם אחד הזמרים המדהימים ששמעתי וראיתי. כבר הרבה זמן יש להם את כל מה שצריך כדי להפוך לדבר הבא של סצינת ה–power metal.

בין עשרת הקטעים המרכיבים את האלבום הזה, אפשר לציין את "Up To The Sky" המגיע לאחר ה–intro המקובל ומפציץ אותנו עם metal המזכיר מאוד את הקלאסיקות מתוך אלבומי ה–"Keepers" של Helloween וגם מעלה את התהייה איפה היה Guido Brieke כש–Michael Kiske עזב את Helloween (כנראה עדיין בגן).

הסולואים, המלודיה, הכוח והשירה, הכל מתחבר בשלמות לקטע שניצב בצורה שווה עם כל מה ש–HammerFall עשו בדיסק האחרון שלהם, רק עם זמר בשתי דרגות מעל השוודים. "I Know You" ממשיך באותו כיוון וגם מעריצי Maiden ילקקו את האצבעות עם הקטע הזה (ומגיע להם לאחר העינויים שהם עוברים בשנים האחרונות). את הצד היותר מלודי והאיטי אנחנו מגלים ב–"Charons Call" ו–"For My King", והוא מגיע לשיאו עם "Freedom For All", שהוא קטע מיד–טמפו נהדר עם תמיכה של קלידים ועם מלודיה סוחפת, שמציג את הכשרון של החבר'ה האלה, לכתוב שירים ברמה ובאיכות שהיא מעבר לבינוניות המקובלת והמצופה מהרכבי power metal שבתחילת דרכם. זהו הדיסק השני ש–Custard מוציאים והראשון עם Guido Brieke כסולן. ואם זה מה שהם מסוגלים להציע כשהם עדיין נחשבים להרכב זניח וללא הפקה רצינית, אפשר רק להתפעל ולקוות שאיזה מפיק רציני ייקח אותם תחת חסותו ויוציא מהם את מקסימום הפוטנציאל שטמון בהם. בדיסק הזה שלהם אנחנו מקבלים רק חלק ממנו, אבל עדיין, עשרת הקטעים פה הופכים את "For My King" לאלבום ששווה לעשות את המאמץ ולהשיג אותו.. ואת Custard. הפתעה בהחלט נעימה.

8
Amit

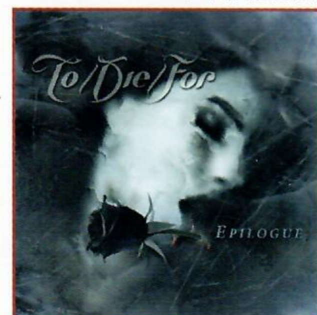

Concerto Moon
"The End Of The Beginning"
"Live In Tokyo"
[LMP]

וידוי: יש לי בעיה עקרונית עם אלבומי הופעה. מצד אחד אין להם את אותו ניקיון–צליל והפקה מושלמת של אלבומי אולפן ומצד שני, נראה לי, שרובם גם לא מצליחים לתפוס את אותה תחושה מחשמלת שקיימת באוויר בזמן הופעה חיה. למרות זאת ובמידה לא מבוטלת תודות לגירסת הוידיאו של האלבום (הדיסק השני שני האלבום), הצלחתי להתחבר, די בקלות לאלבום ההופעה של הלהקה היפנית Concerto Moon. האלבום הוקלט בטוקיו ובמהלכו, משך שעה וחצי, נותנת הלהקה לב ונשמה לאלפי יפנים שיוצאים מדעתם מרוב התלהבות והתרגשות, אפילו יותר מהרגיל אצל יפנים הסאונד די טוב וקונצ'רטו מון, שמנגנים רוק כבד מלודי א–לה Malmsteen ו–Deep Purple, לא עושים אינטרפרטציות מוזרות מדי לשירים ולא ממציאים ריפים חדשים בזמן ההופעה. מהלכים כאלה בדרך כלל מעצבנים אותי לחלוטין. אהבתי במיוחד את הביצוע לשירם

הקלאסי "Time To Die" ואת הקטע "King Of The Judas". חבל רק שהם לא ניגנו את "Halfway To Sin" שאהבתי מהאלבום האחרון.

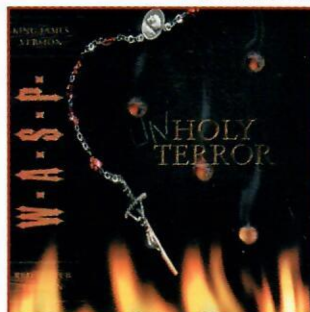
7
כרמית מזרחי

To/Die/For
"Epilogue"
[Nuclear Blast]

לאט אבל בטוח כובשת לה פינלנד את מקומה כעיר הבירה החדשה של המטאל עם דת' ובלאק בקצה אחד ופאואר בקצה השני. אלבום שני ונהדר ללהקת הגות' מטאל הפינית הזאת, לאחר "All Eternity", שיצא לפני שנתיים, רק מחזק את מעמדה של הארץ הצפונית. עם הבסיסט הקודם שלהם במקום מיקה קויסמה שעזב, To/Die/For מגישים אלבום מעולה. פרוגרסיב במינון נכון, גיטרות נמוכות, הופעת אורח של מרקו מסינרג'י והרבה אוירה. שיר הפתיחה "Crimson Twins" מצוין ונותן את הטון הנכון. השיר השני, "Veil Of Tears", שמזכיר מאוד את דפש מוד, כבר סוחף לגמרי. אהבתי גם את "In Solitude" ואת "Immortal Love". פחות אהבתי את "Hollow Heart", שדווקא הוא נבחר על ידי הלהקה לצאת כסינגל, כנראה בגלל שהוא יותר כבד מהאחרים ועם יותר דגש על הגיטרות. גם השיר האחרון, "Garden Of Stones" ראוי לציון, במיוחד בגלל הקטע האינסטרומנטלי היפהפה והארוך, אם כי קצת יותר מדי ארוך, למעשה. השילוב בין האזוטריות של הגותיות והפרוגרסיב לבין מלודיות טובות ומילים קליטות הוא כאן המפתח להצלחה. אלבום נפלא.

9
כרמית מזרחי

W.A.S.P.
"Unholy Terror"
[Metal-Is]

זהו כבר האלבום השלישי ש-W.A.S.P. מוציאים מאז חודש שיתוף הפעולה של Blackie Lawlles עם Chris Holmes הגיטריסט ולאחר שני דיסקים מאכזבים שהראשון שבהם "Kill Fuck Die", היה ניסיון מאוד לא מוצלח להיות אופנתיים וב-"Helldorado", שהגיע אחריו, מצאנו רק ניצוצות של איכות אמיתית. "Unholy Terror" לוקח אותנו, או בעצם מחזיר אותנו, אל הסאונד ואל הרמה המוסיקלית שמזכירים מאוד את הימים היפים של "The Headless Children" ו-את "The Crimson Idol". מבחינתם של רבים ממעריצי הלהקה ואני בתוכם, שני האלבומים האלה היו השיא שאדון Lawllees הגיע ככותב שירים, כך שקצת חבל שהוא נתן לנו לחכות עשר שנים כדי לשמוע ממנו משהו דומה. אבל! יותר טוב מאשר אף פעם לא, ועם קטעים כמו "Let It Roar", "Loco-Motive Man" או "Charisma" הנהדר, W.A.S.P. מוכיחים שעדיין לא אבד מגע הקסם שלהם ואנחנו יכולים שוב ליהנות מ-metal בומבסטי וסוחף, מהשירה המצמררת ומלאת הרגש של Blackie Lawlles ומשילוב הגיטרות הנהדר שלו ושל Chris Holmes שנוכחותו חשובה בסופו של דבר, בעיקר בהופעות חיות. מי שראה אותם יודע על מה אני מדבר. אז נכון שיש גם מספר נפילות והאלבום אינו שומר על סטטוס קוו של מצוינות, מה שעדיין לא מפריע ליהנות ממנו מתחילתו ועד סופו. Blackie Lawlles, הוא מוסיקאי מאוד מוכשר, שבעשור האחרון כנראה יצא להפסקה. "Unholy Terror" הוא התזכורת האמיתית למה הוא מסוגל

8.5
Amit

Ayreon
"Ayreonauts Only"
[Transmission]

זה לא דיסק חדש שלו, מצטער. הגאון Arjen Lucassen יוצא Vengeance, עובד כבר די הרבה שנים עם הפרויקט המכונה Ayreon, מעין צירוף נגנים מלווה במגוון סולנים וסולניות שעושים ספק רוק מתקדם ספק רוק כבד חללי ומצוין. לאחר צאת תקליטו הקודם נשארו ככל הנראה די הרבה חומרים שונים ומשונים שאותם הוא אסף יחד עם עוד מספר דמואים, עוד כמה גרסאות חדשות לשירים ישנים, ורצועה חדשה מהתקליט החדש שלו, פקרויקט מטאל אמביאנט שאפתני. תראו, טוב, זה עדיין. אי אפשר להפסיד כשאלה בדיוק אותם שירים מעולים מהתקליט הקודם כשסולנים מצוינים שרים אותם. בשיר הראשון מחליף Damian Wilson את Bruce Dickinson, מה שיוצר הבדל די רציני באיך שהשיר נשמע. בשיר השני שר Robert Soeterboek את השיר שהושר על-ידי Timo K. מ-Stratovarius, לטעמי בגרסא מוצלחת יותר. הכיוון הוא אותו כיוון כמקודם - מטאל עשיר, עמוס אפקטים, גיטרות שנהנות מהסאונד הטוב ביותר בצד הזה של ממלכת הרוק. סיכום - מומלץ, בעיקר למעריצים, או למי שלא שמע אותו עדיין.

אלון מיאסניקוב

Taraxacum
"Spirit Of Freedom"
[MTM]

להקה בדרך כלל היא סך-כל מרכיביה, אם האנשים מוכשרים, התוצאה המוסיקלית טובה. אני מניח שניתן לומר זאת גם על הדיסק הזה, למרות שהוא אולי פחות טוב מלהקות המקור שמהם באו חברי ההרכב. הסולן, הוא כבר התחלה מצוינת. Rick, הסולן של Steel Prophet, אחד הסולנים הטובים כיום בז'אנר ה-power לדעתי. קול ייחודי, נוסק לגבהים, ובעל רגש רב בשירה. על הגיטרה, גיטריסט להקת Edguy. על הקלידים, קלידן Rough Silk, שנחשב לאחד הקלידנים המכובדים ביותר בז'אנר. אבל, התוצאה - למרבה הצער - ככה ככה. התקליט נהנה מסאונד מצוין, ואין לי מילה רעה להגיד על הנגנים ועל הסולן הנפלא, אבל השירים קצת מבלבלים אותי, זה לא ממש מטאל אמריקאי, זה לא power גרמני, זה מעין שילוב מקצועי בין השנים. הנגינה מהירה, השירה מעולה, הייתי משייך את הדיסק ל-power metal, אבל רבים מהלחנים נוטים יותר ל-heavy גרמני, מהזן שמחקה את האמריקאי, כלומר, שניצל מטאל טהור, כל הקציץ הזה קצת מבלבל. אני לא אומר שהוא לא טוב, יכול להיות שאחרי יותר האזנות, אוהב את הלהקה הרבה יותר, אבל כרגע, הוא לא יותר מתקליט טוב.

8
אלון מיאסניקוב

The Reign Of Terror
"Sacred Ground"
[LMP]

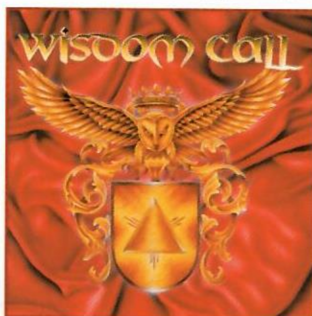
זהו האלבום השלישי של הלהקה הזאת, המונהגת על ידי הגיטריסט ג'ו סטאמפ והסולן מייק ווסרה, שעבד בעבר עם Yngwie Malmsteen. האלבום יוצא לאחר ארבע שנות שתיקה. והכל הם עושים בסדר, באמת. הסולן בסדר, הגיטרות בסדר, התופים בסדר, הכל בסדר. אפילו את ההפקה הם עשו בעצמם בסדר גמור. רק שהבסדריות הזאת נושקת כבר לסתמיות ולשעמום. איך אומרים, לא ממריא. האלבום הזה פשוט לא ממריא. אפילו הניסיונות שלהם לכתוב שירים קליטים וקצת יותר מסחריים, כמו השיר "Last Time", למשל, לא ממש מצליחים. אין כאן ולו שיר אחד לרפואה שיסחף את המאזין ויצא מהמרובעות המוסיקלית הכללית של "Sacred Ground". לסיכום, רק אם אתם ממש חייבים מסיבות של חיבה לחומר המוקדם יותר של הלהקה או מאיזושהי סיבה עלומה אחרת השמורה עמכם.

6
כרמית מזרחי

Jacobs Dream
"Theater Of War"
[Metal Blade]

Jacobs Dream, עלו על פורמולה מוצלחת, הם לא מנסים להגיע רחוק ממה שידם משגת, אסביר: הם עושים power metal, בסיסי, טוב, מלודי ולא מתיימר. לא תמצאו כאן את הפזמונים הגדולים של Edguy, אין כאן הימנוני הסתדרות מרשימים, אלא רק מטאל טוב, יציב, נעים להאזנה. הסאונד שלהם השתפר מעט מאז התקליט הקודם. לגיטרות יש סאונד פריך יותר, והסולן ממוקם יותר טוב במיקס, אבל עדיין נראה לי שהפקה ממש טובה תעשה ללהקה הזאת פלאים, כי הם יודעים לנגן. אין להם שום Malmsteen בלהקה, אבל הגיטריסטים עומדים יפה ביחד, המתופף נותן חטיבת קצב חזקה, והשירים בנויים באופן לא מורכב מידי, אותה נוסחא שהפכה את הדיסק הראשון להצלחה נמשכת גם כאן. את נקודות ההשוואה ניתן למתוח בעיקר ללהקות כמו Iced Earth, בגרסא קצת פחות מהוקצעת, אבל מועשרת בשטיח של קלידים שנותן ללהקה עוד נופך מעניין. הדיסק נפתח יפה עם "Sanctuary", שנותן מקצב מתגלגל של מטאל אמריקאי טוב, וממשיך עם שירים שקטים כמו "Sarah Williams" הלא אופייני. בסך-הכל, חומר טוב, לא מתיימר, נטול פלצנות, ומומלץ.

8,5
אלון מיאסניקוב

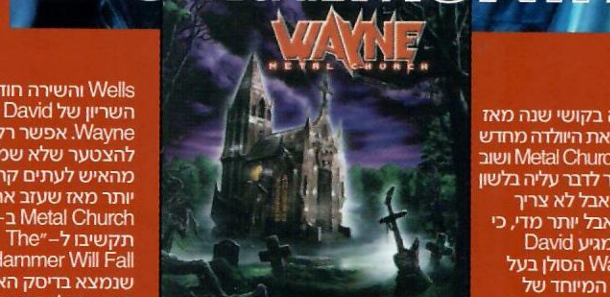

Wisdom Call
"Wisdom Call"
[Massacre]

אלבום בכורה ל-Wisdom Call, המונהגת על ידי כריסטיאן ליליירגן, סולן להקת הרוק-כבד המלודי נארניה. הפעם הוא מציג בפנינו להקת פאואר מטאל מלודי, שמלבד ליליירגן כוללת את מתופף נארניה אנדראס יוהנסון ואת אנדאס אולסון ופר האלמן מ-Stormwind. האלבום ברובו שונה שינוי די מהותי מעבודתו של ליליירגן בנארניה. אפשר לראות זאת כבר בשיר הפתיחה "Power From The Sky". בכל זאת ניתן לאתר קווים דומים לחומר של נארניה בשיר "Wings Of Tomorrow", למשל, שלא נופל ברמתו משאר השירים המצוינים שבאלבום, שהופק על ידי מיק נורדסטרום. רוב הדמיון בין שתי הלהקות מצוי במילים, שחלקן נכתבו בשיתוף לארס כריס מלהקת Lions Share. ככלל, השירים עוסקים באמונה וכוללים בתוכם מוטיבים דתיים ונוצריים.
השיר "I Believe" למשל, שיר מטאל חזק, אחד הטובים באלבום, עוסק באמונה, כמו גם הקטע המשובח "Through Fire". מעניין לראות איך יתקבלו הרעיונות הנוצריים הללו של Wisdom Call בסצינת המטאל העולמית, בהתחשב בעובדה שזה מספר שנים דורכת Narnia במקום ולא מצליחה להתפרסם בגדול מחוץ לשבדיה, גם בגלל אותה אדיקות מובהקת. אף על פי שכל השירים באלבום שומרים על רמה זהה של איכות, ראויה לציון במיוחד הבלדה הקטנה והעדינה "Hold On To The Truth". עם מלודיות משובחות. הלהקה מצליחה לא ליפול לקלישאות שחוקות לכל אורך האלבום. אין זכר לשטאנציות בשירים או לחזרה מיותרת על מרכיב כלשהו. כשהם חמושים במוסיקה טובה ובמנגינות חזקות, Wisdom Call מביאים כאן הוכחה ניצחת, שאפשר לעשות פאואר מלודי טוב בלי דרקונים, חרבות וגימיקים.

8.5
כרמית מזרחי

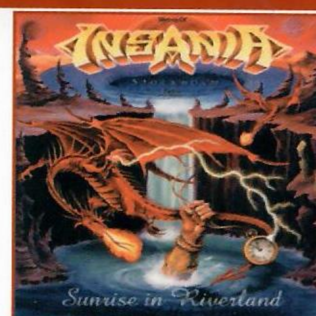
ALBUM OF THE MONTH

Wayne
"Metal Church"
[Nuclear Blast]

עברה בקושי שנה מאז חגגנו את היוולדה מחדש של Metal Church ושוב אפשר לדבר עליה בלשון עבר, אבל לא צריך להתאבל יותר מדי, כי הנה מגיע David Wayne הסולן בעל הקול המיוחד של הלהקה הזו ובשיתוף פעולה עם Craig Wells הם דואגים שלפיד ה-metal של הכנסייה יישאר דולק. למרות שזה די ממזרי לשחרר אלבום סולו הנקרא "Metal Church" ולמרות הבלבול שזה יוצר ברגע הראשון, זה לא משנה את העובדה שהדיסק הזה של Wayne הוא ה-comeback האמיתי של Metal Church. בשלושים ותשע הדקות שהאלבום סוגר הוא מספק לנו עשרה קטעים שכאילו (ואולי לא כאילו) נלקחו מימי ה-thrash היפים והמצליחים של אמצע שנות השמונים. אפילו הסאונד נשמע מיושן (אלא אם כן הווקמן שלי מחורבן). אין פה שום ניסיון להיות עכשוויים או להישמע באיזושהי צורה יותר מודרניים והכל בנוי בפשטות על הריפים המנסרים של Wells והשירה חודרת השריון של David Wayne. אפשר רק להצטער שלא שמענו מהאיש לעתים קרובות יותר מאז שעזב את Metal Church ב-'87. תקשיבו ל-"The Hammer Will Fall", שנמצא בדיסק האוסף המצורף לעיתון ואני בטוח שהצוואר שלכם יתחיל לזוז מעצמו. עוד קטעים מרשימים הם "Soos Creek" או "Ballad To Marianne", המערבב בתוכו קטעים איטיים ומלודיים עם נגינה מהירה וסולואים מרשימים של Wells, את ה-metal ש-Wayne נותן, או נותנים לנו, כמו ברנדי יקר-מציאות. זהו ניגוד גמור לכל הסימפוניות והתחכומים שהז'אנר הזה עוסק בהם כיום ויש בו את כל הרגש, התמימות והייחודיות שהיה ב-heavy metal ועדיין כל כך מאופיין בהם, מומלץ ביותר!

9
Amit

Insania
"Sunrise In Riverland"
[No Fashion]

לכל אלה מבינכם שסוגדים ל-speed/power metal, לאלה שמזילים ריר ומפוצצים את הראש עם להקות כמו Stratovarius, Sonata Artica, או Helloween, הנה הבשורה החדשה משוודיה וזה הרבה יותר מבשורה, זו פצצה אמיתית עם "Sunrise In Riverland" Insania משיבים לתחיה את ה-heavy metal ש-Helloween נתנו לנו בשנות השמונים עם האלבומים הקלאסיים שלהם. אז נכון שהרבה להקות עושות זאת, אבל אין הרבה הרכבים שעושים זאת בצורה כל כך טובה ומשכנעת כמו השישיה הזו משטוקהולם. ואני בהחלט לא צריך להמתין לסוף הביקורת הזאת כדי לומר לכם ש-"Sunrise In Riverland" הוא אלבום חובה!! הדיסק נפתח דווקא בקטע אינסטרומנטלי שנקרא "Finlandia" ואם זו מחווה לוודקה אז דיינו. כמעט לתוכו נכנס הקטע השני "The Land Of The Wintersun", שש דקות של בומבסטיות מלודית עם הרבה גיטרות, דאבל בסים ושירה הימנונית, קטע שמזכיר מאוד את Stratovarius.

הסיפור נמשך בצורה דומה פחות או יותר עד לקטע השביעי "Heading For Tomorrow", בעל הפזמון היותר דומה ל-"Eagle Fly Free" וממנו הלאה. בחמשת הקטעים הנותרים Insania מעניקים לנו שפע של metal המבורגרי (המבורג) לתפארת, מלא בסולואים, הרמוניות ובסאונד גיטרות נהדר של Henrik Juhano ו-Niklas Dahlin, שירה מרגשת ובעלת עצמה של David Henriksson והרבה הרבה תופים וקלידים. קטעים כמו "Dangerous Mind", "Seasons Of Life", "Tears Of Nature" ו-"Time Of The Prophecies", מלאים בקסם ובמלודיות סוחפת שיגרמו לכם לגנוח בסיפוק. זהו epic אמיתי שאם Helloween היו חתומים עליו, הדיסק הזה היה מוגדר כקלאסיקה אמיתית. "Sunrise In Riverland" נותן לנו שישים דקות מרוכזות של metal אירופאי נהדר וכשתכניסו את האלבום הזה לדיסקמן או למערכת, יהיה לכם קשה מאוד להוציא אותו - דבק מגע אמיתי. ואפילו לא הזכרתי את העטיפה היפיפייה של הדיסק הזה

9
Amit

Rawhead Rexx
"Rawhead Rexx"
[AFM]

אז מה עולה לכם בראש למשמע המילה heavy metal? דרקונים? תשכחו מזה! מועדון ההסתדרות? תשכחו גם מזה! קיטש דביק והימנוני נצחון ממלכת הפלדה? גם מזה תשכחו...

Rawhead Rexx מביאים אותה באלבום בכורה מצויין ששובר את כל הסטיגמות האלו ומחזיר את הסגנון למקומו האמיתי ומוציא אותו ממעמדו הנמוך לו נקלע בשנה שנתיים האחרונות לאור שיטפון הזבל שהגיע לאחר הצלחת HammerFall, פה יש heavy metal ישר מהבטן ובלי חוכמות, בכל ריף בכל קטע בכל מכה בתופים מרגישים מייד שהלהקה הזו נושמת-אוכלת-מחרבנת heavy metal ורק את זה...האלבום נפתח בקטע Intro ארוך ומפחיד המזכיר את הפתיחות של להקות כמו Demon משנות השמונים המוקדמות אבל פה נגמר הדימיון...Rawhead Rexx נותנים בראש ולא רואים בעיניים... יש כאן שירים מצויינים כמו "Town Of Skulls" המצויין שפותח את האלבום, יש פה מהירות שמזכירה מעט את Grave Digger, זמר עם ביצים מפחידות שמוצאים ר-ק בארה"ב (ויסלחו לי חסידי המבורג למיניהם) ריפים כבדים, שירה מפחידה גבוהה מכשפת ועוטפת מכל הכיוונים... הקונספט הכללי הוא אימה אימה ושוב אימה, עטיפת האלבום מאד מקורית ומזכירה לי את ה-heavy/thrash של שנות השמונים העליזות. האלבום שופע השפעות מהסטייל ומהשנים הללו אבל עדיין נשמע מקורי ומעניין בסגנון שבו המילים "מקורי" ו-"מעניין" הם מילות גנאי...

Rawhead Rexx הצליחו לתת לנו פה אחלה של פתיחה, אחלה של אלבום בכורה המעמיד את רף הציפיות גבוה לקראת האלבום השני שבטח יגיע בעוד שנה וחצי בערך, בינתיים יש פה את אחד מאלבומי ה-heavy metal הטובים של השנה מלהקה שזו יריית הפתיחה שלה, מעניין איזה עוד נשק יש להם במחסן...

8
גידי פרסקי

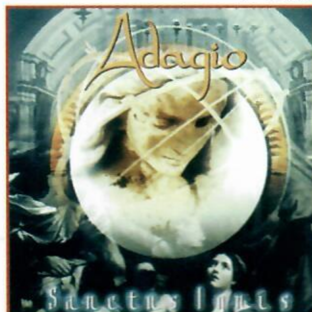

Paragon
"Steelbound"
[Remedy]

הדעה החיובית שלי על האלבום הזה של Paragon נובעת בעיקר מההפתעה לגביו. Paragon נמצאים בסביבה כבר די הרבה שנים ועד היום הם לא הצליחו לעלות אל מעבר לרף של בינוניות ומטה. זאת גם אחת הסיבות שהם די אנונימיים מחוץ לארצם, הדיסקים שלהם היו כוללים שיר או שניים טובים והשאר היה שעמום אחד גדול, אבל עם "Steelbound" יש לנו כבר עניין עם מוצר יותר מעניין. והרבה כנראה בזכותו של Piet Sielck (Iron Savior) שאחראי על ההפקה.

ב-"Steelbound" אפשר למצוא הרבה שירים כבדים וקצביים עם פזמונים ברמה וגם הסאונד נשמע שהשקיעו בו יותר מאלף מרקים. הטקסטים המאוד מלחמתיים ומשפריצי הדם משתלבים היטב עם המוסיקה. ולדפיקת ראשים או נפנוף אגרופים הדיסק הזה הוא מתנה משמיים. שלושת הקטעים שפותחים אותו "Steelbound", "Thunderstorm" ו-"Death Squad" האדיר, הם דוגמאות טובות לשיפור שחל ברמת השירים שהחבר'ה האלו כותבים, הם קליטים, כבדים ונשמעים טוב, מעבר לפיצוצי הדיסטורשן והתופים. עוד קטע נהדר הוא "Burning Bridges" שכמו מספר קטעים אחרים, מזכיר את החומר של Iron Savior. Piet Sielck אמרנו כבר?? החמישייה הזו מהמבורג לא מסתירה את דבקותם וסגידתם המלאה ל-heavy metal, הם באמת חיים את זה ו-metal זה הלחם והיין שלהם (או הבירה אם אנחנו מתחשבים בזה שהם מגיעים מהמבורג). משפטים כמו metal is the law וכו' תמצאו כאן הרבה. רק שסוף סוף הם מצליחים לבטא את אמונתם גם עם אלבום נהדר. ממעריצי Manowar ועד ל-Iron Savior, "Steelbound" יעשה לכם את היום או את החודש!

8.5
Amit

Adagio
"Sanctus Ignis"
[LMP]

ללא ספק, חברי Adagio יודעים לנגן. אלבום הבכורה של המוסיקאי הצרפתי סטפן פורטה וחבריו, הופק על ידי דניס וורד, הבסיסט של Pink Cream 69. הוא משלב הרבה פרוגרסיב והשפעות קלאסיות עם נגיעות דרמטיות ומלנכוליות. הבעיה היא שקטעי הסולו ארוכים מדי, מתוחכמים מדי ומורכבים מדי. מי שלא מתעניין במיוחד בנגינת גיטרה או קלידים, ימצא עצמו משועמם במקרה הטוב, או לחילופין, במקרה הפחות טוב, הסאונד יוציא אותו מדעתו לחלוטין.

במיוחד כדאי להימנע מהגרסה האיומה והנוראית לשיר של לד זפלין, "Immigrant Song". שיר אחד בכל האלבום המרגיז הזה, "Seven Lands Of Sin", דווקא כן כבש את לבי. די מדהים, בהתחשב בעובדה שזהו השיר הארוך ביותר באלבום, שתים-עשרה דקות וכולו פרוגרסיב טהור. ובכל זאת, יש בו משהו מיוחד.

האלבום - במיוחד למוסיקאים, גיטריסטים או קלידנים, המסוגלים ורוצים לסבול כדברים כאלה ארוכים ומתחכמים והמתעניינים בחיבור בין מטאל, פרוגרסיב וקלאסי.

5
כרמית מזרחי

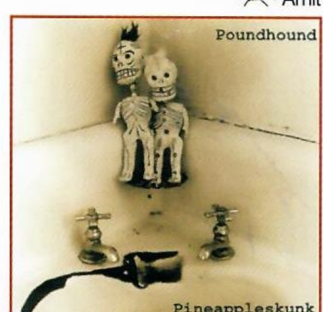

Soul Doctor
"Soul Doctor"
[Massacre]

עם האלבום הזה שלהם, הראשון במספר,

Soul Doctor מנשימים אותנו ב-hard rock פשוט וקליט על פי "כללי המשחק" שעוצבו על-ידי הרכבי ה-metal האמריקאים בשנות ה- 80'. כן, אלה שנעלמו כאילו בלעה אותם האדמה ואותנו הם השאירו לדפוק את הראש (ובירות) עם הדודים האירופאים שלהם שממשיכים בגאווה לדגול ברעיון ה-good time, hard & heavy, והכסף או האופנה מעניין אותם פחות, טוב גם אין להם הרבה ברירה. הדיסק הזה שנקרא "Soul Doctor" מהנה ביותר ובהחלט אפשר לחגוג אתו. החבר'ה בלהקה לא הגיעו משום מקום, בין אם זה Tommy Heart, הסולן הנפלא שעד לא מזמן העניק את שירותיו ל-Fair Warning, או הבסיסט שהיה במשך שנים, חבר ב-Bonfire האגדית. ביחד עם הגיטריסט Chris Lyne ו-Zacky המתופף הם נותנים לנו אחד-עשר קטעים טובים הנקלטים בקלות ובעיקר לא דורשים הרבה ריכוז או רצינות כדי לאהוב אותם. זהו hard rock אמיתי שבסך-הכל רוצה לעשות טוב בנשמה. וקטעים כמו - עוד פעם "Soul Doctor", "Shake 'Em Down", "Emotion In Emotion" עושים את זה בצורה נהדרת. תקשיבו לאלבום הזה כשאתם בדרך לביה"ס או לעבודה או לאן שזה לא יהיה, מוקדם בבוקר. כשאתם עדיין סובלים מהחמרמורת של אתמול בלילה ואחרי כמה דקות עם הדוקטורים האלה, אתם תרגישו הרבה יותר טוב. יש פה באמת כל מה שצריך למצוא באלבום רוק כבד אמיתי. סולואים, מלודיות, פזמונים קליטים, הרבה דיסטורשן והכי חשוב שירים נהדרים. אז תשימו לדקה את הדאבל בסים, הסימפוניות והדרקונים, את השטן והשכנים שלו, את כולם שימו בצד ו-let's rock בדרך הטובה והנכונה. אם אתם לא מבינים מה אני מברבר, הקשיבו ל-Soul Doctor, ולא ייקח לכם הרבה זמן להבין. יופי של אלבום.

8.5
Amit

Poundhound
"Pineappleskunck"
[Metal Blade]

אני מניח שיש די הרבה מבין הקוראים שלא שמעו על Doug Pinnick, זה לא ממש מפתיע, הבן אדם סוחב אחריו קריירה ארוכה בלהקת Kings X. אם גם עליהם לא שמעתם, אני עדיין לא מופתע. למרות שהלהקה היא וותיקה, בערך בת עשרים, ולמרות שכמה מהאלבומים שלה נחשבים ליצירות אמנות, בעיני חלק ממבקרי המטאל העולמיים, עדיין לא זכתה הלהקה לרמת הפרסום וההצלחה שזכו לה רבות מהלהקות הצעירות שאתם מכירים כיום. הלהקה תמיד עסקה ביצירת מוסיקה בעלת השפעות שחורות, בלוז, ואפילו Black Sabbat יות, והמיקס שיצרה היה מוזר מדי לרבים מהאנשים. Pinnick עצמו, הוא תופעה מוזרה, הסולן והבסיסט הכריזמטי, הוא אדם שחור, המתנשא לגובה שני מטר, בעבר בעל מוהוק יוצא דופן, הומוסקסואל מוצהר, וכיום קירח למהדרין. הקול שלו ייחודי, בעל איכויות בלוזיות, צרוד וחם, והוא יוצר מוסיקה שהביטוי "יוצאת-דופן", צנוע מדי לגביו.
כאן עושה מר Pinnick, משהו בסגנון של הרכב סולו. העבודה שבהרכב, מלבדו נמצא רק המתופף של Kings X, Jerry Gaskill, מה שדי הופך את ההרכב לעוד Kings X. כמו שיכולתם להסיק מהשם הבלתי מזוהה של הלהקה והתקליט. המוסיקה היא משהו מוזר ביותר, ממש מזכירה את מה ש-Kings X עושים, אבל קצת יותר מוזרה. זה ממש משהו ליחידי סגולה. לצערי, אני איני ביניהם, ולא אהבתי את התקליט. והציון בהתאם.

6
אלון מיאסניקוב

Mandragora Scream
"Fairy Tales From Hells Caves"
[Caipiranha]

מה לעזאזל הם חשבו? אני מאזין לפיסת הגותיקה המוקלטת הזאת, ולא ממש מבין מה הם רוצים ממני, זה לגמרי לא טוב. ננסה להבהיר קצת מה הכיוון פה, הרבה קלידים, יע'נו אפלים, הרבה שירה של זמרת, לא רעה לחלוטין, קצת גיטרות, בעלות סאונד חיוור, והרבה ניסיון לבצע Sisters Of Mercy, לא ממש מוצלח. הייתי שולח אותם ל-To/Die/For, כדי ללמוד איך עושים מוסיקה גותית כבדה וטובה. אני מניח שתמיד יהיה קהל לכל הסגנון הזה, כל שוחרי האופל, עטויי איפור שחור, צבועים בצבעי החשכה, ומעוררים תגובות הומוריסטיות חזקות בקרב סביבתם, ערפדים מודרניים בעלי טעם מוסיקלי לוקה בחסר, וסתם ילדים שמרגישים שזו דרך טובה להבעה עצמית.
אני, אני אמשיך לדיסק הבא ואתפלל לקבל משהו טוב יותר לשמוע.

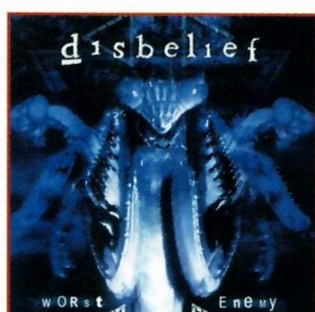
5
אלון מיאסניקוב

Bal-Sagoth
"Atlantis Ascendant"
[Nuclear Blast]

ללהקה הזאת אתם חייבים להאזין עם הטקסטים, כי להקשיב להם זה יותר לראות סרט מאשר לשמוע סתם עוד דיסק. הסולן, Byron, כתב במהלך קריירת הלהקה, סיפור ארוך ומתמשך שלא נופל מכל ספר ארוך שכתבו כותבי הפנטסיה הידועים למינם. סיפורים אפלים וקסומים על אימפריות הקיימות בממדים חלופיים, על אלים מפלצתיים, ועל לוחמים רבי עוצמה. חומר מרתק. מבחינה מוסיקלית הלהקה חייבת הרבה ל-Manowar, לפחות מבחינת העוצמה הסימפונית שלהם. בתיאור כללי הם היו נראים לכם להקה הסתדרותית, שטיח קלידים, גיטרות חורשות, אבל לא, הלהקה עוסקת בצדדים הקיצוניים יותר של המטאל, משהו שבין black metal ל-death metal סימפוני. ללהקה סאונד ייחודי, מעט פלסטי, אבל חם ומיוחד, הסאונד כן השתנה מעט עם התקליטים, אבל בסה"כ הוא די זהה למה שהיה. התקליט בנוי מרבדים של שירים וקטעי ביניים מלאי אווירה. השירים מגיעים לעיתים למהירויות רצחניות, המרוככות מעט על-ידי שטיח הקלידים המלווה את המוסיקה לכל האורך, כל זה מעוטר בקולו המופלא של Byron שספק צורח, ספק שואג את הטקסטים חלק מהזמן, ובשאר הזמן נואם בקול מלודרמטי עבה ומרשים. בסה"כ חוויה ייחודית, למי שיש לו חיבה לסגנון הקיצוני, אבל מעונין גם בקצת ייחודיות .

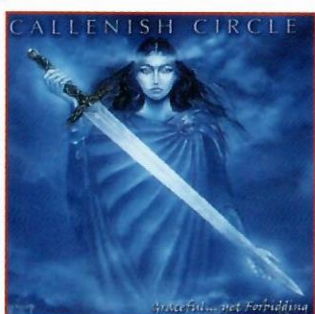
9
אלון מיאסניקוב

Disbelief
"Worst Enemy"
[Massacre]

וואו! לזה ממש לא ציפיתי! האלבום השלישי של להקת ה-death הגרמנית הזאת, נתן לי חזק חזק בראש. לא תשמעו כאן מוסיקה סופר מהירה וטכנית, אלא מוסיקה איטית, כבדה ואפילו די גרובית. אבל מהתחושות שקיבלתי, מהשמיעה לאלבום הזה, הן כל-כך דכאוניות עד כדי רצון (שעבר תוך שניה) להתאבד (דבר שהלהקות הגרמניות די ידועות בו.. עיין ערך Bethlehem)... מי שגורם לתחושות הללו לצוץ, הוא ללא ספק, הסולן Karsten Jager, שהוא אחד הסולנים הטובים ביותר בתחום ששמעתי עד היום. אין לו קול מפלצתי או מפחיד, אבל יש לו קול אמיתי. קול המגיע מתוככי הלב שנותן לי תחושה כל-כך חזקה של כאב.. וזה מה שמבדיל בין סולן טוב לסתם אחד שצורח. גם המוסיקה מתאימה לקולו של הסולן, (או להפך). ההפקה הנהדרת יצרה את אחד מאלבומי ה-death הכבדים והטובים ששמעתי בשנים האחרונות. חובה על כל אוהב death לשמוע את האלבום הזה, ולראות שלא צריך להיות מהירים כמו שדים או להגיע מפלורידה כדי לתת בראש. טוב, אני לא אכביר במילים, בשורה אחת - ללכת לשמוע ולקנות!

9
איתי קרש

Callenish Cicrcle
"Graceful Yet Forbidding"
[Edgerunner]

הדבר הראשון שקופץ לראש לאחר המבט בדיסק, הוא השמות הייחודיים של הלהקה והתקליט. אייחס זאת לעובדת היותם הולנדים, שהאנגלית לא ממש שגורה בפיהם. המוסיקה, מצד שני, אפילו פחות מובנת. הלהקה יוצרת שילוב מוזר בין death, thrash, ואפילו heavy metal, הכל מופק היטב על ידי המפיק של להקות כגון Rotting Christ, ומנוגן היטב על-ידי החבר'ה ההולנדים הללו. הכל עשוי לא רע, זה לא Maiden, אבל זה מנוגן היטב, ולמרות שכל ערבוב הסגנונות נשמע קצת מוזר, אתה מתרגל אליו בסופו של דבר, והוא נשמע די נעים לאוזן. כשנעים, כמובן, הוא מושג יחסי. ללהקה קשרים בכל עולם המטאל ההולנדי המפואר, ואני מקווה לטובתם שיתפסו כיוון קצת יותר ברור, יחליפו צייר-עטיפה, וילכו על טקסטים ברורים יותר. העתיד לפניהם.

7
אלון מיאסניקוב

Mystic Circle
"The Great Beast"
[Massacre]

האלבום הרביעי של חברי המעגל המיסטי וללא ספק האלבום הטוב ביותר שיצא מאמתחתם.. Mystic Circle, למי שלא מכיר, נחשבת ללהקת ה-black (למרות שעכשיו מגדירים חברי הלהקה את המוסיקה שלהם כ-dark satanic music), המובילה בגרמניה. הלהקה שהוקמה בשנת 1992 הספיקה להוציא שלוש קלטות דמו, שני EP וכאמור ארבעה תקליטים, כולל החדש ושמונה סיבובי הופעות באירופה.. הישג מכובד ביותר ללהקה, שלפחות בעיני נחשבה כלא מעניינת בכלל עד מגוחכת וכחיקוי עלוב של להקות כמו Dimmu Borgir. גם בגלל זה לא ממש עקבתי אחרי הלהקה הזאת.. לכן, כשקיבלתי את האלבום הזה ציפיתי לעוד אלבום black מלודי ועתיר קלידים מתוקים.. אבל, במובן כזה או אחר התבדיתי ואני חייב לציין שלטובה.. ללא ספק מדובר כאן באלבום הטוב ביותר שלהם עד כה. אלבום המוכיח בגרות מצד הנגנים, המתבטאת בהפקה חלקה ובסאונד טוב מאוד. האלבום הופק בידי Gerhard Magin, שהפיק בין היתר את Theatre Of Tragedy ואת Crematory, אולי עקב כך קיבלתי תחושה מאוד חזקה של קירבה ל-Crematory.
מבחינה מוסיקאלית יש כל-כך הרבה אלמנטים החוזרים גם באלבום הזה וגם באלבומים של Crematory. שימוש דומה בקליטים ובמלודיות דומות, קולות Death ומוסיקה איטית באופן יחסי.. אבל כמו שיש דברים דומים ישנם גם דברים שונים - המוסיקה כאן יותר חזקה מבחינת הסאונד ומבחינת התחושה שמקבלים בשמיעה. אני חושב שהשירה של הסולן כאן טובה הרבה יותר מעבודת השירה של הסולן של Crematory.. לכן מבחינתי מדובר כאן באלבום עדיף... לסיכום, ללא ספק האלבום הטוב ביותר שחברי הלהקה הקליטו, ללא ספק עדיף על החרא המלודי שהם עשו לפנים..

8
איתי קרש.

Absu
"Tara"
[Osmose]

שילוב של black עם מוטיביים של thrash ושל heavy משנות השמונים, היה לפני מספר שנים שילוב מנצח, היתה תקופה בסוף שנות התשעים שהעסק נהפך לטרנד וכמו פטריות אחרי הגשם צצו להן להקות· של בני שש-עשרה שטענו כי גדלו על Sodom ועל Destruction.. Absu שהחלה את הקריירה שלה בתחילת שנות התשעים כלהקת black metal, תפסה את הכיוון הזה באלבומה השלישי "The Third Storm", שיצא בשנת 96. האלבום הזניק את Absu להצלחה חזקה מאד באירופה בעיקר ומיקם את הלהקה כנציגה הבולטת ביותר של הסגנון המשלב את המהירות והרצחניות של הבלאק מטאל עם שורשי הטראש והאווירה הנוסטלגית בקטעים מסוימים.
לאחר ארבע שנות המתנה וציפייה יוצא סוף-סוף האלבום החדש"Tara" וממשיך הישר מהנקודה ממנו הפסיק "The Third Storm", המשך טבעי ומצוין, התפתחות של צעד קדימה המפתחת את סגנונה המיוחד של הלהקה הזו ויוצרת את אלבומם הטוב ביותר עד כה, הסאונד ברור ומיוחד, תופים כבדים עם עבודת double bass רצחנית של Proscriptor, הידוע מעבודתו עם Melechesh, כאן, הוא לא מתעסק במקצבים מזרחיים, אלא מפגין כישורי מהירות מצויינים המתאימים לחומר שבאלבום, כמו כפפה ליד (או בירה לגרון - תלוי מי קורא - ג.פ.) הנושאים מתרכזים במיתולוגיה ובכשפים עתיקים כמו בשלושת אלבומי הלהקה הקודמים. הם כתובים בצורה מעניינת ומלאים במוטיביים של מטאל ישן, שיחד עם השפה הגבוהה של ספרי הכישוף, נותנים שילוב מעניין ומדליק, בין עור וברזלים, לבין שדים מהנקרומיקון...
Absu תמיד ידעו לעשות את השילוב הזה בצורה מעניינת וכך נשמרה ההערכה הגדולה כלפיהם הן מצד אוכלוסיית הבלאק מטאל, הרואה בהם משהו ייחודי השומר על הלפיד בוער ובין אוהבי הטראש מטאל, הרואים בהם הרכב בלאק מן השורה הראשונה, שקל להם מאד להתחבר אליו מבחינה מוסיקלית, יש פה קצת הרבה דמיון ל-Necrodeath, אבל המוסיקה של Absu יותר מושפעת מ-heavy metal ופחות מ-Slayer.
העטיפה מהממת ביופייה, ציור מדליק ביותר שלא מרמז על הכיוון הצפוי לנו, גם ההשפעות של מוצאם של חברי Absu (טקסס) לא נפקד ופה ושם מתגנבות להן גיטרות אקוסטיות מסגנון הטקסני ומשתלבות מצוין בתוך הכישוף הזה...

8
גידי פרסקי

Misanthrope
"Immortal Misanthrope"
[Holy]

את הלהקה הזו אני מכיר מאז יצא אלבומם הראשון "Miracles Totem Taboo" לפני שבע שנים בערך. מאלבום לאלבום התגבש סגנונם המיוחד. היו אלבומים טובים יותר וטובים פחות, היו עליות וירידות, מה שבטוח: Immortal Misanthrope הוא אחד האלבומים המעניינים ביותר השנה. אלבום טכני ומהוקצע, הפקה מצוינת שנעשתה ב- Fredman Studios שאחראי גם על Dark Tranquility ועל In Flames בין היתר. סגנונה של Misanthrope אינו ניתן להגדרה מדויקת עקב היותו שילוב מצוין של מספר ז'אנרים מהאהובים עלינו: עבודת קלידים מצויינת ווירטואוזית, ריפים טכניים ומלודיים כאחת, מלודיות נוגות אך יוקרתיות ומסובכות, שירה שכמותה לא שמעתי מעולם המוסיפה מקוריות לשילוב המצוין הזה. הדיסק נפתח ב-"Eden Massacre" ונדמה שאנחנו זוכים לשמוע חתונה של Death עם Children Of Bodom! חומר סופר מענין ומרתק. כל דקה מציגה פתיח למה שיגיע אחריה והכל בלתי צפוי ומלא ברגעים מצוינים. הקטע השני "Immortal Misanthrope" הנו דת'-מטאל מהשורה הראשונה, אך בהחלט לא מוסיקה לאלה המחפשים סיפוק מוסיקלי מהיר ודביק. Misanthrope מנגנים חומר מאד אינטיליגנטי ואין כאן מקום למלים כמו מסחור או דביקות. יש כאן טכניקה, מלודיה, רגש, עוצמה, ואווירה מהרמה הגבוהה ביותר. אני יודע שכל מי שבאמת אוהב מטאל טוב ומענין יאהב את זה ואני מקווה שכל מי שרגיל למטאל קיטשי, דביק, נוטף סוכר ומגעיל עד כדי בחילה, יעשה לעצמו טובה גדולה, יקשיב לדיסק הזה ויפתח לעצמו דרך חדשה ומסלול חדש, מסלול אל איך שמטאל איכותי ומעניין באמת צריך להשמע!

8
גידי פרסקי

Double Dealer
"Deride At The Top"
[LMP]

אם חשבתי שאלבום הבכורה של Double Dealer היה טוב, הנה מגיעה שוב החמישייה היפנית ומוכיחה שעוד לא הראתה חצי ממה שהיא יודעת לעשות. האלבום הקודם זכה אמנם, ובצדק, לתשבחות הביקורת בכל רחבי אירופה, אך "Deride At The Top" עולה עליו פי כמה וכמה.
הוא נפתח בשיר ההורס "My Straight Shout Squeezed My Soul" וממשיך עם עוד אחד עשר קטעים מעולים של רוק כבד מלודי בסגנון שנות השבעים. השירה של הסולן טאקנורי שימוימה פשוט מצוינת והריפים של נוריפומי שימה, מנהיג הלהקה, שגם הפיק את האלבום מצליחים להגיע לשילוב המושלם של קלאסיות עם חדשנות. האלבום כולל גירסת כיסוי לשיר "Time To Die" של להקת המטאל היפנית Concerto Moon שכמה מחברי הלהקה חברים גם בה: הבסיסט קוסאקו מיטני והקלידן טושיוקי קויקה. שני חברים אחרים, הסולן שימוימה והמתופף איסודה מנגנים גם בלהקה Saber Tiger. באלבום הבכורה שלהם הם גם קיבלו חיזוק מהגיטריסט אקירה קאג'יימה שניגן באלבום הסולו של גו' לין טרנר וניתן בהחלט לומר ש-Double Dealer מייצגים את עילית המטאל של יפן.
השירים שאהבתי ביותר באלבום הם דווקא שני הקטבים המנוגדים שלו. בקוטב האחד "Draw For The Curtain" ושיר הנושא "Deride At The Top"-שניהם מהירים וכוחניים מאוד ובקוטב השני הבלדה החמה והעמוקה "If Fates Include All The Love". מומלץ בחום.

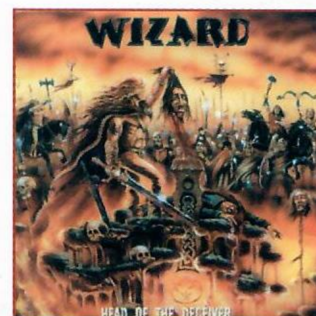
9
כרמית מזרחי

Kult Of Azazel
"Triumph Of Fire"
[Pavement]

את האמת אני לא מכיר הרבה להקות black שמוצאם הוא מארה"ב - ארץ שיותר מתקשרת אלי בלהקות ה-death&grind המובחרות. ומה לעשות התוצאות מדברות בשטח-בעוד כול שנה יוצאים עשרות תקליטי death מאמריקה שחלקם נותנים בראש חזק חזק ומוכיחים כמה חזקה הסצנה שם, כאן מדובר בעוד אלבום black מהיר וטכני.
אז מה חדש תחת הירח המלא? את האמת לא הרבה, זו פעם ראשונה שאני שומע את הלהקה הזו ומהשמיעה הראשונה זה נשמע בסדר אבל לא יותר... אומנם הסאונד סביר וחלק מהשירים אף די קליטים לא יכולתי למנוע את המחשבה ששמעתי את זה כבר 666 פעמים... אבל בסיכום האלבום עבר אצלי...לפחות יש קונצנזוס אחד-שאתה אומר להקה אמריקאית אתה יודע שהמתופף יודע לעשות את העבודה שלו על הצד הטוב ביותר(כמובן כל אחד והמגבלות שלו) אז אני חושב שגם הבחור שקרע את התחת על התופים הרים את ההפקה לפחות רמה אחת...מה יש להם שם במים? מי יודע...
אז בקיצור, אם שמעתם את Dark Funeral ולהקות בסגנון הזה – זה מה שיש לכם כאן... דעה אישית – אני תמיד אעדיף את Decide ואת Morbid Angel.

7
איתי קרש

Wizard
"Head Of The Deceiver"
[LMP]

נדמה שלאחרונה עינייני בריאות שולטים בכיפה בעולם המטאל. בעוד חובבי הדת' עוקבים בדאגה אחר התקדמות מצבו הרפואי של צ'אק שולינדר הסובל מסרטן, אוהדי הפאואר מטאל דווקא מקבלים בחזרה בימים אלו את אלכס מאס. הגיטריסט הגרמני, שמחלת הלב שלו שיתקה למעשה את פעילויותיה של להקת Wizard מאז 1999, חוזר לצד חבריו באלבום חדש ומצוין. תוכנו של האלבום, הרביעי במספר של הרביעייה הגרמנית, כולל בתוכו כמה וכמה שירים המבשרים את חזרת הנצחון של מאס ו־Wizard.
השיר הראשון הוא "True Metal" שכבר זכה להתייחסויות ולתשבחות של עיתונות המטאל הגרמנית. השני, "Defenders Of Meta" לדעתי האישית אפילו טוב יותר.
השלישי והאחרון הוא "Iron War" שבו זועק הסולן ד'אמה שפילוסופיית המטאל תנצח. עם שלושה המנונים קנאים כאלו, לא פלא שכבר קמו כמה מבקרים שהשוו את Wizard לאמריקאים Manowar, שגם הם ידועים בחיבתם לשירים אודות כוח ועוצמת המטאל (עיין ערך If you're not into metal you're not my friend)
הנגינה באלבום מהירה וכוחנית, מדובר בספיד פאואר מן הסוג המשובח. למרבה המזל, גם ההפקה של Uwe Lulis, לשעבר גיטריסט Grave Digger, לא מתיפייפת מדי, מה שקורה בהרבה מקרים של להקות מסוג זה. עדיין ניתן להרגיש בחספוס הגיטרות ובעיקר של התופים בעלי הנוכחות של סנופי, מייסד הלהקה. באלבום מתארחים, כמיטב מסורת הפאואר מטאל, סולני שונים המשמשים כזמרי רקע, ביניהם סולני Spectral ו־Personal War והוא כולל אחד עשר שירים נפלאים.
Wizard חוזרים, הם טובים והם גם צודקים: Philosophy of Metal Will Prevail!

9
כרמית מזרחי

Judas Priest
"Demolition"
[SPV]

את החבילה עם האלבום הזה פתחתי בידיים מהולות מפחד מפני העתיד לבוא... כן הלפורד ־ לא הלפורד, השמועות הספק מכוונות שחרשו ערב צאת האלבום ניסו לקשור את האלבום לשמו של הסולן האגדי ה"חוזר בתשובה" שחזר לרכב על האופנוע כצו האופנה העכשווי... השיר הראשון נפתח בתיפוף דאבל בס רועם מהסוג שרק Scot Travis יודע לתת, הלב מתחיל לפעום, האדרנלין מתחיל לזרום, ואז הגיטרה נכנסת...רגע, מה זה? מה קרה לדיסק מן ? הבטריות נגמרו? עכשיו? במהירות המרדוק שלפתי 2 בטריות חדשות והתחלתי לדפוק ראש ואז...רגע, רגע, זה הסאונד??? עוד לפני שהספקתי לעכל את רוע הגזירה נחת עלי Tom Ripper בשירה בסגנון White Zombie והבהיר אם לא היה ברור לי קודם כי Priest באו לבצע עינוי סיני ארוך ומתמשך באוזניי... השיר השני הנפתח בסמפלר גרוע במיוחד וחסר כל משמעות לווה גם הוא בגיטרות שדומה כי הדבורה מאיה מנגנת אותן ובשירת רחוב מהסוג האלטרנטיבי והזול בשילוב פניני חוכמה ממשנתו של הסולן כגון: "hey fu**ers!" שמעתם פעם קוסמטיקאית מקללת? ככה זה נשמע בערך... מידי פעם הוא מגניב איזו צווחה גבוהה בסגנון המוכר והטוב כמו "זורק עצם" למרובעים המיושנים והזקנים.... הנה, קחו... עצוב רבותיי, מה זה עצוב? סרט תורכי גרוע ־ טרגדיה ־ או אולי במקרה הזה: קומדיה... לראות את אלילי הילדות שלך מתלבשים בבגדים לא להם, שרים מילים לא מפיהם, מחברים לחנים ממשנתם של חלשים מהם ומפיקים אלבום בסאונד כאילו "עכשווי" כאילו "מגניב" וכאילו "עדכני", גם להתעדכן צריך לדעת? אם אינכם יודעים ־ א-ל תתעדכנו!!! Judas Priest הייתה להקה שכייף לשמוע, מצמרר להתרגש ממנה ופיצוץ להנות איתה, פה ההבדל, הניסיון המיתיימר שנוצר באלבום הזה דרש מחברי הלהקה ליהיות מוסיקלים ופה הם כשלו ולכן האלבום נפל, הם המשיכו לחשוב כמו פריסט וניסו לנגן כמו Alice In Chains וזה ל-א עובד... זה כואב, זה עצוב וזו האמת הכואבת, "Blood Red Sky" משנת 1988 גרם לי צמרמורת בכל הגוף, גם "One Shot At Glory" שנתיים אחר כך. היום, אחרי אחד עשרה שנה שוב הצליחה החבורה הזו לגרום לי צמרמורת... ולא כזו שארצה לזכור...
"I do and I feel as I say" שרה הלהקה הזו באחד משיריה הזכורים לטוב... באמת? הרשו לי לפקפק חברים.....
כ"כ רציתי לאהוב את האלבום הזה, להנות ממנו כמו שנהנתי מ-"Metal Works" ההופעה החיה המצויינת שיצאה לפניו שהוכיחה כי יש תחליף להלפורד, אבל היה מי שחשב אחרת... ובפינה אפלולית במשרדי חברת התקליטים שלהם החליט להלביש את הלפורד (שעשה אלטרנטיבי סביר ביותר קודם לכן) בבגדי עור על אופנוע במשקפי שמש שיסתירו את הצביע.... ולקחת את מי שמסמל יותר מכל את המטאל ולהלביש אותם בסאונד ובמוסיקה לא להם...Judas Priest ירדו לשנקין...

3
גידי פרסקי

Wyvern
"No Defiance Of Fate"
[No Fashion]

Wyvern היא להקה שבדית אלמונית יחסית שקיימת מאז 1994. בשנת 1999 היא הוציאה אלבום בכורה בינוני ועלום בשם "The Wild Fire" 1999 שאבד בתהום הנשייה של הלהקות השבדיות שמוציאות אלבום אחד ונעלמות. מאז, עברה הלהקה שינויי הרכב רבים ולא מעט תהפוכות שונות ומשונות עד שהגיעה להרכב הנוכחי ולמעמד הוצאת אלבומם השני, "No Defiance Of Fate".
האלבום נפתח בשיר החלש והשבלוני "Horizon Of Glory". הפתעה לא נעימה אחרי מצעד השמעות מצוינות של אלבומים חדשים שזכיתי להם לאחרונה. אבל אז הגיע השיר השני להראות לי שמיהרתי מדי להתאכזב. הקטע המשובח "The Liquid Of Metal" הוא מרענן, קצבי, בעל מילים חזקות ומלודיה מעולה.
לרוע המזל, חוזרים Wyvern לבינוניות כבר בשיר השלישי וכך ממשיכים לזגזג באיכות ובמקוריות הקטעים לכל אורך האלבום.
שיר הנושא "Defiance Of Fate" הוא קטע נוסף שנמצא בבירור שני צעדים קדימה לפני השירים האחרים וכן השיר "Northern Union". השאר סביר וסטנדרטי, לא יותר.
ברור שלא חסר כשרון לחברי Wyvern, אבל נדמה שחסרה להם יד מכוונת. מישהו או משהו שימקדו את הכיוון והיכולות הטבעיות של הלהקה. וכך, האלבום הזה בעיקר יוצר ציפיות לבאות ־ שילמדו על עתידה של החמישייה השבדית: שכחון עולם או היכל התהילה הנצחי של המטאל הסקנדינבי.

7
כרמית מזרחי

ברגע האחרון

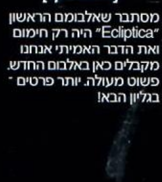
Sonata Arctica
"Silence"
[Spinefarm]

מסתבר שאלבומם הראשון "Ecliptica" היה רק חימום ואת הדבר האמיתי אנחנו מקבלים כאן באלבום החדש. פשוט מעולה. יותר פרטים ־ בגליון הבא!

In Flames
"The Tokyo Showdown"
[Nuclear Blast]

סוף-סוף אנחנו מקבלים אלבום בהופעה חיה של In Flames! בין הקטעים: "Bullet Ride" (הלהיט!), "Episode 666", "Jotun" ועוד. יופי של דבר.

Dark Funeral
"Diabolis Interium"
[No Fashion]

לכל אוהבי black metal: תשכחו מה ששמעתם עד היום! האלבומים הקודמים של הלהקה היו רק משחק ילדים! Dark Funeral חוזרים במיטבם. אחלה של אלבום!

Royal Hunt
"The Mission"
[Majestic]

ענק! פשוט ענק! Andre Andersen ושות' מביאים לנו את האלבום הכי טוב שהם עשו עד היום. פחות קלידים, יותר גיטרות ־ פשוט מעולה. דרך אגב, הם מתכוונים לבוא להופעה אחת בתל אביב עוד השנה. פרטים בהמשך.

Destruction
"The Antichrist"
[Nuclear Blast]

ככה צריך להישמע אלבום מטאל! מר Schnier השאיר אותנו עם לשון בחוץ ושלושה בקבוקים ריקים כבר אחרי השמיעה הראשונה. איזה אלבום!!!

Six Feet Under
"True Carnage"
[Metal Blade]

אין צורך להרחיב ־ Six Feet Under נותנים בראש עם האלבום החדש! לא תמצאו פה בלדות או דרקונים ־ האלבום מהיר, כבד וברוטלי. Six Feet Under אמרנו כבר?

Slayer
"God Hates Us All"
[American]

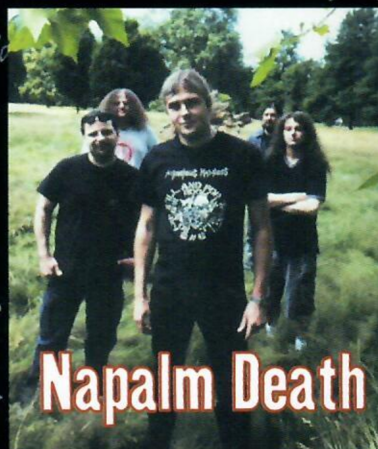
חבל, באמת חבל. כל מה שאהבנו – נעלם. כל מה שלא רצינו שיקרה ־ קרה. לא מתאים לחבר'ה האלה לעשות היפ-הופ עם דיסטורשין... על הפנים.

ISRAELI METAL
HAMMER

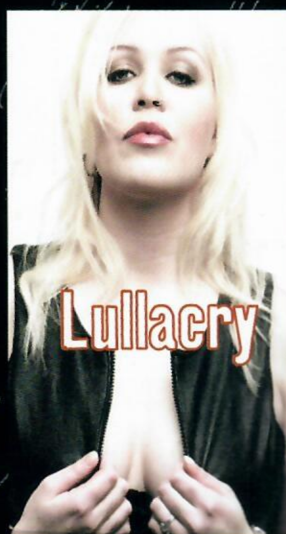

בגליון הבא!

דיסק חינם כל גליון!